

တက္ကသိုလ်

နေဝင်းအောင်

သိုင်းကေရာင်၏
ရုပ်ပုံလွှာ

ကုလသမဂ္ဂ : ယန်ကျင့်စာအုပ်

စာစဉ် ၄

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ရုပ်ပုံလွှာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၄၁၂ / ၂၀၀၄ (၅)
 မူကုံးစာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၅၀ / ၂၀၀၄ (၆)

၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
 ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
 တန်ဖိုး ၄၅၀/- ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
 ခေါ်ပိုးကေဒိုင်း ချိုတေးသံစာပေ
 ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)
 မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ
 ဦးသန်းဝင်း၊ ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
 ၂၃၉၊ ခေမာသီလင်း၊
 မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မူကုံးစာမူခွင့်
 ဦးထွန်းလင်း၊
 ဖိစာအောင်စာရတ်
 အမှတ် ၁၄၇၊ ၄၅-လမ်း၊
 ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံချွတ်သေး

ယနေ့ ဖိုးမရွာသေး၊ နေခြည်သည် ကောင်းစွာထွန်းလင်း
 လျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်တွင်လည်း ဖိုးသားတိမ်လိပ်တို့ ကင်းစင်
 လျက်ရှိသည်။

မှာလေခန့်စာသီးသန့်အောင် ရှိသည်။ ထိုအဆောင်ကို မှာ
 လေခန့်က အထူးစီမံထားသည်။

သုစိမံထားပုံမှာ လွန်စွာသဘာဝကျလှသဖြင့် သဘာဝ
 ကျကျ ဟိမဝန္တာလွှဲပင်ခေါ်လောက်ပေသည်။

မှာလေခန့်စီမံထားပုံကား အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဟိမဝန္တာ
 သဖွယ် စီမံပြုလုပ်ထားလေသည်။ ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ရှိသည်။
 ထိုပန်းချီကားကြီးသည် ခန်းလုံးပြည့်ဖြစ်သည်။

နင်းဖုံးသောတောင်တန်းကြီးဖြစ်သည်။

အခန်းထဲတွင် ပန်းတိုင်းများ စိုက်ပျိုးထားပေးသေးသည်။
ဟိမဝန္တာတွင်ပေါက်ရောက်သည်။ သစ်ပင်များဖြစ်သည်။
နှင်းခဲခဲသောဒေသတွင်ပေါက်သော အပင်များဖြစ်၏။
ခရီးစဉ်သည် အေးသောကြောင့် နှင်းခဲခဲရာဒေသမှ အပင်များ
ပေါက်ရောက်ကြသည်။

မျက်နှာကြက်ကို ဟိမဝန္တာ၏မိုးကောင်းကင်နှင့်တူအောင်
ဖန်တီးထားသည်။

ခန်းမဆောင်အလယ်တွင် သဘာဝကျောက်သားနှင့် ဖန်
တီးထားသော ကျောက်ကလပ်တစ်ခုရှိသည်။

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်လောကော နေရောင်ခြည်သည် ထို
ကျောက်ကလပ်ပေါ်သို့ထိုးကျနေသေးသည်။

ထိုကျောက်ကလပ်ပေါ်တွင် စန်ဒီယာကလေးထိုင်နေပါ
သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းကိုလောကွင်းထားပြီး အောက်ပိုင်း
၌ နံငယ်ပိုင်းကလေးသာပတ်ထားသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ကိုယ်လုံးတီးနီးပါးပျော့နေသည်။ စန်ဒီယာ
ကလေးမှာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေပါသည်။

သူ့စေ့တွင် ကျန်းမာစွာရှိပြီး အေးတွင် ရွာလေခန့် ရပ်နေ
သည်။

ကျန်းမာစွာရှိ လက်ထဲတွင် အဝတ်ပြုစုတစ်စုကိုင်ထားပြီး
ထိုအဝတ်စသည် ပစ္စုတ်နဲ့လိုလို ရနံ့သင်းပျံ့နေသည်။

ဆေးနဲ့တစ်ခုခုဖြစ်တော့သည်။

ရွာလေခန့်သည် စန်ဒီယာကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့
မျက်စိကစားလိုက်သည်။ စန်ဒီယာကလေး၏ ပကတိအသားအရ
ကိုသာတွေ့ရသည်။

ထူးခြားသည့်အဆွေအကြောင်းအမှတ်လက္ခဏာ ဘာမျှ
မရှိချေ။

မည်သည့်အဆွေအကြောင်းစက်လက္ခဏာမျှ မတွေ့ရပေ။
ကျန်းမာစွာ...။

“ငါပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကနေ့ နေသာပျံမယ်လို့ မိုး
မိပ်တစ်ခုစက်ကလေးတောင် မရှိဘူး။ နေရောင်ကလဲ ပြတင်းပေါက်
ကတစ်ခုတော့ ဟန်ကျနေတာပေါ့”

ရွာလေခန့်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“အေး... ငါက မိုးတွင်းကြီးဆိုတော့ မိုးရွာမယ်ချည်း
အောက်မေ့နေတာကွ။ နေသာတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ စက်
လက္ခဏာတွေကို သေသေချာချာကြည့်ရတာပေါ့၊ ဒါထက်”

ရွာလေခန့်၏စကားက အတ္တမမြတ်သွားသည်။

“ဒါထက် ကလေးနဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ စက်လက္ခဏာတွေ
လဲ ဘာမှမတွေ့ရပါလား”

“ဟား... ဟား... ဟား မင်းတယ်တွေ့ရမလဲ၊ တန်ခိုးဩဇာ
ရှိတဲ့လူမှ တွေ့ရတာကွ”

ကျန်းမာစွာက ရယ်ရင်းပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းက ငါ့ကို တန်ခိုးဩဇာမရှိတဲ့လူလို့ပြောနေတာပေါ့လေ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား အဲဒီသဘောပေါ့၊ ကဲ- ကဲ ငါ့သားကို အဲဒီကျောက်ကလပ်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျှားထိုးမှောက်လိုက် ဝမ်းပါ”

ကျန်းစီးမဲ့သည် စန်ဒီယာကလေးအား ကျောက်ကလပ် ပေါ်၌ ဝမ်းလျှားထိုးမှောက်စေလိုက်ပါသည်။

ပြီးလျှင် လက်ထဲမှ ဗရတ်နီသင်းနေသောအဝတ်စကလေး မြင့် စန်ဒီယာကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်အနံ့ကို ပွတ်တိုက်လိုက်ပါ သည်။

“မင်းကို နောက်ပြောတာပါကွာ၊ တကယ်တော့ သားရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကစက်လက္ခဏာတွေကို ပုံဖောက်ထားတာကွ”

သူသည် အဝတ်ဖြူစင်ပြီး ကလေး၏ကိုယ်ခန္ဓာအား ပွတ် ဖျက်လိုက်လေသည်။

“ဒီနေရာမှာ ပုံဖျက်ဆေးက အတော်အစွမ်းထက်တယ်ကွ၊ ဘာနဲ့မှ ဒီဆေးကိုဖျက်လို့မရဘူးကွ၊ ဟောဒီဆေးနဲ့ဖျက်မှရတယ်”

ကျန်းစီးမဲ့သည် ပွတ်တိုက်ဖျက်နေသည်။

“မင်းဘာမှမတွေ့ရဘူးဆိုတာက ပုံဖျက်ဆေးအစွမ်းကွ၊ ငါတို့က ပုံဖျက်ဆေးနဲ့ဖျက်ထားတော့ မင်းဘာမှ မတွေ့ရဘူးပေါ့၊ ဒီလိုဆေးနဲ့ ပွတ်တိုက်ဖျက်လိုက်တဲ့အခါကတော့လဲ မူလအသားအ ရောင်ပြန်ပေါ်လာတာပေါ့”

ရှာလေခန့်သည် စန်ဒီယာ၏ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော နကျာ မြင်ကို ဖျက်တောင်မခတ်ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။

ကျန်းစီးမဲ့မြောသည်မှာ ဟုတ်သည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှပင် သူ့မျက်လုံးများက တစ်ထက် တစ်စပြုနေကျယ်လာရသည်။ သူ့ပါးစပ်မှလည်း အဟောင်းသားဖွင့် ဖာလာတော့သည်။

စန်ဒီယာကလေး၏ကျောမြင်တွင် စုတ်တံမြင့်နေခြယ် အားသည့်အလား ထင်ရှားပီပြင်လှသည့် အဆေးအကြောင်း စက် လက္ခဏာများသည် ထင်းထင်းကြိုးပေါ်ထွက်လာနေသည်။

ထင်ရှားပီပြင်သောအမှတ်အသားလက္ခဏာများပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

သူတို့သည် အသက်ရှူရန်ပင် မမှလျော့နေသည်။

စန်ဒီယာကလေး၏ခန္ဓာပေါ်မှ လက္ခဏာများကို ဇူးစိုက် ကြည့်နေမိတော့သည်။

အဆေးအကြောင်း စက်လက္ခဏာများမှာ သွေးကြောက လေးများလို စိမ်းသလို ပြာသလိုရှိနေသည်။

“ငါမကြာခဏကြည့်မိတယ်ကွ၊ ကြည့်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပုံ ဖျက်ဆေးတင်ခါနီးမှာ ကြည့်တာပါကွာ၊ အဆေးအကြောင်းတွေဟာ သူ့ယေဝယ်တုန်းကထက် ပိုပြီးပီသလာတယ်ကွ၊ အပြောင်းအလဲက တော့ သိပ်မရှိပါဘူး၊ ခေါင်လိုက်စင်းက ခေါင်လိုက်စင်းပဲ၊ အလျှာ လိုက်စင်းက အလျှားလိုက်စင်းပါပဲ၊ ထူးထူးခြားခြားတီးလားတာ လျော့သွားတာ မရှိဘူး”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကလေး၏ကျောမြင်ကို အသေအချာ

ကြည့်နေကြသည်။ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး လူလက်မြင့်ဆွဲထားသည့် အလား ဆန်ပြေးသောစက်လက်ကားများ ပြည့်နေသည်။

အားလုံး ပူလကျောမြင်တွင် သဘာဝအတိုင်းပေါ်နေသည့် လက်ကားများဖြစ်တော့သည်။

လက်ပြင်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်နှစ်ခု ရှိသည်။ ထိုစက်ဝိုင်းများမှာလည်း လူနေခြယ်ထားသကဲ့သို့ ထင်း ထင်းကြိုးဖြစ်နေသည်။

စက်ဝိုင်းအလယ်မှ မှိုင်းတစ်ကြောင်းဆင်းသွားသည်။

ကန့်လန့်ဖြတ်မှိုင်းတစ်ကြောင်းသည် စက်ဝိုင်းများအောက် မှနေ၍ ဆင်းလာသည်။

မှိုင်းကြောင်းကိုဖြတ်သည်။

ကျောပြင်ကို လေးစိတ်ဝိုင်းထားသည်။

ကျန်းစီးမုံက အစိတ်အပိုင်းများကို လက်ညှိုးပြိုင်ထောက် ပြရင်း...

“ဒီစက်ဝိုင်းနှစ်ခုမှာ အကွက်လေးကွက်စီရှိတယ်ဆိုတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အကွက်လေးကွက်စီရှိတော့ ပေါင်းနှစ်ကွက် ရှိတယ်၊ ဒီစက်ဝိုင်းမှာ အသေးစိတ်နေတာတော့တွေ့ရိသေးတယ်၊ ဘာတွေနေတာသလဲဆိုတာ ငါတော့ မသိဘူး၊ အခြေခံသိုင်းကွက် တွေပဲလို့ ငါတော့ယူဆတယ်၊ မင်းသဘောတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဒီအကွက်တွေအတိုင်း မင်းစမ်းကြည့်သင့်တယ်၊ ထူးခြား တဲ့သိုင်းကွက်ဆိုရင် ပေါ်လာမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပါပြီကွာ၊ မရဘူးကွာ၊ တစ်ခုခုလိုနေတယ်၊ အနုတ်အသိမ်းက အဆက်မပြေဘူးကွာ၊ ဘယ်ပြန်ညာပြန် တွဲကစားလို့ မရဘူး၊ ငါတို့မသိတဲ့ အချက်တစ်ချက်လိုနေတယ်၊ ကစားလို့ကို မရ ဘူးကွာ”

ကျန်းစီးမုံက ညည်းညည်းညာညာပြောသည်။

သူက ကျောပြင်အလယ်တည့်တည့်သို့ ညွှန်ပြလိုက်ပြန် သည်။ ထိုနေရာတွင် ခရုပတ်သဏ္ဌာန်လမ်းကြောင်းမှာ ခွပ်သွက် မတ်နေသည်။

ထိုခရုပတ်လမ်းကြောင်းထဲမှာပင် ဝက်ခိုင်းအရွယ်အမှတ် လေးခုက တစ်ခုခုတစ်ခု အကွာအဝေးညီညာစွာ ဖြစ်ပေါ်နေ ပြန်သည်။

“ခါဟာ သိုင်းကွက်တွေရဲ့နယ်ပယ်ခွဲတွင်မှနေအတား တွေပဲ၊ အစွဲအဆုံးကိုတော့ မစွာတတ်သေးဘူး၊ စွာရင်းက ပတ် ချာလည်နေတယ်၊ ပတ်ချာလည်နေတော့ မောတာပေါ့ကွာ၊ အစွဲ အဆုံးကို အကွက်ကျကျအဆင်ပြေပြေပေါ့ ထုတ်နိုင်ရင်တော့ ပြည့် နဲ့တဲ့သိုင်းကွက်တွေ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်”

စွာလေခနဲကတော့ ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်။

ကျန်းစီးမုံပြောသည့်များမှ နားထဲ မဝင်တစ်ချက် ဝင် တစ်ချက်ရှိသည်။

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေသော်လည်း ကျန်းစီးမုံပြော သည်များ နားထဲသို့ဝင်သည်မဟုတ်။

၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံအောင်

စက်လက္ခဏာများကိုသာ မျက်လုံးအပြေးသွားမြင့် ငေးမောရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတော့သည်။

ကျန်းမီးပုံကတော့ ဆက်၍ရှင်းပြနေသည်။

သူ့မျက်လုံးများမှာ စန့်အိယာကလေး၏ စက်လက္ခဏာများဆီသို့သာ ချောက်နေသည်။

“ဒီသိုင်းကွက်တွေကိုမပေါ်ထုတ်တတ်သေးပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကျန်းသေပြောခဲ့တယ်ကွ”

ရှာလေခန့်သည် စန့်အိယာ၏ကိုယ်ပေါ်မှ စက်လက္ခဏာများကိုငေးမောကြည့်ရှုရင်း-

“ဘာများ ပြောခဲ့တာလဲကွ”

“ဘာလဲဆိုတော့ ဒီသိုင်းကွက်တွေဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ လုံးဝမပေါ်ပေါက်ဖူးသေးတဲ့သိုင်းကွက်တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာပဲ။ အထူးခြား အဆန်းကြယ်ဆုံးသိုင်းကွက်တွေပဲဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲမတွေ့ဖူးသေးဘူးကွ၊ ဒါနဲ့ နီးစပ်တဲ့သိုင်းကွက်တွေတောင် မတွေ့ဖူးဘူး၊ ငါဟာ ဆရာကြီးဟုကွမ်းနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေတဲ့လူပါ။ ဆရာကြီးဟုကွမ်းတောင် ဒီလိုသိုင်းကွက်မျိုးကစားတာ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ကဲ- မင်းကို မေးချေမယ်၊ အခုပြတာ သိုင်းကွက်ဘယ်နှစ်ကွက်ရှိသွားပြီလဲ”

“ဟာ- ငါမမှတ်မိတော့ဘူး”

ကျန်းမီးပုံ ပြန်လည်ရေတွက်ပြသည်။

သိုင်းကွက်ဆိုင်ရာ(၄) ❀ ၁၃

“သိုင်းကွက်ပေါင်း ဘယ်နှစ်ကွက်ရှိသွားပြီလဲ၊ မင်းမှတ်ထားပါကွ၊ မေ့မသွားနဲ့ဦး”

ကျန်းမီးပုံသည် ကလေးငယ်၏ဝန်းကိုကိုင်လိုက်ပြီး ညင်သာစွာပြောလိုက်သည်။

“ကဲ- သားရေ၊ ခဏလောက် မက်လက်လှန်လိုက်ပါဦး။ အေးတို့ ကျောဘက်ကိုကြည့်ပြီးပြီ”

သူ့စကားကြောင့် စန့်အိယာမှာ ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာထားမှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တည်ကြည်လေးနက်သည်။ လူကြီးလုပ်သူများ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ စက်လက္ခဏာများကို အလေးအနက်ကြည့်နေကြကြောင်း သူသိသည်။

သူ့မျက်လုံးများ တဖိတ်ဖိတ်တာကပဲနေသည်။

သို့သော် စကားတစ်ခွန်းမျှတော့မပြော။

ပြောဖို့လည်းမလိုအပ်ဟု သူထင်သည်။

ကျန်းမီးပုံသည် စန့်အိယာ၏လက်နှစ်ဖက်ကို အသာအယာ ဆွဲပလိုက်ပြီး-

“ကဲ- လက်တွေကိုကြည့်ဦး”

သူက လက်များကိုဆွဲယူပြီးကြည့်လိုက်သည်။

ရှာလေခန့်ကလည်း မျက်လုံးကိုအစွမ်းကုန်ပြုလုပ် လိုက်ကြည့်သည်။

“ဟောဒါ- ဘယ်လက်၊ လက်ချောင်းကလေးရောင်ထိပ်မှာ အစက်အပြောက်ကလေးတွေ တွေ့တယ်မဟုတ်ဘူး”

ဈာလေခန့် မျက်လုံးပြန့်ရှင်းလိုက်ကြည့်နေသည်။ လက်
ဆောင်းများ၏ထိပ်တွင် အဝက်အပြောက်များကိုတွေ့ရသည်။

အဝက်အပြောက်များသည် မျှနက်ကလေးများနှင့် တူနေ
သည်။

“ဟဲဒီ အဝက်အပြောက်ကလေးတွေဟာ လက်ငါးချောင်း
လေးရဲ့ထိပ်မှာ ရှိတယ်။ အဲဒီကနေ ဒီမှာ ခွဲဆင်းသွားတယ်။ လမ်း
ကြောင်းသေးသေးမျှင်မျှင် အစင်းကြောင်းကလေးတွေကို တွေ့
သလား။ ဟဲဒီအစင်းကြောင်းတွေ ဆင်းသက်သွားနေကြပြီ။ လက်
ဖဝါးအလယ်မှာသွားဆုံတယ်။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

ကျန်းစီးမုံသည် ဈာလေခန့်အား စန်ဒီယာ၏ဘယ်လက်
နှင့်ညှာလက်တို့ကို နှိုင်းယှဉ်ပြသည်။

လက်နှစ်ဖက်စလုံးတွင် အဝက်အပြောက်များရှိပြီး သေး
မျှင်သော မျှင်ကြောင်းများသည် လက်ဖဝါးအလယ်တွင် သွားဆုံ
သည်။ နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ဆုံသည်။

“လက်နှစ်ဖက်မှာပါတဲ့အကွက်တွေက တူတယ်လို့ထင်ရ
တယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်ကွဲတော့ကွဲလွဲတယ်။ တွေ့လား”

ကျန်းစီးမုံက ကွဲလွဲသောအချက်များကို ဈာလေခန့်အား
ပြသလေသည်။

“ဒါပေမယ့် လက်တစ်ဖက်မှာ အကွက်လေးကွက်ပါတယ်။
ဒီဘက်မှာလဲ အကွက်လေးကွက်ပါတယ်။ တွေ့လား။ ဒီဘက်က အ
ကွက်တွေက နည်းနည်းမို့နဲ့တယ်။ ဒီဘက်ကအကွက်တွေက နည်း

နည်းထင်ပေါ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကွက်ရှစ်ကွက်ကတော့ အမှန်
ပဲနို့နေတယ်”

“ဒါဆိုရင် စုစုပေါင်း အကွက်နှစ်ဆယ်ရှိသွားပြီဦး ဟေ
ဇောက ဆယ်နှစ်ကွက်လေ”

“အေး- ဟုတ်တယ်။ အကွက်နှစ်ဆယ်ရှိသွားပြီ။ ကြည့်ရင်း
ကြည့်ရင်းနဲ့ စိတ်ဝင်စားလွန်းတော့ မှတ်ထားတဲ့အကွက်တွေတောင်
ပျောက်ပျောက်သွားတယ်”

ကျန်းစီးမုံသည် စန်ဒီယာ၏ခြေရင်းဘက်သို့ လျှောက်
လှူသည်။

ဈာလေခန့်သည် ကျန်းစီးမုံနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

“ခြေဖဝါးမှာလဲ ခွဲသေးတယ်ကွာ။ ခြေဖဝါးကွဲတော့ ပုံအုတ်
ဆေးမလိုဘူး။ သူက ခြေရင်းထားတာမဟုတ်လား။ တော်စွာတန်ခိုး
လျှောက်လဲ ခြေထောက်တော့မကြည့်ဘူးပေါ့ကွာ”

ဈာလေခန့်သည် ကျန်းစီးမုံနှင့်အတူတိုင်ရင်း စန်ဒီယာ၏
ခြေထောက်ကိုကြည့်သည်။

ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်အမှတ်နှစ်ခုကိုထင်ခန့်
တွေ့သည်။

“ဟ- မင်းတို့ ပုံအုတ်ဆေးကိုခြေထောက်လဲလိမ့်မို့လိုတယ်
ကွာ။ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ထင်နေတာပဲ။ သူ့ စိတ်နေတုန်း တစ်ယောက်
ယောက်ကတွေ့သွားရင် မခက်ပါဘူးလား”

ဈာလေခန့်က ဇိုးရိမ်တကြီးပြောလိုက်သည်။

ကျန်းစီးမုံက-

"ဟ- ကိုယ်ပေါ်က စက်လက္ခဏာတွေ မတွေ့ဘဲနဲ့တော့ အယ်သုမု ခြေထောက်ကိုဝရမပြုပါဘူးကွာ၊ က- ကြည့် ခြေထောက် တစ်ဖက်စီမှာ နှစ်ကွက်စီရှိတယ်၊ ခြေထောက် နှစ်ဖက်ဆိုတော့ လေး ကွက်ပေါ့"

"အေးနော်- သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဓုစုပေါင်း သိုင်းကွက်နှစ် ဆယ်လေးကွက်ရှိတယ်၊ စောစောက ခေတ္တကထားတာ သိုင်းကွက် နှစ်ဆယ်ရှိတယ်၊ အဲဒါကို ကာသိုင်းကွက်လို့ခေါ်သလဲဟင်"

ကျန်းစီးမုံသည် ရှာလေခန့်၏အမေးကို ပြန်မပြောချေ။

"က- သား၊ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ပြန်ဝတ်တော့၊ မေမေတို့ ကြည့်သင့်ကြည့်ထိုက်တာတွေကို ကြည့်ပြီးပြီ"

ကျောက်ကလပ်ပေါ်တွင် စန်ဒီယာအား အထဲခိုင်းပြီး အင်္ကျီအဝတ်အစားများ ပြန်ဝတ်ခိုင်းသည်။

ကလေးငယ်သည် ငြိမ်သက်စွာပင်ဝတ်သည်။

အားလုံးဝတ်ဆင်ပြီးသောအခါ-

"က- သားလေး၊ အမြင်သွားတော့ အမြင်မှာ ဓုမှကျန်းနဲ့ သွားဆော့ချေ၊ မေမေ ဦးဦးနဲ့စကားပြောလိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ"

စန်ဒီယာက ခိုက်ခွဲစွာအပြောပေးသည်။

ကျန်းစီးမုံနှင့် ရှာလေခန့်တို့ကို ခိုသေစွာဂါရဝပြုလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။

သူသည် ကျန်းစီးမုံနှင့်ကျင်အိမ်မေတို့အား တကယ့် မိဘသ မှယ်ထင်မှတ်နေသည်။

ကျန်းစီးမုံနှင့်ကျင်အိမ်မေတို့ကလည်း သားအရင်းနဲ့မခြား ချစ်ခင်ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်-

စန်ဒီယာသည် ကျန်းစီးမုံတို့အပေါ် ချစ်ကြောက်မို့သေခဲ့ သည်။ သူတို့၏ စကားကို မြေဝယ်မကျနားတောင်သည်။

ကျင်အိမ်မေက သိုင်းမကစားရဟုတားမြစ်သောအခါ သူ သည် တကယ်ပဲသိုင်းမကစားတော့ပါ။

သို့ရာတွင် စိတ်ထဲမှာတော့ကစားနေပါသည်။ ဤမျှ မိဘ စကားနားထောင်ပါသည်။

စန်ဒီယာ ထွက်သွားသောအခါ-

"ငါပြောပြမယ်၊ ရွေးဟောင်းသက္ကရာဇ်တွေနဲ့ရွေးဟောင်း မှတ်တမ်းတွေအရ ယုံကြည်ခဲ့တဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိတယ်၊ သိုင်း လောကတစ်ခုလုံးရဲ့ အထွတ်အထိပ်သိုင်းကွက်တွေဟာ တစ်နေရာမှာ ပြန်ပေါ်ပေါက်လာမယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါ။ စန်ဒီယာရဲ့ကိုယ်ပေါ်က သိုင်းကွက်တွေဟာ သိုင်းလောကရဲ့အထွတ်အထိပ်သိုင်းကွက်တွေ မဟုတ်ဘူးလို့ အယ်သုပြောခဲ့သလဲ။ ဒီသိုင်းကွက် နှစ်ဆယ်လေးကွက် ကို ငါတော့ အထွတ်အထိပ်သိုင်းကွက်တွေလို့ပဲထင်တယ်"

"အေး- မြစ်နိုင်တယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ စက်လက္ခဏာ တွေ မြစ်ပေါ်လာတယ်ဆိုကတည်းက အတော့်ကို ထူးနားတယ်၊

အထွတ်အထိပ်သိုင်းကွက်တွေပဲ ဖြစ်မယ်”

“အေး- တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီသိုင်းကွက်တွေ အားလုံးက မဖော်ထုတ်နိုင်သေးတာ ချီတာပေါ့လေ”

ကျန်းစီးမဲ့သည် မှက်နာကြက်နာပုံဖော်ထားသော ဟိမဝန္တာ ကောင်းကင်ပြင်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီသိုင်းကွက်တွေကို အစဉ်အဆက်ခေါ်လာခဲ့တဲ့ ဒဏ္ဍာရီ ထဲကနာမည်တော့ ချီတယ်ကွ”

“ဟေ- ဒဏ္ဍာရီထဲမှာရှိလား၊ ဘယ်လို နာမည်ခေါ်သလဲ ပြောပေးပါဦး”

ဓာလေခန့်သည် ကျန်းစီးမဲ့အား အလောတကြီးမေးလိုက် သည်။ ကျန်းစီးမဲ့က-

“ကမ္ဘာဦး လောင်မီးသိုင်းကွက်တဲ့”

“ဘာ- ကမ္ဘာဦးလောင်မီး ဟုတ်လား”

“အေး- ဟုတ်တယ်”

ဓာလေခန့်သည် ကမ္ဘာဦးလူ ဆရာကြီးဟူ၍ကို သတိမ ခိုက်သည်။ ဆရာကြီးဟူ၍သည် ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းကွက်တဲ့ မတတ်မြောက်ပါ။

သို့ရာတွင် သိုင်းပညာအချို့တွင် ဆရာကြီးမန့်ပင်သော သိုင်းကွက်များမရှိပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းကွက်ကို ဆရာကြီး အလိုရှိမည်မှာသေချာပါသည်။

ဓာလေခန့်နှင့် ကျန်းစီးမဲ့တို့သည် ကျောက်ကလင်ပေါ်တွင် အတူတိုင်နေသည်။

သူတို့သည် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငေးမောနေကြပါသည်။

ဟော- စောစောက နေသာနေခဲ့သည်။ ယခုတော့ မိုးများ ကိုပျိုင်းလာသည်။ ရာသီတု ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲသွားပေပြီ။

သူတို့သည် စနီဒီယာစီဇက်လက္ခဏာများကို ကြည့်နေ ရန်တွင် နေသာနေခဲ့သည်။ သူတို့အတွက် အထူးနေသာနေခဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတိမ်လိပ်များ အလွန်လျှံ့တက်လာ သည်။ မကြာမီ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မိုးသားများ လွှမ်းခြုံသွားပေ ပြီ။

မုန်အမ်းသည် အေးသောဒေသဖြစ်သည့်အတွက် မိုးရွာ သောအခါပိုမိုအေးသည်။

အနွေးထည်မဝတ်လျှင် မလုံခြုံချေ။

ကျန်းစီးမဲ့နှင့် ဓာလေခန့်တို့သည် သိုင်းသမားများဖြစ်၍ အတွင်းအားကောင်းကြသည်။ တော်စုံတန်ခိုးအအေးခက်ကို ခံနိုင် ရည်ရှိကြသည်။

လေတိုက်သည်။

လေက အေးစိမ့်စိမ့်ပင်။

“စနီဒီယာကိုယ်ပေါ်က သိုင်းကွက်တွေကို ဘယ်လိုဖော် ထုတ်ကြမလဲ”

ဓမ္မာလေခန့်က သူ စဉ်းစားနေသည့် ပြဿနာကို အစမှစတင်သည်။ ကျန်းစီးမုံက ခေါင်းကိုခါယမ်းသည်။

“သွေးအဆီအရ ဝီသိုင်းကွက်တွေကို ဘယ်သူမှမော်ထုတ်လို့မရဘူးတဲ့၊ က- ဘယ်သူမှလို့ပြောထားတယ်၊ စွမ်းတယ်မဟုတ်လား မော်ထုတ်ဖို့လဲ မစဉ်းစားနဲ့တဲ့”

ကျန်းစီးမုံသည် ဓမ္မာလေခန့်အားလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါကိုမော်ထုတ်နိုင်သူဟာ ကာယကံစွင် စန့်ချီယာပဲမို့တယ်၊ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် မော်ထုတ်လိမ့်မယ်လို့ဆိုတာပဲ”

ကျန်းစီးမုံ၏ပြောကားကို ကြားသောအခါ ဓမ္မာလေခန့်က စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ-

“သူကကော ဒါကိုစိတ်ဝင်စားမဲ့လား”

“ဒါကိုတော့ မင်းပြောနဲ့၊ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူဟာ ကလေးပဲမို့သေးတယ်၊ သူ သိုင်းပညာအယ်လောက်ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်၊ အားမရင် သိုင်းပဲကစားနေတာပဲ၊ ဝီလောက်ဝါသနာပါတဲ့ကလေးဟာ တစ်နေ့မှာ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကစက်လက္ခဏာတွေကို မော်ထုတ်မှာပေါ့၊ အခုတော့ သူ လျှို့ဝှက်လေးနက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို နားမလည်သေးပါဘူး”

ကျန်းစီးမုံက စွမ်းပြလိုက်သည်။

“သွေး အင်အားကြီးမို့တော့ကိုတောင် သူမသိသေးဘူး သူ့စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ရင် တစ်ဖက်လူ တစ်ခုခုဖြစ်သွားတယ်ဆို

တာ သူမသိသေးဘူး၊ ထူးကဲတဲ့အင်အား သူ့ဆီမှာရှိတာကိုတောင် သူမသိသေးဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကိုမသိသေးဘူး”

“အသိပေးရင် ကောင်းမလားမသိဘူး”

“ဟာ- အသိပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူလုပ်ရင် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အသိဝင်သွားရင် တစ္ဆေတိုင်းစိတ်ဓာတ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အခု ယာမန်စိတ်အတိုင်းပဲ ကောင်းတယ်”

“ကျွန်းလောင်မီးသိုင်းကွက်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အယ်လိုမှလုပ်ရောမလို့ဘူး၊ အသက်အရွယ်ရလာတာနဲ့ အဖူး သူ ပညာရင့်ကျက်လာမယ်၊ အသိဉာဏ်လဲ ရင့်ကျက်လာမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်းလောင်မီးသိုင်းကွက်ကို သူ စိတ်ဝင်စားလာမယ်၊ စိတ်ဝင်စားလာတဲ့အခါ သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ မော်ထုတ်လာနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“အင်း- သူ့ကျောပေါ်ကလက္ခဏာတွေကို သူအယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်မြင်နိုင်မှာလဲ”

ဓမ္မာလေခန့်က ကတ်ကတ်သတ်သတ် တွေးမေးလိုက်သည်။

“ဟာ- ဟာ- ဟာ- မင်းက ကတ်သီးကတ်သတ် တွေးနေတာကိုးကွ၊ အခု ကျောပြင်ကို ငါကကြည့်ပြီး သူ့ကိုဈေးပြမယ်၊ ကျင်အိမ်ကကြည့်ပြီး သူ့ကိုဈေးပြမယ်၊ စုအိမ်ကကြည့်ပြီး သူ့ကိုဈေးပြမယ်ဆိုရင် သူဟာ သူ့ကျောပြင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်မြင်နေတဲ့ပုံနဲ့ မတူဘူးဟေ့၊ မပူပါနဲ့ကွာ၊ ဒါဟာ သူ့ဟာသူဖြစ်သွားပါ”

အပြင်တွင် တခြမ်းခြမ်းတခြင်းခြင်းမြင့် ရွာနေသောမိုး
ရွာလေပြီး၊ လေသည် မြင်းထန်စွာတိုက်သည်။ လေလာသောအခါ
မိုးသည်ထန်လာသည်။

“သူ့ကို ကွမ်းကျင်စွာကျောင်းတော်ကို ပညာသင်လွှတ်လိုက်
တဲ့အခါ ဒီစက်လက်ကွက်တွေကိုမိုးကွယ်ပြီး လွှတ်ရမှာပေါ့။ မမိုး
ကွယ်ဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်းလွှတ်မှာလား၊ ငါ့စိတ်ထင် ဒီအတိုင်းလွှတ်လို့
မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ သိုင်းလောကမှာ သူ့သတင်းက ပေါက်ကြားပြီး
နေပြီ။ သူ့စက်လက်ကွက်တွေကိုတွေ့ရင် အံ့အားကျက်ကျက်ဖြစ်လာ
လိမ့်မယ်”

“မေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းပါပဲကွာ၊ ငါလဲ အယ်လိုလွှတ်ရမလဲ
လို့ စဉ်းစားပြီးပါပြီ”

“ပုံဖျက်ဆေး လိမ်းပေးလိုက်မှာလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဒီဆေးက နှစ်နဲ့ချီပြီး မိတာမဟုတ်ဘူး၊
လပိုင်းအတွင်း ဆေးသားဖျက်ပြယ်သွားမယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ကို
ကျောင်းအပ်လိုက်တာနဲ့ သင်တန်းမပြီးမချင်း သူ့ကို တွေ့မှာမဟုတ်
ဘူး၊ ပညာစုံပြီလို့သတ်မှတ်မှသာ သူနဲ့ပြန်ဆုံရမှာ၊ အဲဒီလိုဆိုတော့
သူ့ကို ပုံဖျက်ဆေး ဘယ်လိုသုတ်လိမ်းပေးလိမ့်မှာလဲ၊ ဒီကြားထဲ
သူ့စက်လက်ကွက်တွေပေါ်လာရင် အယ်လိုနေ အယ်လိုဆိုလို့ သတိ
ပေးချိန်တောင် မရဘူး”

ရွာလေခနဲမှာ စဉ်းစားနေသည်။ အတော်ကြာစဉ်းစားပြီး
မှ ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

“ဟာ- ငါသိပြီ၊ ဒီစက်လက်ကွက်တွေ ပုံဖျက်သွားအောင်
အပေါ်ကထပ်ပြီး တခြားဆေးမင်ကြောင် ထိုးလိုက်မယ်၊ အဲဒါဆို
ပေါ့၊ ဒီစက်လက်ကွက်တွေကို အယ်သူမှမသိဘူးပေါ့”

ကျန်းဇီးမဲ့က ရွာလေခနဲအား လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အ
ကြံပြုရာ ငါ့အတွေးကိုမင်းသိတယ် မြင်တတ်နိုင်ရန်ကောဟူသည့်
အကြံပြုပင်ဖြစ်သည်။

“ငါစဉ်းစားနေတာ ခါပဲကွာ”

“အေး- တစ်ခုတော့မှီတယ်နော်၊ မွေးရာပါလက်ကွက်နဲ့
လက်ကွက်အတူတော့ ရောထွေးကုန်ရင်တော့ ခက်ကုန်မယ်”

“မပူပါနဲ့ကွာ”

“ဂျိမ်း- ဂျလိမ်း- ဂျလိမ်း-”

မိုးခြိမ်းသံသည် ကွယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။
မိုးသည် သည်းထန်စွာရွာနေ၏။ ရွန်အနံ့၌ ရွာသောမိုး
သည် ဤကဲ့သို့ပင်ဖြစ်တတ်သည်။

“ပါရမီရှင်ဟာ အတုနဲ့အစစ်ကို သူဟာသူ ခွဲခြားနိုင်မယ်
လို့ ငါယုံကြည်တယ်၊ အတုနဲ့အစစ်ကို သူ့ဘာသာသူ ခွဲခြားနိုင်လိမ့်
မယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနည်းထက်ကောင်းတာ မှီတယ်”

“ဘာ- ဘယ်လို”

ရွာလေခနဲက ကျန်းဇီးမဲ့အားကြည့်လိုက်သည်။
ကျန်းဇီးမဲ့က ပြောလျက်မှီနေသည်။

“အဲဒီနေရာမှာ ငါ့ဘိုးသိကရခဲ့တဲ့ပညာကို အသုံးချရ

တော့မှာပဲ။ ပညာကို လွှာသုံးရတာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လို- မင်းအဘိုးဆီက ပညာအမွေရထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်- ငါ့အဘိုးလက်ထက်က သုံးခဲ့တဲ့ မင်ကြောင်ဆေးဓနည်းပဲကွ။ အင်မတန် အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်။ မင်းသိတဲ့ အတိုင်း မင်ကြောင်ဆိုတာ ဖော့တီးပြီးရင် ပြန်ဖျက်လို့မရဘူး”

ရွာလေခန့် အံ့ဩသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ- မင်းဥစ္စာက ပြန်ဖျက်လို့ရလား”

ကျန်းစီးမုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီဆေးကတော့တစ်မျိုးကွ။ ဖော့တီးထားပြီးရင် နှိုးနှိုးမင်ကြောင်တွေလိုပဲ ခွဲနေတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖျက်ရင်တော့ဖျက်လို့ရတယ်။ အံ့ဩရောမကောင်းဘူးလား”

“ဟာ- ငါ့တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မင်ကြောင်ဆေးကိုဖျက်လို့ရတယ်လို့မကြားဖူးဘူး။ တယ်ထူးဆန်းပါလား။ မင်းဆေးက ဘယ်လိုဖျက်ရတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“အခြား ဘယ်နည်းနဲ့မှဖျက်လို့မရဘူး။ သူဖျက်တဲ့ဆေးက သောက်ဆေးတစ်မျိုးပဲ”

“ဘာ- မင်ကြောင်ဆေးဖျက်အောင် ဆေးသောက်ရတယ် ဟုတ်လား၊ ဖူးဆန်းလိုက်တာ”

ရွာလေခန့်ကား တကယ်ပင် အထူးအဆန်းကို တွေ့ရသည့်နယ် အံ့ဩနေသည်။

သူကဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်ဆေးမင်ကြောင်မဆို ဖော့တီးပြီးရင်ခွဲနေတာပဲ။ ဖျက်နိုင်တယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး အံ့အားသင့်ရောကောင်းတာက သောက်ဆေးပဲ။ ဆေးသောက်လိုက်ရင် ဖော့တီးထားတဲ့ဆေးမင်ကြောင်တွေ ပျောက်တယ်ဆိုတာပဲ”

ကျန်းစီးမုံက ချင်းပြသည်။

“အေး- ဟုတ်တယ်။ သူက ပုံဖျက်ဆေးတစ်မျိုးပေါ့ကွာ။ ဆေးမင်ကြောင်ကိုဖျက်ချင်တဲ့အခါ ဒီဆေးရည်ကို သောက်လိုက်ရတယ်။ ဆေးရည်တစ်မျိုးကိုဖော်စပ်ထားရတယ်။ အဲဒီ ဆေးဖော်နည်းကိုတော့ ငါသိတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီအခါမှာ သောက်ပြီးတာနဲ့ အကြီးအကျယ်ဒွားတော့တာပဲ”

ရွာလေခန့်မှာ မယုံနိုင်သလိုငေးမောကြည့်နေသည်။

သူက-

“အဖူးလဲကျရာ ဆေးမင်ကြောင်တွေလဲ ပျောက်ရော ခိုပါတော့”

“အေး- ဟုတ်တယ်။ မင်းမြောတဲ့အတိုင်း အဖူးလဲကျရာ မင်ကြောင်တွေလဲ ပျောက်ရောဆိုပါတော့။ သိပ်အံ့ဩစရာ ကောင်းပါတယ်”

လောကကြီးကား ဆန်းကြယ်မှုတို့၌မြင့်မြင့်နက်နေလေ။

ရွာလေခန့်မှာ ပါစပ်အဟောင်းသားမြင့် နားမဝင်နေမိတော့သည်။

၂၆ ❀ စာရွှေသိုလ်မုလင်အောင်

သိုလ်စာရောင်စံစံပုံလွှာ(၄) ❀ ၂၇

“အဲဒီ ထိုးဆေးမင်ရည်နဲ့ အဲဒီအဖျားကျဆေးနည်းကို ငါ
အဘိုးက ငါ့ကိုပေးသွားတယ်။ ငါ့ကို ပေးသွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။
သခင်ကြီးတာဝန်ကုန် ပေးသွားတာ။ သခင်ကြီးတာဝန်ကုန် ငါ့ကို
တဆင့်မြှန်ပေးတာ”

ကျန်းမီးပုံက ဆက်လက်မင်းမြနေလေတော့သည်။

❀

အဝိတ်အသို အတားအဆီး

ပြီးသွားပြီ။ နေရောင်ခြည်က ထိုးဖောက်ကျဆင်းလာ၏။

ပြီးရေချိုးသုံးပြီးခါစ သစ်ပင်ပန်းမာန်တို့သည် စိမ်းမြလန်း

စန်းနေသည်။

ခွန်အန်းမြို့သည် တောင်ပေါ်မြို့လေးဖြစ်သဖြင့် ရေတောင်

ဖျား အချို့တောင်ပေါ်ကလေးများပေါ်တွင် ရေတောင်ပြီးတိုင်ဖြစ်နေ

သည်။

တိုင်သေးသေးလေးမျှသာ။ ရေသည် တောက်လျှောက်

ပေါ်လွှားသည်။ ခွန်အန်းမြို့သည် အမြဲတမ်း သစ်လွန်လန်းဆန်းနေ

လေသည်။

လေပြည်လေညင်းကလေးများသည် တဖြူဖြူ တိုက်ခတ်

နေသည်။ နေကလည်းသာ၊ လေပြည်ကလည်း တဖြူဖြူတိုက်ခတ်

နေသဖြင့် ခွန်အန်းမြို့သည် အသာယာဆုံးအချိန် ဖြစ်သွားသည်။

၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်မူလအောင်

နေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုန်းခွဲရောင်မြင်းကြီးသည် မြင်းရထားတစ်
စီးကိုဆွဲလာသည်။

တောလမ်းအတိုင်း မှန်မှန်ပြေးနေသည်။ မြင်းလည်းမောင်း
သူသည် မည်သူ့ကိုမျှမူလစိုက်ဘဲ မြင်းရထားကိုမောင်းနှင်နေသည်။
သူတို့သည် သာယာသောခရီးအနီးမြို့မှထွက်ခွာလာသည်။
မြင်းရထားမောင်းသူသည် သားရေကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဦးခေါင်းတွင် အနားကျယ်သော ခမောက်ကြီးတစ်လုံးကို
ဆောင်းထားသည်။

မြင်းရထားထဲတွင် ရုပ်ရည်ချောမောသောအမျိုးသမီးတစ်
ယောက်သည် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ကလေးတစ်ယောက်ကိုမက်ရင်း
လိုက်ပါလာသည်။

သူသည် ကလေးကို ငဲ့နှမ်းလိုက်သည်။

“သားလေး- မေမေတို့နဲ့ အကြာကြီးခွဲနေနိုင်သလားဟင်၊
မေမေ့ကိုမြှော့စမ်းပါဦး”

ဟု တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်မေးလိုက်သည်။

ကလေးငယ်၏ မှက်နှာမှာလည်း မကောင်းပါ။

စိတ်ထိခိုက်နေပုံရသည်။

အမေဖြစ်သူက မခွဲနိုင်မခွာရန်ဖြစ်နေသဖြင့် သူလည်း
ခွဲရမည်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေပုံရသည်။

သိုင်ဆာရင်စံရပ်လွှာ(၄) ❀ ၂၉

သို့သော် ကလေးငယ်ကအားတင်းပြွေလိုက်ပြီး-

“သား- မေမေနဲ့မေမေ့ကိုချစ်ပါတယ်၊ အတူတူပဲနေခွင့်
ကလေး၊ ဝါပေမယ့် ပညာသင်ဖို့တော့ခွဲရမှာပေါ့”

ကလေးငယ်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကောင်းတတ်
လှပါသည်။

ထို့ပြင် သူ့အား ကွပ်ကွင်စွာကျောင်းတော်သို့ သိုင်းပညာ
ပေးရန်အပ်နှံမည်ပြောထားသဖြင့် ကလေးငယ်မှာတက်ကြွလျက်ရှိ
နေသည်။

သို့ရာတွင် အမေဖြစ်သူက သားအား မခွဲနိုင်မခွာရန်
စကားပြောလာသောအခါ ကလေးမှာလည်း စိတ်အားငယ်သွား
သည်။ ထိုကလေးမှာ စနဲဒီယာဖြစ်သည်။

ကလေး၏စကားကြောင့် ကျင်စီမေ ကမန်းကတန်းပြုပြု
လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဝါမှ သားလေး သိုင်းပညာရင်တစ်
ယောက်ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ သိုင်းပညာရင်တစ်ယောက်ဖြစ်မှ မေမေ
တို့နဲ့အတူတူနေကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျင်စီမေမှာ ကလေးအားပြောသည့် စကားဖြစ်သော်
လည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောသိမိသည့်စကားဖြစ်သည်။

မြင်းရထားမောင်းသူကွန်းစီးပုံမှာ ကျင်စီမေပြောသည့်
စကားများကိုကြားနေရသည်။

သူမ မည်မျှစိတ်ထိခိုက်နေသည်ကိုသိသော်လည်း ကလေး

၏ရွှေမျှော်နေသဖြင့် သူမ၏စိတ်ထိခိုက်မှုကို မသိချင်ယော
ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ဟေ့- ညီမ၊ ကလေးစိတ်ပြောင်းအောင် အစဖော်မခ
ပါနဲ့ကွယ်၊ အခြေအနေတွေကိုလဲ ညီမကိုပြောထားတာပဲ၊ အ
“အနေအရ သားလေးကိုကျောင်းအပ်ရတာပါကွယ်၊ ကျောင်းမအ
ရင် မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား၊ အစ်ကိုနဲ့ရွာလေခန့်တို့ သင်ကြားပေးနဲ့
လုံလောက်တာမှ မဟုတ်တာတဲကွယ်”

ကလေးက သိုင်းပညာသင်လိုမှန်းသိ၍ ကျန်းဇီးမုံက သို
ပညာနှင့် မြို့ဆွယ်ပြီး ကွမ်းကျင်ရွာကျောင်းတော်သို့အပ်စေသည်
ကျင်စိမေအားလည်း သတိပေးရသည်။
ကျန်းဇီးမုံကိုယ်တိုင်လည်း စန်ဒီယာကို ချစ်ခင်နေသည်
သာဖြစ်ပါသည်။

“ညီမ- ကတိသစ္စာနဲ့ တာဝန်ဆိုတဲ့စကားကို ညီမ မပေ
ဝါမှ အစ်ကိုတို့ လူသားပီသကြမှာပေါ့၊ ကတိမတည်ရင် အလကား
ပဲ၊ တာဝန်ယူထားပြီး တာဝန်ကိုကျေအောင် မထမ်းဆောင်ရင်လဲ
အလကားပဲ၊ လူသားမပီသမယ့်အလုပ်မျိုး မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

ကျန်းဇီးမုံက စကားကိုကျန်အောင်ပြောလိုက်၏။
ဤသို့ မပြောလျှင် ကျင်စိမေသည် ကလေးအား မခွဲနိုင်
မခွာရက်သောကားမျိုး ပြောနေဦးမည်။

ကလေးကလည်း သံယောဇဉ်မပြတ်သဖြင့် ကွယ်ဝင်နေပေ
ဦးမည်။

ကျင်စိမေ သံယောဇဉ်မြစ်မည်ဆိုလည်း မြစ်စရာပင်၊
လသားကလေးအရွယ်မှ ဆယ်နှစ်ကျော်အထိ ကျွေးမွေး
မြူသုတ်သင်ခဲ့ရသည်မှာ ရှည်လျားသောကာလဖြစ်သည်။
သူမသည် ကလေး နောက်ဆံဝင်မည့်ကားမျိုးကို ထပ်မံ
မပြောတော့ပါ။

စန်ဒီယာ စိတ်ပျော်လာအောင် လမ်းခရီး၏သဘာဝအလှ
များ ကွမ်းကျင်ရွာကျောင်းတော်ကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းများကို ပြောဆို
နေပါသည်။

သူမရင်ထဲကတော့ မချိပါ။
သူတို့ခရီးထွက်လာသည်မှာ ဆယ်မိုင်ရက်ကျော်ပါပြီ။
မြို့ကြီးသုံးမြို့နှင့် မြို့ငယ် လေးမြို့ကို မြတ်သန်းလာခဲ့ပြီး
ပေပြီ။

ပထမမြို့အဝင်တွင် အစောင့်စစ်သည်များနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့
ရပါသည်။

သူတို့သည် စန်ဒီယာကိုရှာနေသည်။ တောင်တန်းနက်
ကျိထောင်၏လူများဖြစ်သည်။

သူတို့ရှာနေသည်မှာ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းဇီးမုံတို့က ခြောင်ဝင်လာသောအခါ သူတို့သံသရာ
မကြုံပါ။ သူတို့ရှာနေသည်မှာ ပုန်းလွှဲနေကွယ်လွှဲဝင်လာသူများကို
ရှာနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူတောင်းစားများ၊ နံ့သာဆင်းရဲသူများကို ပို၍ခွေနေသည်။
 ကျန်းမာစွာ၊ ကျင်တိမေနှင့်စန်သီယာတို့မှာ သားသားနားနား
 မြင်းရထားနှင့်မြစ်သဖြင့် ချာမွေ့မခံရပါ။
 သဘောလောက်သာမေးမြန်းပါသည်။
 ဤသို့မြို့ ဖြူကြီး၏ စစ်ဆေးရေးခန်းမှ လွတ်မြောက်လာ
 ခဲ့ကြလေသည်။
 တတိယမြို့ကြီးတွင်လည်း အရှာမွေ့မခံရသည်။
 ဤမြို့မှလည်း လွတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျန်သော မြို့ငယ်
 လေးမြို့မှာကား အရှာအမွေ့မခံရပါ။
 သူတို့သည် ရွာပေါင်းများစွာလည်း ခိုဝင်နားဖူးသည်။
 ကွင်းမြင်များကိုလည်း မြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ လယ်ယာများ
 လည်း မြတ်ကျော်ခဲ့သည်။
 တောများကိုလည်း မြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ မကြာမီ တောင်
 ပေါ်သို့လည်းတက်ရပါဦးမည်။
 သူတို့သည် ဆင်လီဝပ်မြို့တော်အထိ မြင်းရထားဖြင့်သွား
 ရန်စီစဉ်ထားသည်။
 ဆင်လီဝပ်မြို့တော်သည် တောင်ခြေမြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။
 ထိုမြို့တွင်ခေတ္တနားပြီး ကွပ်ကွင်ရွာတောင်တန်းများမှ
 ရာသီ ခြေလျှင်နှင့်ရပ်ပဋိမည်။
 ကွပ်ကွင်ရွာကျောင်းတော်ကား ချောက်ရန်မလွယ်ပါ။
 ကွပ်ကွင်ရွာကျောင်းတော်နယ်နိမိတ် ချောက်သည်အထိ

စန်သီယာကို လိုက်ပို့ပေးရပေလိမ့်မည်။
 ကွပ်ကွင်ရွာကျောင်းအာဏာပိုင်များထံ အပ်နှံရပါလိမ့်
 မည်။ စန်သီယာအား သူတို့ အထပ်ထပ်မှာကြားပြီးပြီ။
 ကြိမ်မန်များစွာ မှာကြားပြီးကြပြီ။
 အနေအထိုင် အပြောအဆိုဆင်ခြင်ရန်၊ ပညာကို ကြိုးစား
 လေ့လျှမ်း၊ ဆရာများစကားကို မြေဝယ်မကျွန်းထောင်ရန်၊ ပညာ
 ကိုကြိုးစားသင်ယူရန်နှင့်-
 ဆရာများစကားကို မြေဝယ်မကျွန်း ထောင်ရန်မှာ မှာ
 ကြားဖို့ မလိုချေ။
 သင်တန်းကာလတွင် ဆရာစကား နားထောင်ပြီး အသေ
 အလဲကြိုးစားရပါလိမ့်မည်။
 အနေအထိုင် အပြောအဆို ဆင်ခြင်ဖို့သာလိုပါသည်။
 ထို့ပြင် မင်ကြောင်ဆေးအတုထိုးကာပုံဖျက်သည့်နှစ်ဆယ့်
 လေးကျက် သိုင်းစက်လက္ခဏာများအကြောင်းကို စကားပင် မဟ
 ဝီစေရန် အဓိကမှာကြားထားပါသည်။
 ထိုလက္ခဏာများကို လူမြင်မခံရအောင် အထူးသတိထား
 ဖို့လည်း မှာကြားထားရပါသည်။
 စန်သီယာသည် အမှာစကားများကို ကောင်းစွာနားလည်
 ပါသည်။
 အခိုင်မြဲအကောင်ထင်ပါသည်။ ပါရမီရှင်ကလေးချစ်သာ
 ကြောင့် ဤသို့နားလည်လွယ်သည်လား မသိပေ။

သူသည် ပါးနပ်ပုစိုင်း တွေးခေါ်မြော်မြင်ဉာဏ်လည်း
၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှစက်လက္ခဏာများကို အခြားသူများ မမြင်
တွေ့ရန်အရေးကြီးသည်ကို သူသိသည်။

တတ်နိုင်သမျှ အဝတ်အစားများကို လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ဆင်
သည်။

အနေအထိုင် အပြောအဆိုကား အကွပ်လစ်ဆုံး အပ်ပြန်
ဆုံးဖြစ်သည်။ မည်သည့်နေရာတွင်မျှ အဝီစကားမပြော၊ စကားကို
တိတိကျကျပြောသည်။

ထမင်းစားပြီးပြီလားဟုမေးလျှင် ထမင်းစားပြီးပြီဟု တစ်
ခွန်းတည်းပြောကာ လျဉ်းထွက်သွားသည်။

သူတို့ခရီးထွက်ရာတွင် မည်သူမျှ သင်္ကာမကင်းမဖြစ်ကြ
ချေ။ အစောင့်များကပင် သင်္ကာမကင်းမဖြစ်ကြသည်မှာ သူတို့၏
ကံကောင်းချက်တစ်ရပ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

သာမန်မိသားစု ခရီးသွားခြင်းဟုသာ မြင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးယောက်၏ အခက်အခဲများသည် စာ
မဖွဲ့လောက်တော့ချေ။

ဒေသန္တရ သွားရောက်လာရော အခက်အခဲတောက်သွား
တော့သည်။

ဤအခက်အခဲများကား အကြောင်းမဟုတ်။

သူတို့သည် အတည်တကျမနေရဘဲ အဝတ်လမ်းကို
ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ကပြခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါလား။

“ညီမရေ ဒီနယ်ဟာ ပူနယ်ပဲ၊ ဒီအမှတ်အသားဟာ ပူ
နယ်ထဲကိုကိုရောက်ပြီဆိုတာ မြတာပဲ”

ကျန်းစီးမက အမှတ်အသားတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
ကျွန်းစီးမေ ဝမ်းသာသွားသည်။

သူတို့ ပူနယ်ကိုပင် ဦးတည်လာခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလော့။
ပူနယ်တွင် ကွပ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်ကြီးတည်ရှိသည်
မဟုတ်ပါလော့။

“ဒါပေမယ့် ပူနယ်ထဲမှာ အယ်လောက်ကြာမယ်မှန်း မသိ
ဘူး။ တောင်တန်းဒေသဆိုတော့ သွားလေရာ တောင်တန်းတွေချည်း
ပဲ၊ ခရီးက မတွင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲအင်ကိုရယ်၊ ကြာလေလေ နယ်မြေကျွမ်းကျင်
လေပေါ့အင်ကိုရယ်၊ ကြာရင်ဦးကောင်းတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျန်းစီးမနဲ့ အင်အင်တစ်ခုနဲ့သည်။

သူတို့ ရှန်အန်းမှထွက်လာကတည်းက ရွာလေခန့်တို့အား
မျှော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သူတို့ပူနယ်၌ အခြေချနေထိုင်မည်ဟု။

ခန့်သို့ယာကလေးအား ကွပ်ကျင်ရှားကျောင်းတော်တွင်
အပ်နှံပြီးသည်နှင့် သူတို့မောင်နှံသည် ပူနယ်ထဲတွင် အခြေချနေ
ထိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

ပူနယ်သည် တောင်တန်းဒေသဖြစ်သဖြင့် စီးပွားမှာလုပ်
ရန် မကောင်းချေ။

၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်မူလင်အောင်

သို့ရာတွင် ကျွန်တို့မေခရာ ကျန်းစီးမုံရော ဆယ်နှစ်အတွင်း
ဖြစ်သလို ကြုံသလိုနေထိုင်ခဲ့ဖူးပြီဖြစ်၍ မည်သို့နေထိုင်ရ နေထိုင်ရ
အကြောင်းမဟုတ်တော့ချေ။

ဖြစ်သလို ကြုံသလို နေထိုင်နိုင်ပါသည်။

ပူးနယ်ထဲတွင် သူတို့အခြေချနေထိုင်ရန် ဆင်လီဝမ်မြို့ကို
ရွေးချယ်ထားသည်။

ဆင်လီဝမ်သည် ပူးနယ်ထဲမှ အခြားမြို့များထက် အသွား
အလာလွယ်ကူသည်။

သို့မှသာ ခန့်မှီယာကလေးနှင့်အနေနီးမည်မဟုတ်ပါလား။
တောင်တက်တောင်ဆင်းလမ်းဖြစ်၍ မြင်းရထားကို ဖြည်းညင်းစွာ
မောင်းနှင်ရသည်။

မြင်းရထားသည် တဖြည်းဖြည်း နှေးလာသည်။

ဘယ်ဘက်သို့မိုမိုချည် ညာဘက်သို့မိုမိုချည်ဖြစ်သဖြင့် မြင်း
ရထား ဘယ်ယိမ်းညာယိမ်းဖြစ်လာသည်။

လမ်းသည် ကျွင်းမြောင်းနွဲ့မက ကြမ်းတမ်းလေသေးသည်။
ကျန်းစီးမုံသည် မြင်းရထားကို ကိုယ်တိုင်အောင်းလာသည်ဖြစ်ရာ
သတိကြီးစွာနှင့် မောင်းနှင်နေရသည်။

လမ်းဘေးသို့ထိုးကျသွားလျှင် မည်သို့မျှ ပြန်တက်၍ရမည်
မဟုတ်တော့ပါ။

တောင်တက်လမ်းကို တောင်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ မြင်းရထား
သည် ဟိုလိုမိုသည်လူးဖြင့် တောင်တက်နေသည်။

ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးသွားသည်။ ကျန်းစီးမုံက သတိမရှိမီဖြင့်
မောင်းနှင်သွားရာ တောင်ပတ်လမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားလေ
တော့သည်။

အသည်းယားရောကောင်းသော ခရီးလမ်းပါပေး တောင်
မြေကို အသည်းယားစွယ်စွယ်ဖြင့်နေရသည်။

လမ်းတစ်ဖက်က မြင့်မားသောတောင်နံရံ

ကျန်တစ်ဖက်က အသူရာတမ္ဘာ နက်သောချောက်၊

ကျန်းစီးမုံသည် မြင်းရထားကိုရပ်ပြီး ကျွန်တို့မေအားလှမ်း
ပြောလိုက်လေသည်။

“ညီမရေ လမ်းကတော့ကြမ်းတယ်ဟေ့၊ အစ်ကိုထင်တာ
တာထက် ကြမ်းနေတယ်၊ သတိထားပြီးသာစီးပေတော့”

“ရတယ်အစ်ကို၊ သားကလေးက မကြောက်ပါဘူး၊ ညီမ
တို့သားအမိ သတိမို့ပါတယ်”

သူတို့ရထားကို ဆွဲလာသည့်မြင်းမှာ တောင်တက်တောင်
ဆင်းကျွမ်းကျင်သည့်မြင်းဖြစ်၍ တော်ပေသေးသည်။

တောင်တက်တောင်ဆင်းကျွမ်းကျင်သည့်မြင်း မဟုတ်က
မချောက်ထဲသို့ထိုးကျမည်မှာ သေချာလှသည်။

“ညီမရေ . . . အစ်ကိုမြင်းကို တောင်နံရံဘက်ကပ်မောင်း
မယ်၊ ညီမလေ တောင်နံရံဘက်ကပ်ထိုင်၊ သတိတော့ထား”

ကျန်းစီးမုံကသတိပေးပြီး မြင်းရထားကို တောင်နံရံဘက်
ကပ်မောင်းလေသည်။

မြင်းရထားသည် တက္ကသိုလ်တစ်ခုနှင့် တောင်ရွှေလျားပေ
တော့သည်။

တစ်ဖက်မှဆောက်ကြီးသည် လာလှည့်လာလှည့်ဟု စိတ်
ခေါ်နေသယောင်။

တောင်ပတ်လမ်းသည် အချိုးအကျေ့များလှသည်။

ခရုပတ်သဏ္ဌာန်ကွေ့ပတ်နေရသည့် အခါများတွင်လည်း
ကွေ့နေရသည်။

သုတိတောက်ကတည်းက အကွေ့မြောက်ခုကို ဖြတ်သန်းခဲ့
ရပြီး ခရုပတ်သဏ္ဌာန်ကား မရေမတွက်နိုင်အောင်ပတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပေ
သည်။

“ဌေး.. မောင်းရတာမလွယ်ဘူးဟေ့၊ တော်တော်ကို သတိ
ထားရတယ်၊ သတိမထားရင် ဆောက်ထဲကျမှာပဲ”

ကျန်းစီးမုံက လမ်းပြောလိုက်သည်။

ကျင်အိမ်မကတော့ သားကလေးနော်ဒီယာကို ကွေးပိုက်
ရင်း တောင်တော်ဆီသို့မျှော်ကြည့်နေသည်။

ရွှေတွင် ခုနစ်ခုမြောက်အကွေ့တစ်ခုကိုမြင်နေရသည်။
ထိုအကွေ့မဆောက်မီ လမ်းသည် ညီညီညာညာနှင့်မြောင့်မြောင့်မြို့
မြို့ဖြစ်သွားသည်။

“တော်သေးတယ်၊ ဒီအကွေ့က မြေပြန့်ပိုများတယ်၊ ကျယ်
တယ်၊ ခုမှအသက်ရှူဆောင်သွားတယ်၊ စောစောက အသက်တောင်
ပဋ္ဌနိုင်ဘူး”

ကျန်းစီးမုံသည် ကျင်အိမ်မကိုလှမ်းပြောနေပါသည်။

ကျင်အိမ်မကတော့ အာမျှမပြောနိုင်ပါ။ အသုရာတမျှ
နက်သောဆောက်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ရင်ဖိုနေပါသည်။

မြင်းရထားသည် တဖြည်းဖြည်း ကွေ့ခုနစ်ကွေ့မြောက်ကို
တော်တော်မှီလာပါတော့သည်။

“ဝေါ.. ဝေါ.. ဝေါ..”

“ဝန်း..”

ကျယ်လောင်သော မြည်သံကြီးထွက်ပေါ်လာသည်။

●ရာမသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ဗြဲလဲကျလာပြီး လမ်းကိုပိတ်ဆို့

ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

လေလည်းမလား

မီးလည်းမစွာဘဲ။

သစ်ပင်ပြိုကျပုံက ထူးဆန်းလေစွတကား။

❀

မပျော်လင့်သောဖြစ်ရပ်

ကျန်းစီးမဲ့သည် သစ်ပင်ကြီးလဲကျရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မြင်းရထားလည်း ရပ်သွားနေပြီ။
ကွင်းစိမေလည်း လန့်သွားသည်။
ဘာဖြစ်သည်ကိုသိလိုသဖြင့် ပြတင်းတံခါးမှခေါင်းမြှူကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို”

လူခိုပ်များသည် တစ်ခိုပ်ပြီးတစ်ခိုပ်ကုဆင်းလာလေသည်။
စေားကျောက်နံရံထက်၌ တွယ်ကပ်နေကြသူများဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျောက်နံရံများဆီမှ ခုန်ခုဆင်းလာကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။
ဆင်းလာသူများသည် လခြမ်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် မြင်းများကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

ကျန်းစီးမဲ့သည် ကျောက်နံရံဆီမှ ခုန်ဆင်းလာသူများဘာ

မကပ်ဘတ်လိုက်၏ ။

မည်သည့် ဓားပြအမျိုးအစားများဖြစ်သည်ကို လေ့လာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အနီတစ်ခြမ်း၊ အနက်တစ်ခြမ်း ပဝါကိုလည်း မျက်နှာ၌စည်းနှောင်ထားသေးသည်။

လူပေါင်းခုနစ်ယောက်တိတိ ခိုလေသည်။

လက်နက်မျိုးစုံကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ဤဓားပြတိုက်သည် တစ်သီးတခြားဖွဲ့စည်းထားသော တိုက်ဖြစ်ရုံသည်။

ဆစ်လီဝပ်မြို့သည် မကပ်ဘတ်သောမြို့ဖြစ်သည်။

ဤမြို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ကျက်စားသော ဓားပြတိုက်များလည်း မကပ်ဘတ်သောမြစ်ပါးလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ဓားပြများသည် ဝတ်စုံအပြည့်ဖြင့် ဓားပြတိုက်နေရာ ကျန်းစီးမဲ့ စဉ်းစားမရအောင်ခိုနေသည်။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ကျန်းစီးမဲ့က ခပ်တည်တည်ပင်မေးလိုက်လေသည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား ပြောရမယ့်သူက ပြန်မေးနေရတယ်

လူများ ခိုသေးသလား၊ ခိုနေရာမှာ တို့မေးမယ်၊ မင်းကပြန်လှန်မေးနဲ့၊ ထုတ်စရာမလိုဘူး”

ရဲတင်းကိုင်ဆောင်ထားသူက တဟားဟားရယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကျန်းစီးပုံခေါ်သတ္တကသွားသည်။ သို့သော်ခေါ်သကဲ့ ထိန်း
ချုပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တို့က ဆင်လိပ်ကိုသွားမယ့် ခရီးသည်တွေပါ။ မြင်း
ရထားထဲမှာ မိန်းမနှစ်လေးပါပါတယ်။ ကျွန်တို့က ဘယ်သူ့ကိုမှအ
နှောင့်အယှက်မပေးပါဘူး။ ကျွန်တို့ကိုအနှောင့်အယှက်ပေးတာလဲ
မကောင်းဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ကျန်းစီးပုံက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောလိုက်သည်။
ထိုအခါ လူဆိုးခုနစ်ယောက်စလုံး ဝါးခနဲရယ်မောလိုက်
ကြလေသည်။

“ဝါး . . ဝါး . . ဝါး ဟား . . ဟား . . ဟား”

“ဟား . . ဟား . . ဟား”

ရယ်၍အားရလောက်မှ လှံရည်နှင့်လှက်ပြောလေသည်။

“မိန်းမပါတယ်ဟုတ်လား၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွ”

“မင်း ဘာကောင်းပြောတာလဲ”

ကျန်းစီးပုံက သူ၏နွယ်ခွေးကဲ့ဖြုတ်၍ အော်ဟစ်ဆဲ
ဆိုလိုက်သည်။

သူ အလွန်ခေါ်သတ္တကသွားပေပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ပေ။

ထိုစဉ် လုံတိုကလေးနှစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသူက
အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဝက်ပါခုနစ်ကွေ့က ကုန်းခုနစ်ကောင်ဆိုတာ

မကြားမိဘူးလား”

သည်တောမှ ကျန်းစီးပုံသတိရသည်။

“ဪ . . သူတို့ကိုး၊ သူတို့က ဒီနယ်မှာ အခြေစိုက်ကြတာ

ကျန်းစီးပုံသည် ဝက်ပါခုနစ်ထပ်ဂိုဏ်းသားများဟု သိလိုက်
တော့သည်။ သည်ဝက်ပါခုနစ်ထပ်ဂိုဏ်းသားများသည် နာမည်ကြီး
များသည်။

မားပြဂိုဏ်းသားများသာဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းယူ၊ လူသတ်၊
အလုပ်မျိုးစုံလုပ်သည်။

ဂိုဏ်းသားအချို့သည် မြင်းရထားတံခါးပေါက်ဆီသို့ရောက်
ရောက်သည်။

“မိန်းမပါတယ်ဆို၊ ဘယ်မလဲကွ . . ဟေ”

မားရည်ကိုင့်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးသည် မြင်းရထားတံခါးကိုဆွဲ
လိုက်သည်။

“ဝန်း . .

“အင့်”

သူသည် လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

မယွှက်လင့်သောတိုက် ဦးကုန် ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်းစီးပုံက မြင်းရထားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လာသူအား ရင်ဝဆောင်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သေတာတောင် နည်းသေးတယ်”

ကျွန်တို့မေ့ အပြင်ထွက်လာလေသည်။

ကျွန်းဦးပုံသည် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ နွယ်ခွေမားကို ယမ်းကာတိုက်ခိုက်တော့သည်။

ရန်သူများအကြားသို့ မားကိုခုခံယမ်း၍ဝင်ပုံမှာ ကျားရဲတဲ ကောင်အလား ထင်မှတ်ရပေသည်။

“ရှီး..”

“ရှမ်း..”

တိုက်ပွဲသည် လျှင်မြန်စွာ ပြင်းထန်သည်။

မားမြှိုက်သားများသည် လူအားမြှိုက်တိုက်သည်။

ကျွန်းဦးပုံ၏ခံစစ်မှာ မလွယ်ကူပါ။

မားမြှိုက်ယောက်သည် မဲတင်းကြီးဖြင့်ပြေးဝင်ခုတ်သည်။

ကျွန်းဦးပုံ သူတို့အားရှောင်လိုက်ရပါသည်။ မရှောင်၍လည်း မပြုတော့ပါ။

နောက်မှ ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်မည့်သူများနှင့် မဲတင်းကို သည့်သူ ရင်ဆိုင်မိမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်းဦးပုံရှောင်လိုက်သဖြင့် မဲတင်းကိုင်သူကို သူ့လူများ ရှောင်ပေးလိုက်ကြရပါသည်။

“ရှမ်း”

ကျွန်းဦးပုံက နွယ်ခွေမားကို ရှမ်းခနဲလှည့်ခုတ်လိုက်သည် လုံသမားက သူ့လုံစည်ဖြင့်ခံပေးလိုက်ရသည်။

“မြန်း..”

ကျွန်းဦးပုံမှာ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်သာ ဖမ်း၍ တိုက်ခိုက်နေရသည်။

မားသောအားဖြင့် ခံစစ်သက်သာသောနေ့သည်။

သူ၏ညာဘက်တွင် ကျောက်နံရံကြီးရှိနေပြီး တော်တော်လှသည် ထိုကျောက်နံရံပေါ်သို့တွယ်မတက်နိုင်ချေ။

ဝက်ပါခနင်ထပ် မားမြှိုက်သားများကိုသို့ အတွေ့အကြုံရှိသူများမှ တက်နိုင်ပါသည်။

တစ်ဖက်တွင် အသုရာတမျှနက်သော ချောက်ကြီး။

ချောက်ကြီးမှာ အကြောင်းမဟုတ်။

မြင်းရထား ချောက်ထဲသို့ကျသွားလျှင်အခက်၊ မြင်းရထားထဲတွင် နေထိုင်သောလူများနေသည်မဟုတ်ပါလော့။

မြင်းမလန့်ရန် အရေးကြီးသည်။

မြင်းလန့်ပြီးပြေးလျှင် ချောက်ထဲသို့သေချာပေါက် မြင်းရထားကျမည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းဦးပုံသည် မြင်းမလန့်စေရန် မြင်းရထားနံရံရှိနိုင်သမျှခွဲပြီးတိုက်ခိုက်သည်။

ဤအချက်ကို ဝက်ပါရိုက်သားများရင်မိပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် လမ်းကို ရွေ့မှတ်တံဆိက လက်နက်ဖျိုးစုံဖြင့် အကြမ်းဖက်တော့သည်။

“ဝန်း..”

“ရှမ်း”

၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား

“အား...”

ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်မှာ ကျန်းမီးမဲ့စီ အားချက်မီသွားလွှင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

ကျန်းမီးမဲ့စီနွယ်ခွေအားသည် ထိုလူ၏ရင်ဝသို့ တည်တံ့ထိုးမိလေသည်။

ထိုသူမှာ အားနေ့ကော်ပြီး အသက်ထွက်သွားသည်။

ကျန်းမီးမဲ့သည် ဆက်တိုက်ပင် တိုက်စစ်ဆင်လေသည်။

ဂိုဏ်းသားများမှာ အသုစာချောက်ကြီးခံနေသဖြင့် လွှဲလပ်စွာ မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲမြစ်နေသည်။

“ဟီး...”

“အား...”

အားပြီဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်သည် ကျန်းမီးမဲ့၏အားချက်သွားပြီး ချောက်ထဲသို့ကူးသွားသည်။ အားပြီဂိုဏ်းသားငါးယောက်သာကျန်တော့သည်။

သူတို့အလွန်ဝေါသထွက်နေကြသည်။

သူတို့ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက် ကူးဆုံးသွားသည် မဟုတ်လား၊ သူတို့ မြင်းထန်စွာတိုးစစ်ဆင်ကြသည်။

ကျွန်တို့မကလည်း အားတစ်လက်ဖြင့်ခံနေသည်။ သူသည် မြင်းရထားတန်းမှမဟုတ်ပါ။

မြင်းရထားထဲတွင် ခန့်ချီယာကလေး မှီနေသည်မဟုတ်လော့။

သိုင်းဆာရင်စံရပ်ပုံလွှာ(၄) ❀ ၄၇

ကျွန်တို့မေသည် သိုင်းပညာမကောင်းပါသည်။

တော်စွဲတန်ခိုးသိုင်းသမားများ ကျွန်တို့မေကို အနိုင်ရရန်မကူမညီကူပါ။

ထိုကြောင့် အားပြီဂိုဏ်းသားနှစ်ဦး ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေမကံလည်း အနိုင်မရရှိကြပါ။

အားပြီဂိုဏ်းသားတစ်ဦးက ကျွန်တို့မေအားအားပြီထိုးလိုက်မှာ ကျွန်တို့မေကရှောင်တိမ်းပြီး အားပြီပြန်ခတ်၏။ ထိုအခါ အားပြီဂိုဏ်းသားတစ်ဦးက ရှောင်ထွက်သွားသည်။

ထိုစဉ် ကျန်းမီးမဲ့ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးက ကျွန်တို့မေအား အားပြီထိုးလိုက်သည်။

“ဝှစ်...”

“အင့်...”

ကျွန်တို့မေ၏လက်မောင်းတွင် ခက်ရာရသွားသည်။

ထိုအခိုက် အားပြီဂိုဏ်းသားများက ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ကြသည်။

“ဟေး...ဟေး...ဟေး...”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ကြွက်မုန် ကိုမီးနှင့်မြင်းသာဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မြင်းကြီးကို ဝိုင်းဝန်းချောက်လှန်ကြမြင်းသာဖြစ်သည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

မြင်းကြီးထိတ်လန့်ပြီး မက်တတ်ရပ်သည်။

ထို့နောက် မြင်းကြီးထွက်မြေးသွားတော့၏။

ကျန်းစီးမဲ့သည် ဟန့်တားချင်ပါသည်။

တဟီးဟီး တဟားဟားအော်ရင်း၊ ထိုးခတ်တိုက်ခိုက်နေသည့်စားမြုံ့ကိုးသားများအား တစ်ပက်မှစွဲနေရသဖြင့် မြင်းရထားကို ရပ်တန့်ရန်အချိန်မရပါ။

မြင်းကြီးသည် ဦးတည်ရာစွတ်မြေးတော့သည်။လည်းအိမ်ကြီးမှာလည်း လှုပ်ယမ်းခါနေသည်။

ဝက်ပါရိုက်ကံးသားများကို တိုက်ချသွားသည်။

ဝက်ပါခုနစ်ထပ်ရိုက်ကံးသားများမှာ ကိုယ့်စနက်နှင့်ကိုယ်စပ်ရပါတော့သည်။

ဝက်ပါရိုက်ကံးသားများမှာ နှောင်တိမ်းကြပါသည်။

ကျွတ်တိမေသည် တံခါးဝသို့ဝင်ရန် ကြံစည်သော်လည်း မြင်းရထားအိမ်က သူမတား တိုက်ချလာသဖြင့် နှောင်တိမ်းလိုက်ရာ လွတ်သွားသည်။

ကျန်စားမြုံ့ကိုးသားနှစ်ဦးမှာမလွတ်ပါ။ မြင်းရထားကို တိုက်ချသွားသဖြင့် ချောက်ထဲသို့ကျသွားတော့သည်။

“ဟား...”

ကျယ်လောင်သောအော်သံကြီးသည် ထွက်ပေါ်လာသည်။ကျန်းစီးမဲ့နှင့်တိုက်ခိုက်နေသောရိုက်ကံးသားသုံးဦးအနက် တဦးမှာလည်း တိုက်ချခံရပါသည်။

ဦးခေါင်းကိုတိုက်ချသွားခြင်းဖြစ်၍ အော်ပင်မအော်နိုင်ပါ။

“ဝန်း...”

ကျန်သောရိုက်ကံးသားနှစ်ဦးမှာ ဆက်လက်မတိုက်ပုံတော့ဘဲ လှုပ်ခနဲထွက်မြေးကြပါသည်။

ကျန်းစီးမဲ့နှင့်ကျွတ်တိမေတို့မှာ ကြောက်လန့်တကြားမြေးနေသည့်မြင်းကြီးနောက်သို့ အပြေးလိုက်နေရဆဲဖြစ်ပါသည်။

ကျွတ်တိမေမှာ လက်မောင်း၌ခားကပ်ရာရရှိထားပါသည်။ ထိုဝင် မြင်းကြီးသည် စောစောက လှဲချထားသည့်သစ်ပင်

ကြီးနှင့်ဝင်ဆောင့်ကာ လည်ထွက်သွားပါသည်။

“ဝန်း...”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“လုပ်ကြပါဦး”

“သား... သားလေး ဓန့်ချီယာ”

နှစ်ယောက်သားအသံကုန်အော်လိုက်ကြပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မြင်းကြီးမှာ မြင်းရထားအိမ်နှင့်အ

ကွက်၍လှည့်လှသောချောက်ကြီးထဲသို့ တဟန့်ထိုးကျဆင်းသွားသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းစီးမဲ့နှင့် ကျွတ်တိမေတို့မှာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ကျန်နေခဲ့ကြပါသည်။

သူတို့လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်။

စားမြုံ့ကိုးသားများလုပ်သော စနက်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ဦးစီးအော်ကြသဖြင့်သာ မြင်းကြီးလှည့်ထွက်မြေး

၅၀ ❀ တက္ကသိုလ်နောင်အောင်

သိုင်းဆာရင်စံရပ်လွှာ(၄) ❀ ၅၁

မြင်းမြစ်သည်။

သည်နောက်အတွက် သူတို့လည်းခံရသည်။

သုံးယောက်တောင်သေသည်။

ယခု မြင်းရထားကြီးကုသွားပြီ။

မြင်းရော ရထားပါကုသွားပြီ။

စနစ်နိယာမလေးလည်း ပါသွားပြီ။

အသုရာတမျှနက်နှိုင်းသော ချောက်ကြီးထဲသို့ ကုရောက်

သွားပါလေပြီ။

❀

သုစိမ်းမြင်ပြင်

ဆပ်လီဝမ်မြို့...။

ဆပ်လီဝမ်မြို့သည် သိကြားမြစ်သည်အတိုင်း တောင်ခြေမြို့
တော်တော်မြို့ဖြစ်ပါသည်။ အပြောင်းအလဲ သိသိသာသာမရှိသော
မြို့တော်လေးဖြစ်သည်။မြင့်မားလှသော ကွမ်ကွင်ရွာတောင်သည် ဆပ်လီဝမ်မြို့
တော်တော်အား တုတ်မိုးထားသည်။ကွမ်ကွင်ရွာတောင်၏ အနိမ့်အောက်တွင် ဆပ်လီဝမ်မြို့
တော်တော်သည် တေးချမ်းငြိမ်သက်စွာတည်ရှိနေပါသည်။

ဆပ်လီဝမ်သည် ဂုဏ်သိမ်သောငယ်သောမြို့မဟုတ်ပါ။

ဆပ်လီဝမ်၏ဂုဏ်သတင်းမှာ ကြီးမားခဲ့ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဆပ်လီဝမ်သည် ကျောက်
မြို့တော်ဟူ၍တင်စွာကာ လူအများ၏ စိတ်နှလုံးဖွယ်ရာ

မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ထောင်ပေါင်းမြောက်မြားစွာသောလူများသည် ဆင်လီဝမ်သို့ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျောက်စိမ်းများကို တူးဖော်ကြပါသည်။

ဖျော့တန်းဆိုင်ကုန်းများထိုး၍ ဇီးပွန်းရွာသူများပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဤမြို့တော်သည် ကြက်ပျံမကူ စည်ကားစရာအရပ်ဖြစ်ဖူးပါသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ဤဒေသမှ ကျောက်စိမ်းအထွေထွေလျှောက်လာခဲ့သည်။

သိကြားသော်လည်း ဝင်လာဆဲလူများကား ဝင်လာမစီမံသဲသံမြစ်နေသေးသည်။

ကျောက်စိမ်း လုံးဝမထွက်သောအခါမှ လူများဝင်လာခဲ့ရပ်စဲသွားတော့သည်။

ထိုအခါ ဆင်လီဝမ်မြို့တော်၏ စည်ကားမှုသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းပျောက်သွားတော့သည်။

ဆင်လီဝမ်၏ကျော်ကြားမှုသည်လည်း တစ်စတစ်စလျော့ပါးသွားရသည်။

သို့သော် ဆင်လီဝမ်ကား ကျောက်စိမ်းမြို့တော်မဟုတ်ဘဲ အခြားသောဂုဏ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကြောင့် ဆက်လက်တည်တံ့နေပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆင်လီဝမ်အနီးရှိ ကွမ်ကျင်ရွာတောင်ပေါ်မှ ကွမ်ကျင်ရွာကျောင်းတော်ကြီး၏ အချိန်အဝါရှိရာ

မှသာကြောင့်ပေတည်း။

ကွမ်ကျင်ရွာကျောင်းတော်ကြီး၏ မြင့်မြတ်သောဂုဏ်သတင်းသည် ဆင်လီဝမ်အား ကယ်မထားပေသည်။

ဆင်လီဝမ်သည် ကွမ်ကျင်ရွာကျောင်းတော်ကြီး၏ သားအမိအဖြစ်တည်ရှိနေပါသည်။ ဆင်လီဝမ်မြို့ဟူ၍ မပေါ်ပေါက်မီက

ကွမ်ကျင်ရွာကျောင်းတော်ကြီးသည် တည်ရှိခဲ့သည်။ ကျောင်းတော်ကြီးသည် သား၊ မြေး၊ မြစ်၊ တီ၊ တွတ်များကို

မွေးထုတ်ပြီးခဲ့ပြီး သိုင်းဇောကတွင် ထူးချွန်လှသော မြောက်မြားစွာသော

သမားများကိုမွေးထုတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပြီး ကွမ်ကျင်ရွာကျောင်းတော်ကြီးမွေးထုတ်ခဲ့သည့် တစ်ဦး

သာသူကြည့်ပါ။ စစ်မက်အရာ၌ထူးချွန်လှသော စစ်ဘုရင်ဟူသည့်ဘွဲ့ဖြင့်

တောင်တင်ရွာမှသောပေဟူသောဇာတိသည် ဤကွမ်ကျင်ရွာမှစတင်ထွက်ပင် မဟုတ်ပါလော့။

သိုင်းဇောကကြီးကို ခါးစောင်းတင်နိုင်လောက်သည့် တန်ဖိုးရှိသည့် ဤကွမ်ကျင်ရွာကျောင်းထွက်ပင်မဟုတ်ပါလော့။

သူသည် သိုင်းဇောရင်စံဆွဲပုံလွှာကိုမမီသော သိုင်းဇောကထဲ၌ တည်ရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဤကွမ်ကျင်ရွာကျောင်းတော်ကြီး၏ ဂုဏ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အမှန်အတိုင်းအရပေမည်။

ယခင်က ခဏီသည်များ ဝင်လာမခံ တသံသယရှိသော ဆာ
လီဝမ်မြို့ကား ယခု ကီးနှင့်မှတ်ဖတ် ခိုနေပေပြီ။

ယခုအချိန်တွင် ဝင်ရောက်လာသော ခဏီသည်များကား
နှစ်မျိုးနှစ်စားသာရှိလေသည်။

တစ်မျိုးကား ကျောက်စိမ်းတူးသမားများကပင် ဆပ်လီဝမ်
ဒေသသည် ကျောက်စိမ်းထွက်ရာဒေသ မဟုတ်တော့ဟု စွန့်လွှတ်
ထားပါလျက် တစ်နေ့တွင်ထူးခြားသော ကျောက်စိမ်းရိုးခိုးဖြူ
စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်မက်ကာ ရောက်ရှိလာသော ကျောက်စိမ်း
များ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် အများဖြင့် ပြည်မတွင် စီးပွားပျက်ခဲ့သူများဖြစ်
လေသည်။

သူတို့သည် ပြည်မတွင် ကိန်းကြီးခန်းကြီးနေထိုင်ခဲ့ရာမှ အ
ကြောင်းကြောင်းဖြင့် စီးပွားယုတ်လျော့ခဲ့ရသူများဖြစ်သည်။

စီးပွားယုတ်လျော့ရာတွင် လက်ဖဝါး ခြေဖဝါးမျှသာ ကျန်
ခဲ့သူများဖြစ်ပေသည်။

တစ်မျိုးကား ခြေသလုံးအိပ်တိုင်သမားများဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကျောက်စိမ်းတူးဖော်ရအံ့နိုးနိုးဖြင့် ဆပ်လီ
ဝမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သူများဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကွမ်ကျင်ရွာတောင်ခြေ၏လျှိုမြောင်ကမ်းပါး
အကြားများတွင်လည်းကောင်း၊

ယခင်က ကြွင်းကျန်ရစ်သော ကျောက်စိမ်းတွင်းဟောင်း

တို့၏ကို ကွင်းပျက်များတွင်လည်းကောင်း၊

ပေကပ်နေထိုင်ကြပြီး နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တကုပ်ကုပ်တူးဖော်
ရိုး၊ မိမိတို့ဘဝကိုမြှုပ်နှံကြသူများဖြစ်သည်။

သူတို့၏ဘဝမျှော်လင့်ချက်သည် ကျောက်စိမ်းတူးဖော်ရရှိ
မှုသာဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်စိမ်းသည် သူတို့ဘဝ သူတို့အသက်မြှုပ်
ပါသည်။

ကျောက်စိမ်းရရှိရအတွက် တူးဖော်ရင်းကွယ်လွန်သွားခဲ့
သူများမှာ အနုမတပွင့် ခြံပါတော့သည်။

ထိုသိုင်းလောကသားတို့သည် ကွမ်ကျင်ရွာကျောင်းတော်
ကြီး၏သတင်းကို ကြားသိပြီးဖြစ်ပေသည်။ သင်တန်းကာလတွင်
သေကျေကြသည်သတင်း၊ သေကြသူများအလောင်းကို သုံးနှစ်အ
ကြာမှပြန်ရသည်သတင်းများကို သူတို့ကြားသိပြီး ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာဖြင့် ကွမ်ကျင်ရွာ
ကျောင်းတော်ကြီးသို့ လာပြုလာကြပေသည်။

❀

ဆင်လီဝပ်မြို့တော်၏အရှေ့ဘက် မြို့နွန့်မြို့များတွင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် မြဝင်းကြီးတစ်ခုရှိသည်။ အိမ်ကြီးမှာလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည်။

ယခင်က ကျောက်စိမ်းသူငွေများအဆက်ဆက် ပိုင်ခဲ့သော ဂေဟာကြီးဖြစ်၍ ယခုတော့ သာမန်လူများလက်ထဲ ရောက်ရှိနေပေပြီ။

ထိုဂေဟာကြီးမှာ နှစ်ဆက်ဂေဟာကြီးဖြစ်သည်။ ပရိဘောဂများကတော့ များများစားစားမရှိတော့ပါ။

သင့်တင့်စုံမျှသာ ရှိပါတော့သည်။

မြဝင်းကြီးမှာ သီပေါစားပင်များဖြင့် ပန်းဖျိုးစုံတို့ကိုစိုက်ဖို့ထားပါသည်။

ညီညာစွာရိတ်ဖြတ်ထားသည့် မြက်ခင်းတစ်ခုကိုလည်းတွေ့ရှိရပါသည်။

သီပေါ စားပင်များနှင့်ပန်းပင်များမှာ အကွက်ကျကျတည်ရှိပါသည်။ ဝင်လာလျှင် ရင်သပ်စွာမော့ဖွယ်ရာ မြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် ခြံတစ်ခုလုံးမှာလည်းလုံခြုံပါသည်။ အစောင့်များရှိ၍မဟုတ်ပါ။ လူလက်ခုတ်တစ်ဖောင်စာ ကျောက်နုနုကြီးကာရံထားသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

လေးဘက်လေးတန်ကျောက်နုနုကြီးကာရံထားသဖြင့် ပို၍ အထီးကျန်ဆန်နေပါသည်။

မြို့နွန့်မြို့များဖြစ်ပြီး ကျောက်နုနုကြီးကာရံထားသောအခါ မြို့နွန့်ကိုယ်တိုင် မြို့သူမြို့သားများနှင့် ပို၍မနီးစပ်တော့ဘဲ မြစ်သွားတော့သည်။

ထိုဂေဟာကြီးကို ဆင်လီဝပ်မြို့သူမြို့သားများက အမည်မရှိဘဲကြပါသည်။

သူတို့ပေးသောအမည်မှာ ထိုဂေဟာကြီးနှင့်လိုက်လျောညီထွေမှုမရှိပါသည်။

“သူစိမ်းပြင်ပြင်ဂေဟာ” ဟု...။

“သူစိမ်းပြင်ပြင်ဂေဟာ”ဟု လူအများကခေါ်ကြသည်မှာ မှားယွင်းစွာဆိုလိုက်ပါသည်။ သူတို့သည် သူစိမ်းဆန်လှသည်။ ဝေါင်းသင်းပေါက်ဆဲဓမ္မကျလှသည်။

ဆင်လီဝပ်မြို့ လူအသိုက်အဝန်းကို မှီသည်ဟုပင် မမှတ်ကြပါ။

သူစိမ်းပြင်ပြင်ဂေဟာတွင် လူသားနှစ်ဦးသာ နေထိုင်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဂေဟာကြီးကို ဝယ်ပြီးကတည်းက ဣဂေဟာသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားပြီးကတည်းက ဂေဟာဝင်းထဲမှ မထွက်ကြတော့ပါ။

သူတို့သည် အထီးကျန်ဆန်စွာ သူတို့ဘာသာပင် နေကြပါသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

သူတို့သည် စားပင် သီပေါများကို မြဲမြင်ခြင်း၊ ရေအောက်မြက်စွင်း အလုပ်များကိုလုပ်ခြင်း အစရှိသည့်အလုပ်များကို

တော့လုပ်သည်။

ဝက်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေသည်။ မည်သူ့မှ မှုလည်း အဆက်အသံမလုပ်။ ထိုဂေဟာသို့ မည်သည့်မည်သည့်လည်း အဝင်အထွက်မရှိချေ။

ထိုအိမ်သားတို့သည် ဆင်လီဝပ်မြို့သားတို့ ကျန်းမာသည် မကျန်းမာသည်၊ ပြန်သည် ၊ မည်သည့်ကို မသိချေ။

သူတို့ဘာသာ နေထိုင်ကြသည်။

ထိုအိမ်သားနှင့်ယောက်တို့၏မျက်နှာကိုလည်း မမြင်ဘူးကြချေ။

ထို့ကြောင့် အချို့စပ်စုလိုသော ဆင်လီဝပ်မြို့သားတို့သည် မယောင်မလည်နှင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ထိုအိမ်သားတို့ ပုန်းလွှဲကွယ်လွှဲမလုပ်ကြချေ။ နေမြဲအတိုင်း နေထိုင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမြင်ခွင့် ရကြသည်။

သူတို့ကား ကျန်းဇီးပုံနှင့် ကွင်းဘီမေတို့ ဇနီးမောင်နှံပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

သူတို့သည် ဤမြို့၌အခြေချနေထိုင်ပေသည်။ ဇန်နီယာကလေးချောက်ထဲထိုးကျသွားကတည်းက သူတို့သည် လာရာဒေသသို့မပြန်တော့ဘဲ ဆင်လီဝပ်မြို့မှာပင်နေထိုင်ပေတော့သည်။

သူတို့သည် ဤမြို့၌ပင် အဖိုးထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထား

လိုက်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူစိမ်းမြင်မြင်ဂေဟာကိုဝယ်ပြီး တော်ရုံတန်ခိုးပြိုင်သည်။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်းနေထိုင်ပြီး ပူဆွေးသောက ရောက်သည့်စိတ်ကို မြေမျှောက်နေကြရတော့သည်။

သူတို့သည် ဇန်နီယာကလေးအားစွာပွေ့ရန် အစွမ်းတုန်ကြိုးစားခဲ့ပါသေးသည်။

သို့ရာတွင် ဝံ့ကြည့်ပါက အောက်သို့မမြင်နိုင်သည့် နက်မှိုင်းလှသောချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ထိုးကျသွားသည့် ကလေးတစ်ယောက်အား ပြန်လည်တွေ့ရှိဖို့ဆိုသည်မှာ မည်သို့မျှမဖြစ်နိုင်ချေ။

မည်သည့်မစွမ်းသူမျှ မတွေ့မမြင်ဘဲဖြစ်ရသည် ချောက်ကြီးဖြစ်သည်။ အသုတစ်ရာမျှနက်သောချောက်ကြီးအတွင်းသို့ ကျသွားသည့်ကလေးမှာ မည်သို့မျှ အသက်ရှင်သန်မနေနိုင်တော့ချေ။

ကျန်းဇီးပုံနှင့် ကျွင်းဘီမေတို့မှာ အသည်းနှလုံးများပူဆွေးလောင်ကျွမ်းကြရသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြရသည်။

ဇန်နီယာကလေးကျသွားသည့် ချောက်ကမ်းပါးနဖူး၌ မှီကာ ငိုကြွေး၍လည်း ဇန်နီယာကလေး အသက်ပြန်ရှင် မလာနိုင်တော့ပါ။

သူတို့သည် ဇန်နီယာကလေး၏အနာဂတ်အတွက် မေ့လျော့ချက်ကြီးစွာထားခဲ့ကြသည်။ သိုင်းလောကဏကရာဇ်အား လူကတော့ ကြီးမားသောအစီအစဉ်များသည် မရှိမဖြစ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ကြီးမားသောအစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။ ထိုအစီအစဉ်များအောင်မြင်ရန် ကျန်းစီးမုံရော ကောင်စီမေပါ အဝများကိုဖြည့်နှံ၍ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။

ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းကား ဆန်းကြယ်လှပါသည်။

ရက်စက်ကြမ်းတမ်းလွန်းပါသည်။

မန်းတိုင်သို့ရောက်ရန် လက်တစ်ကမ်းအလိုတွင်မှ မပျောက်လင့်ပါတဲလျက် စန်ဒီယာကလေး အသုဇာနက်သည့် ချောက်ကမ်းပိုးကြီးထဲသို့ သက်ဆင်းသွားခဲ့ရရှာသည်။

ကျန်းစီးမုံနှင့်ကျင်စီမေတို့၏အဝကိုစွကို တစ်ခုမျှမလုပ်ပါ။ ပထမစန်ဒီယာကလေး၏ကိစ္စ၊ ဒုတိယစန်ဒီယာကလေး၏ကိစ္စ၊ တတိယစန်ဒီယာကလေး၏ကိစ္စကိုသာ အရေးပေးဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ယခုတော့ မြေမဆည်နိုင်ဖြစ်ပြီ။

မူလကရည်ပန်းခဲ့သည့် စန်ဒီယာကလေး ကွမ်းကျင်ရွားကျောင်းတော်တွင်တက်ရောက်နေသည့်အခါ သူတို့လင်မယားသည် ဆပ်လီဝပ်မြို့ကလေး၌ အသက်ထက်ဆုံးခေါင်းဆူနေထိုင်သွားရန် နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့သည်။

ကွမ်းကျင်ရွားကျောင်းတော်၏အနိပ်ကိုခိုလှွက် ဤဒေသမှာပင် အသက်ထက်ဆုံးနေထိုင်သွားရန် ဓမ္မဇူပယ်လိုက်ကြပါတော့သည်။

ဤသို့နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုးကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် ဆပ်လီဝပ်မြို့သားတို့၏ သူစိမ်းပြင်ပြင် အနေအထားကို ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ကျန်းစီးမုံနှင့်ကျင်စီမေတို့မှာ ဆပ်လီဝပ်မြို့သူမြို့သားတို့၏သဘောထားကို လုံးဝမသိပါ။

သူတို့မှာ စန်ဒီယာကလေးကို ပူဆွေးလိုက်၊ သစ်ပင်ပန်းပါများကိုမြဲစုလိုက်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေပါသည်။

ဆပ်လီဝပ် မြို့သူမြို့သားများ၏သဘောထားကို သိပါက ဤမှ သူစိမ်းပြင်ပြင်နေထိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ နေထိုင်ကြမည်သာဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ဘာသိဘာသာ စိမ်းကားစွာ နေထိုင်မိကြလေတော့သည်။

နဂါးကိုးကောင် လူကိုးယောက်

ဆန်းသစ်စ လရောင်သည် ပီမြင်သောအလင်းရောင်ကို မပေးနိုင်ပါချေ။ ကမ္ဘာမြေအား မှန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်ကိုသာ ပေးခဲ့ပါသည်။

မှန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်အောက်၌ မည်သည့်အရာဝတ္ထုမျှ ပီသမှုမရှိပါ။

မပီပိုဝါးသာ တွေ့မြင်နေရပါသည်။

ဂေဟာ၏ အပြင်ဘက်တွင် မြဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ လည်း လရောင်သည် မှန်ဝါးဝါးသာကွေ့ရောက်နေပါသည်။

သီးပင်စားမင်တို့အကြား၌ လရောင်သည် ပြောက်တီးပြောက်ကျားထိုးကျလျက်ရှိပါသည်။

မြေပြင်၌ လရောင်အရက်အပြောက်များ ထင်နေသည်။ ဂေဟာကြီး၏အပေါ်ထပ်တွင် မီးရောင် မပီပိုဝါးလင်းလျက်ရှိသည်။

မပီပိုဝါးလင်းနေခြင်းမှာ ပိုးမီးအိမ်ကလေးကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ပိုးမီးအိမ်ကလေးမှာ မြာလှဲလှဲအလင်းရောင်ကို ပေးလျက်ရှိနေပါသည်။

ကျွန်းမီးမုကား တိပ်မပျော်နိုင်သေးပါ။ သူသည် ဤကဲ့သို့ ညတိုင်းခံစားနေရပါသည်။

လသာဆောင်မှနေ၍ မပီပိုတဝါးလင်းလျက်ရှိနေသည့် ညစုဦးကို ငေးမောလျက်ကြည့်နေပါသည်။

သူ့အမြင်ထဲတွင် မည်သည့်အရာကို မြင်နေပါသနည်း။

သူ့နေရာမှကြည့်လျှင် ကွမ်ကျင်ရွာတောင်တန်းကြီးကို ရုန်းမြင်နေရပါသည်။

တကယ်တော့ မြင်ရခြင်းမဟုတ်ပါ။ စိတ်ထင်မြင် မှန်းဆနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ရည်မှန်းချက်သာ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့ပြီဆိုလျှင် သမုတအချိန်၌ စနိဇီယာကလေးသည် ကွမ်ကျင်ရွာကျောင်းတော်၌ ဖန်ရောက်ပညာသင်ကြားခွင့် ရရှိနေမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကွမ်ကျင်ရွာကျောင်းတော်၌ရှိသော တိုင်လုံးများပေါ်တွင် အခေါက်ခေါက် အခါခါ ပြေးလွှားနေရပေမည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ထမ်းလျက် အခေါက်ခေါက် အခါခါ ပြေးလွှားနေရပေမည်။

တောက်ထိုးပိုးမွှေ တန်းပေါ်တွင်ဆွဲ၍ ကိုယ်ကို အမဲခိုက်ခေါက် အခါခါ မတင်နေရပေမည်။

ယခုတော့

"ဟင်း"

ကျန်းစီးမဲ့သည် သက်ပြင်းကို လေးကန့်စွာချွေပါသည်။

ထိုစဉ် သူ့နောက်ဆီမှ ခြေသံဗွတ်ကြားလိုက်ရသည်။

"မတိမ်သေးဘူးလားအစ်ကို၊ ညဉ့်နက်လျှီ၊ အစ်ကို ဝီရိယတိုင်းမတိမ်ရင် ခက်လိမ့်မယ်"

ကျွတ်အိမေက ညင်သာစွာပြောလိုက်လေ၏။ သူက ပြောမည်လေး သန်းခေါင်းယံရောက်တော့မည်။

ကျန်းစီးမဲ့က လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့်-

"မတိမ်ချင်သေးလို့ပါဦးမယ်၊ ညီမသာသွားတိမ်ပါတော့ အစ်ကိုလာခဲ့ပါမယ်၊ အစ်ကိုဦးစားပြီးရင် လာခဲ့မယ်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ စဉ်းစားနေတာပါကွယ်"

"တိမ်နေထွေပျက်လွန်းရင် ကျန်းမာနေကျပါ ထိခိုက်လိမ့်မယ်အစ်ကို၊ မနက်ကျတော့လဲ သိုင်းလှေကျင့်ရဦးမယ်မဟုတ်လား သိုင်းလှေကျင့်မှုကိုလဲမပျက်စေရတော့ အစ်ကိုတော့ခက်လိမ့်မယ်"

ကျန်းစီးမဲ့သည် ယနေ့အထိ သိုင်းလှေကျင့်မှုကိုတော့ အပျက်မခံပါချေ။

အချိန်မှန်မှန် လှေကျင့်ဆဲဖြစ်သည်။ ခန့်အိယာအတွက် ဝမ်းနည်းနေရသည်ကတစ်ဖက် ဖြစ်သော်လည်း သူ့အချိန်ဝယားကိုတော့ အပျက်မခံနိုင်ပါ။

ကျွတ်အိမေသည် သူ့ဘေးသို့ရောက်လာပါသည်။

ဘေးတိုက်မြင်ရသော ကျန်းစီးမဲ့၏မုက်နှာကိုမြင်ရသော အခါ မှန်တိမှန်ဝမ်းမြင်နေရသည့် ကွမ်ကျင်စွာတောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်မိတော့သည်။

ကျန်းစီးမဲ့သည် ကွမ်ကျင်စွာတောင်ကြီးကိုကြည့်၍ ကွမ်ကျင်စွာကျောင်းတော်ကြီးကို မြင်ယောင်ထင်ယောင်မြစ်ကာ ခန့်အိယာအား မြင်မိမည်ဖြစ်ကြောင်း သူမသိသည်။

"ဟင်း"

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ပြောချင်သည့်ကားများကိုပြောမထွက်နိုင်ကြ၊ ပြောမိလျှင် ခန့်အိယာ၏ကြမ္မာဆိုကြီးကို ပြန်လည်ပြောကြရမည်ဖြစ်ပြီး ထပ်မံစိတ်ဆင်းရဲကြရဦးမည်။

မြင်းရထားကြီးထဲပါသွားသော ခန့်အိယာကလေးသည် ကြက်ဥကို ကျောက်တောင်၌ပစ်ပေါက်လိုက်သည်နှင့် အနီးတခြား အသားတခြားဖြစ်သွားမည့်အနေကို သူတို့မျှော်တွေးမိကြသည်။ ကျန်းစီးမဲ့မှာ အတွေးစေကိုမြတ်ချလိုက်သည်။

"ကဲ- အစ်ကိုတိမ်တော့မယ်၊ ညီမလဲ တိမ်မယ်မဟုတ်လား၊ မနက်စောစောထရမှာ"

ကျန်းစီးမဲ့က ကျွတ်အိမေ၏လက်ကိုကိုင်၍ပြောလိုက်၏။

"တိမ်မှာပေါ့- အစ်ကိုမတိမ်လို့ ညီမ မတိမ်ရတာ၊ အစ်ကိုမတိမ်ဆိုတော့ ဘာပြောစရာရှိတော့မလဲ၊ အစ်ကိုက မနက်စောစော သိုင်းလှေကျင့်ရဦးမှာမဟုတ်လား"

ကျွန်တို့အိပ်မက်ပြောပြီး ကျန်းစီးမုံ၏လက်ကိုပြန်ကိုင်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် လသာဆောင်မှထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ကြသည်။ ထိုတခဏတွင်-

“ဟင်-”

နှစ်ယောက်စလုံး အာမေဇွတ်သံများထွက်သွားကြသည်။ မျက်လုံးများလည်း ပြန့်ကျယ်သွားရတော့သည်။

လရောင်စိုးဝါးခိုင်တိပ်အောက်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသောလူတစ်စုသည် လောဝင်းနီမိုကိုဖြတ်ကျော်ကာ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာကြ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားကြသဖြင့် လမင်းအလင်းတန်းတောက်သောညအခါ၌ သူတို့သည် ထိုလရောင်အောက်တွင်ပင် ပျောက်နေကြသည်။

ကျန်းစီးမုံတို့ကမတိပ်ဘဲ ပြင်းထဲသို့ အားမြှင့်ကြည့်နေကြသောကြောင့်သာ တွေ့မြင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟော- ဘယ်သူတွေလဲမသိဘူး အစ်ကို”

ကျွန်တို့အိပ်မက် ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူစုများသည် နီမိုကိုကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် သစ်ပင်ပိုင်များဆီသို့ဝင်သွားကြ၏။

မှောင်ခိုင်ခိုကာ လှုပ်ရှားကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မှောင်ထဲတွင် လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲလှုပ်ရှားကြသဖြင့် အတွေ့အကြုံရှိသူများဖြစ်ကြောင်း သိသာပေသည်။

“ဒီလူတွေကတော့ အန္တရာယ်ကောင်တွေပဲ၊ ညကြီးအချိန်မှာ သူများမြဲကိုကျော်ဝင်လာတယ်ဆိုကတည်းက နိုးနိုးသားသား မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သိသာတယ်၊ ဘာတွေလဲဆိုတာတော့ မသိရတော့မယ်၊ ညီမ အဆင်သင့်လုပ်ထား”

ကျန်းစီးမုံသည် လက်က နွယ်ခွေစားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ရှမ်း”

ကျန်းစီးမုံသည် နွယ်ခွေစားကို အမြဲတမ်း ကိုယ်နှင့်မကွာအောင်ထားပါသည်။

သူမတိမ်သောအချိန်ကာလ၌ နွယ်ခွေစားသည် သူ့ကိုယ်မကွာသွားသောအချိန်ဟူ၍ မရှိပါ။

မေးက ကြိတ်ကိုသို့ ခါး၌ပတ်ထားရလွယ်သဖြင့် မေးသည်ကိုယ်နှင့်မကွာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟော- လူတွေပျောက်သွားပြီ၊ မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဒီအိမ်မှာပဲနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ သူတို့ ဘာကိုလိုချင်လို့လဲမသိဘူး”

ကျွန်တို့အိပ်မက်သည် နီမိုတွင်ချိတ်ဆွဲထားသောမေးကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

မေးသည် သူမ၏လက်ထဲတွင် စီးစီးငိုငိုနေသည်။ သူမရန်သူများကို ရင်ဆိုင်ရန်အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

လူစုများသည် သစ်ပင်များကြားတွင်ပျောက်သွားကြသည်။ ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ပိုးကောင် ပုရစ်ကောင်များ၏ တစ်စီအသံသာ ကြားရသည်။

“ဘယ်သူတွေ ဖြစ်နိုင်သလဲအစ်ကို၊ ညီမတွေ စဉ်းစားမရဘူး၊ ဇန်နီယာလဲ သေသွားပြီမဟုတ်လား”

“အစ်ကိုလဲ စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ အစ်ကိုတို့ ဒီမြို့မှာ ရန်မရှိတာ အစ်ကိုတို့အသိ၊ ဒီမြို့က လူတွေဟာ ဘာသိဘာသာ နေတာ၊ အခြား ရန်သူတွေတော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရန်သူတွေ အလုံး ဇန်နီယာနဲ့ပတ်သက်နေတာ၊ ဇန်နီယာလဲမရှိတော့ အစ်ကိုတို့ကို စဉ်းစားလို့မရဘူးကွာ”

ကျွန်းမီးမုံ၏ကေားမဆုံးမီ လေတိုးသံ ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

“၄၆”

“ဖောက်-”

လေတိုးသံက ပိုးမီးအိမ်ကလေးကိုဖြုတ်ကျသွားစေသလို တစ်စုံတစ်ခုသောလက်နက်ပုန်းသည် ပိုးမီးအိမ်ကို ထိမှန်ခြင်းပါသည်။

ပိုးမီးအိမ်သည် ဖြုတ်ခနဲဖြုတ်ကျသွားပြီးနောက် ဟုတ်မီးငြိမ်းသွားသည်။

ရုတ်တရက် ဧည့်မောင်းသွားသည်။

ခဏအကြာတွင် အရောင်ပြောက်တောက်ကျားတာ သူမြင်ကိုယ့်မြင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ-”

မကြာပါး မဒိုးမခန့် လောင်ရယ်သည့်အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

အသံများက ခေါင်းပေါ်မှလာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မုတို့ အပေါ်မော်ကြည့်မိသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်လူတစ်ယောက်သည် လသာဆောင် တံခွန်ကို ခြေထောက်ဖြင့်ချိတ်ဆွဲလျက် လင်းနီသဖွယ် ဇောက်ထိုးမှုန် ရယ်နေသည်။

အခြားသူများကို မတွေ့ရပေ။ ထိုတစ်ယောက်ကိုသာတွေ့ရသည်။

“သတိထား”

ကျွန်းမီးမုံက ကွပ်အိမ်မေကိုသတိပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူက လင်းနီလိုလူအားတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်းမီးမုံက မတိုက်ခိုက်သေးဘဲမေးလိုက်သည်။ သူ တိုက်ခိုက်လျှင်ရသည်။

လင်းနီလူသားကလည်း ခုခံနိုင်သည်။

“ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ-”

လင်းနီလူသားက အရယ်အမောမပျက်ပါ။

“မင်းကို မေးနေတာမကြားဘူးလား၊ မင်း ဘယ်သူလဲ” ဟာ

လာလုပ်တာလဲ၊ တို့ဘာသာ စေးစေးဆေးဆေးနေနေတာကို
စိမ့်နိုင်ဘူးလား”

ကျန်းစီးမုံက အပြည့်အစုံမေးလိုက်သည်။

“ဒီ-”

ထိုအခါ လင်းနို့လူသားက လေချွန်သံတစ်ချက်ပေးလို
ရာ တဝှစ်ဝှစ်ဖြင့် လူချိပ်များစောက်တိုးပေါ်လာလေသည်။

လသာဆောင် တံစက်မြိတ်ပတ်လည်တွင် စောက်တိုး
လာသောမျက်နှာများမှာ အစီအစဉ်ပင်။

ဘားလုံး ကိုးယောက်တိတိဖြစ်သည်။

“ထို့-”

ကျန်းစီးမုံက တံတွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ သတ္တိရှိရင်ဆင်းခဲ့လေကွာ၊ လူလုံးပြ
မဖြစ်ခြောက်နဲ့၊ မင်းတို့ ကိုးယောက်မို့လဲ ငါတို့ကမကြောက်
လူများတိုင်း ကြောက်ရရင် တို့ဘာ အရင်ကတည်းက သေနေပြီ
ကွာ”

ကျန်းစီးမုံက ဒေါသဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ-”

မြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသဖြင့် ရယ်သံသည် ဟိန်းထွက်
သည်။ လူကိုးယောက်၏ ရယ်သံပင်။

“မင်းတို့ ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ လာကြတာ
ပြောစမ်း- မင်းတို့ ဘယ်သူတပည့်တွေလဲ”

ကျန်းစီးမုံက ဒေါသဖြင့်အော်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လင်းနို့လူသားက-

“မင်းကဒေါသချည်းပဲ၊ ငါတို့က မေးရမည့်ဥစ္စာ၊ မင်းက
ချည်းမေးနေတော့ ခွဲကျတာပေါ့၊ ငါတို့ မေးစမ်းပါရစေဦးကွာ၊ ဟဲ-
ဟဲ- ဟဲ-”

လင်းနို့လူသားကပြောပြီး တဟဲဟဲဖြင့်ရယ်လိုက်ပြန်သည်။
သူက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း စကားပြော
နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါက ဘာပြောရမှာလဲ”

လင်းနို့လူသားသည် ကိုယ်ကိုလွှဲယမ်းနေသည်။ သူ့ကိုယ်ကို
လွှဲယမ်းနေရုံမှာ လသာဆောင်သို့ခြေချရန်ဖြစ်ကြောင်း ကျန်းစီးမုံ
သိသည်။

ထင်သည့်အတိုင်း လသာဆောင်သို့ ကိုယ်ကိုလွှဲယမ်းချီ
ပစ်ကျလာသည်။

ပစ်ကျလာရုံမှာ အရမ်းကာရာမဟုတ်ချေ။

ညင်ညင်သာသာဖြစ်သည်။ ကျန်းစီးမုံနှင့်လက်တစ်ကမ်း
အကွာသို့ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်းစီးမုံသည် ဒိုန့်ဆနေသည်။ သူ့ကို စကားပြောခွင့်
မေးဘဲ တိုက်ခိုက်ရမည်လား၊ စကားပြောခွင့်ပေးရမည်လားဆိုသည်
ကို ဒိုန့်ဆနေခြင်းဖြစ်သည်။

လူကိုးယောက်တောင် ဝင်လာသည်ပဲ။

တိုက်လွှင့် ကိုးယောက်စလုံးနှင့်တိုက်ရမည်။ မထူးတော့
စကားပြောခွင့်ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူတို့သည် ခုန့်ပုံဆင်းလာပြီးနောက် ကိုးယောက်စလုံး ရင်
ပေါင်တန်းရပ်လိုက်ကြသည်။

ခေါင်းဆောင်လင်းရှိလူသားကို အလယ်တွင်ထားပြီး ဘေး
တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ရပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ-”

“မင်းတို့ရယ်မနေနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာကို ပြော”

“ကျုပ်တို့ရယ်နေတာ အကြောင်းရှိတယ်၊ မင်းသိချင်လို့
လား--”

“ဟို- မပြောချင်နေကွာ၊ မင်းတို့ ဘာကောင်တွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ငါအနေမစိုက်ဘူး၊ မင်းတို့ကိုးယောက်လဲ ငါတို့က မကြောက်သေး
ဘူး၊ ကဲ- မင်းတို့ကိစ္စကို ပြောပါ”

လင်းရှိလူသားက လက်ပိုက်ရပ်လိုက်သည်။

“ကော၊ အဝိုတွေပြောနေရတယ်၊ ကဲ- အဝိုပြောအဲလိုရင်း
ပဲမေးတော့မယ်၊ စန်ဒီယာ ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာ”

“ရှင်”

မေ့ရှင်လင့်သည့်မေးခွန်းကြောင့် ကွက်အိမေရာ ကျန်းစီး
ပုံပါ အိုအားသင့်သွားကြသည်။

သုံးနှစ်ကြီးများတောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ အဘယ်ကြောင့်
စန်ဒီယာကိုလာစာကြရသနည်း။

ကျန်းစီးမုံရာ ကွက်အိမေပါ မတွေ့တတ်ကြပါ၊ စန်ဒီယာ
မပြောဆိုသည်ကို သူတို့ မသိကြသေးချေတာကား။

ထိုသူက လေးလေးနက်နက်မေးမြန်းသည်။
“သူဘယ်မှာလဲဆိုတာ တွိကြားချင်တယ်”

ကျန်းစီးမုံ စဉ်းစားသည်။ စန်ဒီယာ မိမိကို အသေအလဲ
တိုက်ရာနေသည့်ဂိုဏ်းသည် မည်သည့်ဂိုဏ်းဖြစ်သည်ကို ကျန်းစီးမုံ
မသိတော့သည်။

ကျန်းစီးမုံ သိလိုက်ပြီး

“မင်းတို့ နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားတွေလား”

သူမေးခွန်းကြောင့် ကိုးယောက်စလုံး ဣန္ဒြေပျက်သွားကြ
သည်။ လုပ်လုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြသည်။

မဟုတ်မမှန်လျှင် ဣန္ဒြေပျက်စရာမလိုပါ။
အမှန်တော့ ကျန်းစီးမုံ၏မေးခွန်းက သူတို့အား တိုက်ခိုက်

တိုက်ခိုက်သွားသည်။ သူတို့ နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများဖြစ်ကြသည်
မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းစီးမုံက ဂုတိယမေးခွန်းကို ဆက်တိုက်ပစ်လွှတ်လိုက်
ပြန်သည်။ ဣန္ဒြေပျက်နေစဉ် အဓိုက်ထိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ကို ကျီတောင်လွှတ်လိုက်တာပေါ့”

ဂုတိယအဒီ လုပ်လုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြပြန်သည်။

ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မေးခွန်းများကြောင့်
လင်းနီလူသားများမှာ ဘာစကားမျှ မြန်မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။

“ငါသိပါတယ်၊ မင်းတို့ပုံနှိပ်ကို ကြည့်တာနဲ့ တောင်တန်း
နဂါးကျတောင် လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ငါသိတယ်၊ မင်းတို့ရဲ့
မှသီရမလိုက်စွဲ မဟုတ်ပါဘူးကွ”

မဲထွေးတော့ပြီဖြစ်၍ လင်းနီလူသားခေါင်းဆောင်သည် မဲ
ကိုတစ်ချက်ဆောင်လိုက်သည်။

မဲကွယ်ထား၍မရသည်ကို ခံပြင်းသွားဟန်တူသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ တစ်ခါတည်း
နာမည်ပါမှတ်ထား၊ နဂါးလက်သည်း ချွန်ကွန်းတဲ့၊ ငါတို့ ဒီကိစ္စကို
လိုက်နေတာကြာပြီ၊ မင်းတို့ကိုခြေရာခံလို့ မရလို့ကွ”

ချွန်ကွန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ကဲ- ပြောစမ်း၊ စန်ဒီယာ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါတို့လိုက်ရှာမ
တဲ့နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး၊ အခုမှခြေရာခံလို့ရတယ်၊ ကဲ- စန်
ဒီယာဘယ်မှာလဲ- ပြောစမ်း”

ကျွန်းဇီးပုံ ပြန်လိုက်သည်။ သူ့အပြောမှာ နာကြည်းသော
အပြော၊ ခံပြင်းသောအပြော လှောင်ပြော၊ မသိထရိအပြော အပြောအားလုံး
စုပေါင်းပါဝင်သည်။

“မင်းတို့ သူနဲ့ တကယ်ပဲတွေ့ဆုံသလား၊ သူ့အကြောင်း
မင်းတို့ နည်းနည်းကလေးမှမကြားမိဘူးလား”

“ဟား- ဟား- မေးနေရသေးသလား၊ မင်းတို့ နောက်ကို

ကိုလိုက်နေတာ ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီကွ၊ အခုမှ မင်းတို့ကိုခြေရာ
ခံမိတယ်၊ မင်းတို့ကိုမိရင် စန်ဒီယာကိုမိပြီပေါ့ကွ၊ ပြောစမ်းကွ၊
အချိန်မပြန်နဲ့”

“ငါမေးနေတယ်၊ သူ့ကို မင်း တကယ်ပဲတွေ့ဆုံလို့လား”

“တယ်- ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ မင်းပြောမှသာ ပြောစမ်း
ပါ၊ စကားမရည်နဲ့”

“မင်းတို့ ခုနစ်ထပ်ဝက်ပါကျွေ့ကို ငါတို့မြှတ်ကျော်ပြီးမှ ဒီ
ဆန်လီဝမ်မြို့ကိုချောက်လာတာ၊ မင်းလဲသိလွက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့
မေးနေရတာလဲ”

“အကြောင်းမရှိလို့ပေါ့ကွ”

သူတို့သည် ခုနစ်ထပ်ဝက်ပါဓားပြများကို မတွေ့ခဲ့ရသေး
ကြောင်း ကျွန်းဇီးပုံသိလိုက်သည်။

ခုနစ်ထပ်ဝက်ပါဓားပြများသည် မြင်းရထားထဲ၌ ကလေး
ပါသွားသည်ကိုမသိဘဲ ရှိခွင့်ရှိမည်။

ဘာပဲပြောပြော သူတို့ စန်ဒီယာသတင်းကို မသိကြသေး
သည်မှာ အမှန်၊

“ဟေး- စန်ဒီယာကို မင်းတို့တွေ့ဆုံတယ်မဟုတ်လား”

“တွေ့ဆုံတယ်”

“တွေ့ဆုံရင် အဲဒီခုနစ်ထပ်ဝက်ပါကျွေ့ကိုသွား၊ ခေါက်
ထဲကိုခုန်ချ၊ မင်းတို့ စန်ဒီယာကလေးကို တွေ့ရော”

“ဘာကွ”

ချွန်ကွန်း ခေါ်သထွက်သွားသည်။
သူက စကားကောင်းကောင်းပြောနေသည်။
ကျန်းစီးပုံက နောက်ပြောင်နေသည်ဟုထင်မှတ်သည်။
ထို့ကြောင့် ကျောတွင်ပိုးထားသည့်အားကို ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။

“ခွမ်း”

“ခွမ်း- ခွမ်း- ခွမ်း--”

ကျန်လင်းနီလူသားများကလည်း သူတို့ဆရာကြီး ဘေးဆွဲ
ထုတ်သည်နှင့် သူတို့လည်း ဘေးကိုဆွဲထုတ်ကြတော့သည်။

“မင်း စကားကောင်းကောင်းပြောပါ”

“ဟား- ဟား- ဟား--ငါ ကောင်းကောင်းပြောနေတာပဲ၊
စန်ဒီယာ အဲဒီချောက်ထဲကျပြီး သေသွားပြီကွ။ မင်းတို့ မကြားကြ
ဘူးလား၊ မင်းတို့ စန်ဒီယာချောက်ကိုလိုက်နေကြတယ်ဆို၊ အခု အဲ
ဒီချောက်ထဲကျလို့ သုံးနှစ်တောင်ရှိသွားပြီ”

နဂါးကိုးတောင်ဂိုဏ်းသားများသည် ငိုငံကျသွားသည်။

ဒဲ လေသမ္မ သဲရေကုမြစ်ချိုး

ဆယ့်သုံးနှစ်မျှကြာအောင်လိုက်ပြီးမှ စန်ဒီယာ ချောက်ထဲ
ကျသည့်သတင်းကိုရသည်။ သူတို့ ဤမျှကိုဆိုကြသည်လား။

ချွန်ကွန်းသည် ကျန်းစီးပုံအား သေသေချာချာခိုက်ကြည့်
လိုက်ရင်း-

“မင်း တကယ်ပြောတာလား”

“မင်းတို့ ဆယ့်သုံးနှစ်တောင် နောက်ယောင်ခံလိုက်နေကြ
တာ မင်းတို့ကို ငါလိမ်လို့ရမှာလားကွာ၊ စုံစမ်းကြည့်ပေါ့၊ ငါ့လိုလူ
မျိုးက ဒီလိုနီမိတ်မခိုတဲ့ကားမျိုး ပြောပါလား”

ချွန်ကွန်းက ဘယ်ဘက်မှလူကို လှမ်းကြည့်သည်။

သူ့ဘယ်ဘက်မှလူသည် လက်ထောက်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်
ဟန်တူသည်။ တိုင်ပင်သည့် သဘောမျိုးဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ- ခင်တို့ သံသယဖြစ်နေကြတာလား၊ ဘာမှ သံသယ
မဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့သားလေး ဒီလိုဖြစ်တာကို ကျွန်မတို့ ဝမ်းနည်း
လို့မဆိုးဖြစ်နေရတာ အခုအချိန်ထိပါပဲ”

ကျင်အိမေက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် စန်ဒီယာနှင့် သူမတို့ ခန့်ထွက်လာကြပုံ၊ ရည်
ရွယ်ချက်မှာ ကွမ်းကျင်စားကျောင်းတော်သို့ အပ်နှံရန်ဖြစ်ပုံ၊ ခုနစ်
ထပ်ဝက်ပါဂိုဏ်းသားများနှင့်တွေ့ပြီးတိုက်ခိုက်ရပုံ၊ ဘေးပြုများချောက်
လှန်တော်ဟစ်ကြသဖြင့် မြင်းကြီးများလန့်မြှေးပုံ၊ မြင်းရထားကြီး
ချောက်ထဲကျပုံတို့ကို အကျဉ်းချုပ်ပြောလိုက်သည်။

နဂါးကိုးတောင်ဂိုဏ်းသားများမှာ ပုန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်
မကိုက်သဖြင့် စိတ်ပျက်သွားကြဟန်တူသည်။ အားလုံး စိတ်ပျက်
လက်ပျက်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ကဲ- မင်းတို့ကိစ္စက ပါပဲမဟုတ်လား၊ အချိန်မတော်ပဲ၊ ခင်
ခေါ်အဲဒီချောက်လာတဲ့နည်းသည်ဆိုတာ အိမ်ရှင်ကို အချက်သိရ
တယ်၊ အိမ်ရှင်ကနှင့်မှပြန်ရတယ်ဆိုတာ ခိုင်းစရာမဟုတ်”

၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်ဆုလမ်းအောင်

ကျန်းစီးမုံက နှင်လိုက်သည်။

"ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ--"

ချန်ကွန်းက ရယ်လိုက်သည်။

"ဟဲ- ဟဲ- တို့ကိစ္စက ဝါနီတင်မပြီးသေးဘူး"

"ဘာပြောတယ်"

ချန်ကွန်းက လက်မှစားကိုဆွဲယမ်းလိုက်သည်။ ဟန်ပါပါ ဆက်ပြောသည်။

"နေပါဦး၊ ငါ တစ်ခုမေးပါဦးမယ်၊ မင်းတို့က စန်ချီယာကို တကယ်ပဲသေသွားပြီလို့ ယုံကြည်ထားတယ်ပေါ့၊ လက်ခံထားပြီပေါ့၊ ချောက်ထဲကူးသွားရင် အသက်မခွင့်နိုင်တော့ဘူးလို့ မင်းတို့က ယဉ်ထားတယ်ပေါ့"

"ဟ- ချောက်ကမ်းပါက တိမ်တိမ်လေးမဟုတ်ဘူး၊ အနက်ကြီးကွ၊ တကယ်သေနိုင် မသေနိုင်ကို မင်းတို့ထံဆိုင်ရင် အဲဒီချောက်ထဲကို မင်းတို့ကိုးယောက်စလုံး ခုန်ချကြည့်ပေါ့ကွ၊ အဲဒါမှ မင်းတို့ သိသွားမယ်"

လင်းနီလူသားက ရယ်ရင်းပြောသည်။

"ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ- ခုန်ချသင့်၊ ခုန်ချရမှာပဲကွ၊ ငါတို့က စန်ချီယာသေတာကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်မှ ယုံမယ်၊ ငါတို့ ခုန်မချပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ချောက်ကောက်ခြေရောက်အောင်တော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဆင်းကြမယ်"

သွစကားကို ကျန်းစီးမုံ နားမလည်ပါ။

သိုင်းဆာရုင်စိန်ပုံလွှာ(၄) ❀ ၇၉

"ဟ- ဒီလောက်နက်တဲ့ ချောက်ကြီးကွ၊ မင်းတို့ ဆင်းလို့

မရဘူးကွ"

"လူဆင်းလို့မရတဲ့ချောက်ဆိုတာ မရှိဘူးကွ"

"မရှိရင် ဆင်းကွာ"

"မင်းကိုငါပြောမယ်၊ ရှင်းရှင်းလေးနော်၊ စန်ချီယာဟာ အာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးကွ၊ သိုင်းလောကရဲ့ အတိတ်ကတောင်တွေအရ တူးထူးခြားခြားပေါ်လာတဲ့ပါရမီရှင်ကွ"

ချန်ကွန်းသည် လက်ထဲမှစားကိုဆွဲရင်း-

"ပါရမီရှင်ဖြစ်တဲ့လူတွေမှာ ထူးခြားတဲ့စွမ်းအင်တွေရှိတယ်၊ သူတို့ဟာ အချိန်မတန်ဘဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှမသေနိုင်ဘူး၊ လူသားမန်တွေသေနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ သူတို့ မသေနိုင်ဘူး၊ ထူးခြားတဲ့ စွမ်းအင်တွေက သူတို့အသက်ကိုကယ်ကြတယ်၊ သူဟာ မုဆိုးအသက် ချုပ်လျက် ရှိနေပါလိမ့်မယ်"

"ရှင်- သူ သူ မသေဘူးပေါ့နော်"

ကျွတ်တီမေက အမောတကောဝင်မေးသည်။ သူတို့သည် ပြာလို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိဘူးပေ။

ချန်ကွန်းက လျှောသလိုလိုဖြင့်ညွှတ်လိုက်ပြီး-

"မုန်ပါတယ်၊ ခါကြောင်မို့လဲ ကျွန်တို့က ကျွန်တို့အလုပ်ကို ချိုးမန်းတိုင်အောင် လက်စသက် အလုပ်လုပ်ရပါလိမ့်မယ်"

"မင်းတို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ"

ကျန်းစီးမုံက ဝင်မေးလိုက်သည်။

"ဟဲ- ဟဲ- ဟဲ..."

ချန်ကွန်းက မေးကိုမြှောက်ပြီး ရယ်သည်။ သူ့ရယ်သံ လှောင်ရယ်သံ။

"ဟဲ- ဟဲ- ဒီနေရာမှာ အဓိကအချက်ကတော့ ခန့်အပ်ပေးတဲ့ သက်ကြောင်းသိသွားလို့ ဒီလောကမှာမင်းတို့နှစ်ယောက် တို့ကိုးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ငါတို့ကိုးယောက် ဒီကိုးရောက်လာတာ မဟုတ်တို့နှစ်ယောက်ပဲသိတယ်။ အခု မင်းတို့သိသွားကြပြီ၊ ဒီတော့..."

သူ့အသံက အေးစက်စရာကောင်းသည်။

"အရေးကြီးဆုံးအချက်က ဒီကိစ္စကို ဒီလောကမှာ တို့လွဲလို့ အယ်သွက်မှ အသိခံလို့မဖြစ်ဘူး။ သိတဲ့လူချီရင် သတင်းပေး ပြန်ထားသွားမှာပေါ့။ ဘူးအပေါက်တစ်ရာကို ပိတ်ဆို့လို့ရတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ပစ်ခတ်ကို ပိတ်လို့မရဘူးဆိုတဲ့စကားလဲ ရှိတယ်။ တော့ သိတဲ့လူတွေကိုနှုတ်ပိတ်ပေးခဲ့ရမယ်။ အဲဒီလို နှုတ်ပိတ်ပေး စွဲကို ငါတို့နဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သေသေချာချာမှာလိုက်တယ်"

ချန်ကွန်းသည် အေးစက်စက်နှင့်ပြောလိုက်လေ၏။

သူသည် ကျန်းမီးနီကိုကြည့်ကာ မေးနှင့်ထိုးညှန်ရင်း-

"သူတို့ကိုသတ်..."

သူအဲဒီနေ့လိုက်သည်နှင့် နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသား ကိုယောက်တို့သည် တပြိုင်တည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

❀❀❀

မဂ္ဂဏသီရိန်း

ကျန်းမီးနီသည် တွက်ချက်ပြီးသားဖြစ်လေ၏။ သူတို့သည် မနေးဇကန် တိုက်ခိုက်လာလိမ့်မည်ဟု။

သူတို့စကားပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် မသိသော မေးရေခင်း စကားသည်။ ရေလွှဲငါးကန်လန်ကာ မေးသိုင်းကို အသင့်ပြင်ဆင်ထား ဖြစ်နေပြန်သည်။

နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားတို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာ သည်နှင့် သူ၏စွယ်ခွေမေးက သူ့ကိုယ်ရေတွင် စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် မြှာထွက်သွားသည်။

အလင်းရိပ်များစွာ မြှာထွက်သွားသည်။

စွယ်ခွေမေးသည် ကြိုးတစ်ချောင်းလို ခါးတွင် ပတ်ထား

နိုင်သည်။

မာကျောပြီဆိုလျှင် သံသယမရှိတော့တော့မည်။

မာလျှင် သံချောင်း၊ ပျောလျှင် ဖယောင်းဆိုသည့် ဓားမျိုး
ဖြစ်သည်။

သူ ခေလွိုင်ကန်လန်ကာသိုင်းကွက်ကို လွှင့်ထုတ်လိုက်
သောအခါ နွယ်မွေစားသည် အုတ်တံတိုင်းကြီးပမာ လုံခြုံနေပေ
တော့သည်။

ဓားမှလွှင့်ထုတ်လိုက်သော စက်ဝိုင်းအထပ်အပ်သည်
ရန်သူကိုးယောက်တို့အား ရှေ့မတိုးနိုင်စေရန် တာရံထားသည်။

လင်းနီလူသားများသည် လူအများနှင့် ဖြစ်သော်လည်း ရှေ့
မတိုးနိုင်သဖြင့် ဦးနောက်ခြောက်သွားကြသည်။

“ရွမ်း- ရွမ်း- ရွမ်း-”

သူတို့သည် ဓားငါးလက်ဖြင့် ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။
တံတိုင်းကြီးကို ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းသလိုရှိနေသဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်
များကျလျက်ရှိကြသည်။

အချို့ဓားများသည် အဝိုင်းပိုင်းတိုးထွက်ကုန်သည်။

နွယ်မွေစား၏စွမ်းရည်မှာ တုံ့မခန်းပင်ဖြစ်သည်။ မာလျှင်
သံချောင်းဆိုသည့်ကတိုင်း အချို့ဓားများအတွက် သံတံတိုင်းကြီးလို
ဖြစ်နေပါတော့သည်။

လူအချို့မှာ ဓားစားချင်းထိခိုက်မိရာမှ ဓားတွင်ပါလာသည့်
အတွင်းအား၏တွန်းကန်မှုကြောင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်အောင်
လွင့်စဉ်လဲကျကုန်သည်။

လူအချို့လဲကျကုန်သဖြင့် အချို့လူများက အစားထိုးဝင်

ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ကျန်းစီးမုံမှာ လက်မလည်အောင် ခုခံ
နေရတော့သည်။

ကျင်အိမေကလည်း ခုခံနေသည်။ သူမ၏ခုခံချက်များမှာ
လှမ်းထန်သည်။

သူမသည် အဘိုးဖြစ်သူ ချွေလွန်သင်ကြားပေးထားသည့်
ဟွမ်ဟိုမြစ်ခေရီးသိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုတိုက်ခိုက်သည်။

ထိုသိုင်းကွက်ကို ဟွမ်ဟိုမြစ်ကမ်းနီးဘေး ရွာကလေးတွင်
နေစဉ် အဘိုးတို့ချွေလွန် တီထွင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ၏ဓားချက်များသည် ရေကတော ကိစ္စပေါက်သကဲ့သို့
အကြမ်းပြင်းထန်လှသည်။

လင်းနီလူသား သုံးလေးယောက်သည် ကျင်အိမေကို ဝင်
ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သူတို့၏ဓားများသည် ကျင်အိမေ၏ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြား
ကို ထိုးဝင်သွားကြသည်။

ကျင်အိမေက ဓားဖြင့်လှန်လိုက်သောအခါ ထိုးဝင်လာ
သောဓားများသည် အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဝန်း-”

“အား-”

ရန်သူများမှာ ထင်တိုင်းမပေါက်ဘဲ အလူးအလဲခံနေကြ
ရတော့သည်။

ချွန်ကွန်းသည် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ပြီးအားလပ်နေသည်။

ထိုအခါ ငါးယောက်သည် ကျန်းမာစွာ တိုက်ခိုက်လျက် ကျန်သုံးယောက်သည် ကျင်တီးမေအား တိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရှိရသည်။

ငါးယောက်တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း အရေးမသား

သုံးယောက်တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း အရေးမသားကြောင့် တွေ့ရှိရသည်။

ကျန်းမာစွာတိုက်ခိုက်နေသူများမှာလည်း ငါးအစဉ် ပြေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ယောက်ပြီးလဲလိုက်၊ နှစ်ယောက်ပြီးလဲလိုက်၊ ထလိုက် ထိုင်လိုက်ဖြစ်နေသည်။

ကျန်းမာစွာ အကွက်စေ့စေ့ခံနိုင်သည်။

“ရှီး”

“ရှမ်း”

“အား”

ဤသို့တိုက်ခိုက်ရင်း လင်းနီလူသားတစ်ဦးမှာ လက်တောင်တွင်ခက်ရာရာသွားသဖြင့် အသံနက်ကြီးမြင့်အော်လိုက်သည်။

ကျန်လူလေးယောက်သာ တိုက်ခိုက်နေရသည်။

လင်းနီလူသားခေါင်းဆောင်က ခက်ရာရာသွားသည့် လင်းနီလူသား၏ခက်ရာကို ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်။

ထိုလင်းနီလူသား၏အင်္ကျီကို ဆုတ်ဖြုတ် ပတ်တီးစည်းပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မင်းအသားကြည့်နေ- ဟိုကောင်တွေ လေးယောက် တိုက်ပါနဲ့မယ်”

လင်းနီလူသားခေါင်းဆောင်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျန်လေးယောက်ကလည်း တိုက်ခိုက်ပြီပင်။

ကျန်သုံးယောက်မှာ ကျင်တီးမေကိုတိုက်နေကြသည်။ ကျင်တီးမေ၏ခါးသိုင်းပညာမှာ ကောင်းသဖြင့် သုံးယောက်မှာ ထိုးမတက်နိုင်အောင်ရှိ၏။

ကျင်တီးမေ၏ပညာကောင်းခြင်းမှာ နံနက်တိုင်း ကျန်းမာစွာ နှင့် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျန်းမာစွာလည်း သိုင်းပညာလျှို့ဝှက်ချက်များကို သူ သိသမျှပြောပြခဲ့သည်။

ယခုသုံးယောက်ကိုလည်း ဟွမ်ဟိုမြစ်ရေ၏သိုင်းကွက်မြင့် နှစ်တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်းမာစွာလည်း လူလေးယောက်ကိုခုခံနေရင်းမှ တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းမှ ထွက်ခွါသွားသည့် လင်းနီလူသားခေါင်းဆောင် ချန်ကျန်းကိုလည်း လှမ်းလှမ်းကြည့်နေရသည်။

ထိုစဉ် လင်းနီလူသားခေါင်းဆောင်ချန်ကျန်းသည် တိတ်အတွင်းသို့နှိုက်လိုက်ကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

“သတိတောင်းညီမ၊ သူ တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်”

ကျန်းမာစွာလည်း လူလေးယောက်ကို ခုခံနေရသဖြင့် ချန်ကျန်းကို လိုက်မတိုက်နိုင်။

ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေနိုင်သည်။

ကြည့်သည်ဆိုရာ၌လည်း တစ်ချက်တစ်ချက်၌သာ လှမ်း
ကြည့်နိုင်သည်။

ထိုကြည့်သည့်အခိုက် သူ့လက်နှိုက်လိုက်ကြောင်း တွေ့ရှိ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ချန်ကွန်းလက်နှိုက်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တို့မေအား
လှမ်း၍သတိပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တို့မေမှာ သူ့အားပိုင်းရုံလုပ်ကြံနေသူများကို အသံ
စီးမြင့်တိုက်နေရခိုက်၌ ကျန်းစီးမုံက သတိပေးခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် ရန်သူသုံးယောက်ကို ဘေးသို့ဖွဲ့သွားအောင်
တိုက်ခိုက်သည်။ ရန်သူသုံးယောက်သည် ကျွန်တို့မေ၏ပြင်းထန်လှ
သောဓားချက်များကြောင့် ဖွဲခနဲမြစ်သွားရသည်။

“ဝိုး...”

“ဝန်း...”

ကျွန်တို့မေသည် ချန်ကွန်းမိရာသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်အုပ်
ပြီး ဓားနှင့်ထိုးလိုက်ရာ ချန်ကွန်းကရောင်တိမ်းလိုက်သဖြင့် ဝရံ
တာလက်ရမ်းကို ဓားနှင့်ခုတ်မိသွားသည်။

ကျွန်တို့မေ ကိုယ်ဟန်ချက်ဖျက်သွားရတော့သည်။

ချန်ကွန်းသည် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ခုန်ရောင်လိုက်ပြန်
ပြီး သူ့လက်ကို လေထဲသို့လှမ်းပစ်လိုက်၏။

“ဝှမ်း... ဝှမ်း...”

“ဝိုး... ဝိုး...”

လိမ္မော်ရောင်အလင်းတန်းများသည် ချာလပတ်လည်ကာ
ပြေးဝင်သွားသည်။

ထိုအလင်းတန်းများ ပြေးဝင်လာပုံမှာ လွန်သွားလှည့်ထိုး
လွှားဟန်မီသည်။

ကျန်းစီးမုံမှာ လူလေးယောက်ကို တစ်ကြမ်းတိုက်ထုတ်
လိုက်ပြီး ထိုအလင်းတန်းများကို ဓားဖြင့်ခတ်ထုတ်လိုက်ရလေသည်။

“ဟောက်...”

“ဟောက်”

ဓားချက်မိသွားသော အလင်းတန်းကလေးများမှာ အသံ
အုပ်အုပ်မြည်ရင်း ပေါက်ကွဲသွားကြသည်။

လိမ္မော်ရောင်အလင်းတန်းလေးခုမြွေးလာရာ နှစ်ခုမှာ ဓား
ချက်မိသွားသည်။ နှစ်ခုမှာ ဝစ်မှတ်မမီသောနေရာသို့ ရောက်သွား
သည်။ ထိုနှစ်ခုမှာ ပေါက်ကွဲမှုမဖြစ်။

“ဖျ... ”

“ဖျ...”

ဓားချက်မိသွားသော လိမ္မော်ရောင်အလင်းတန်းနှစ်ခုသည်
တဖန်မြည်ပြီးပေါက်ကွဲသွားကြသည်။

တဖြုတ်ရောင်အငွေ့များသည် အမှောင်ထဲ၌ထွက်ပေါ်လာ
တော့သည်။

“ညီမ- ဒီအငွေ့တွေကို မရှုမိစေနဲ့ လွတ်စေရောင်
အနုရာယ်ရှိတယ်”

ကျန်းစီးမဲ့သည် အော်ဟစ်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် အငွေ့များ မရွှေ့မီစေရန် သတိထားပြီးလွှတ်အောင်ရှောင်သည်။

ကျင့်အိမ်မမှာလည်း ထိုအငွေ့များကို မရွှေ့မီစေရန် လွတ်အောင်ရှောင်ချပြန်သည်။

ကျန်းစီးမဲ့က အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“မရကမီးစုန်း..”

ကျန်းစီးမဲ့သည် ဤလက်နက်ပုန်း၏သတ္တိကို ကောင်းစွာ သိသည်။ ဤလက်နက်ကို အခြားမည်သည့်ရိုက်ကမ္ဘာ့ မပိုင်ပေးအကုလုပ်၍လည်းမရချေ။

နဂါးကိုးကောင်ရိုက်၏စီး မူပိုင်လက်နက်ပုန်းဖြစ်သည်။

ချွန်ကျန်းသည် မရကမီးစုန်းများကို ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ပစ်လိုက်သည်။

ကျန်းစီးမဲ့က ထိအောင်မတိုက်ခိုက်၊ ရှောင်သည်။

သို့သော် လင်းနီလူသားများက မရကမီးစုန်းများကို စားဖြင့် ခါယမ်းပစ်သည်။

ထိုအခါ မရကမီးစုန်းများသည် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပေါက်ကွဲလာတော့သည်။

“ဟောက်..”

“ဟောက်..”

“ဟူ..”

လသာဆောင်တစ်ခုလုံး အငွေ့များဖြင့်ပြည့်ကုန်သည်။

ကျန်းစီးမဲ့နှင့်ကျင့်အိမ်မတို့မှာ ထိုအငွေ့များကိုမမိအောင် မရှောင်သည်။

အငွေ့ကို မထိအောင်ရှောင်နိုင်သည်။ ကျန်းစီးမဲ့နှင့်ကျင့်အိမ်မတို့မှာ မရှောင်နိုင်၊ မှက်စိထဲဝင်ကုန်သည်။ အဆုတ်ထဲဝင်ကုန်သည်။

သူတို့မျှမျှက်မိကြသည်။ မှက်စိများကိုန်းစပ်ကုန်သည်။ အသက်မျှကျသဖြင့် တဟွတ်ဟွတ်ဖြင့်ချောင်းဆိုးသည်။

ကျန်းစီးမဲ့စေရာ ကျင့်အိမ်မပေါ် အဆိပ်ငွေ့မီကုန်သည်။

ထိုအငွေ့များသည် ပရတ်နဲ့လိုလို ဖွန်စွစွ ရနံ့ရှိသည်။

ကျန်းစီးမဲ့သည် သူ့မျှမျှက်မိသောအငွေ့များကို အတွင်းအားဖြင့်ထိန်းကာ အနံ့ပစ်နိုင်အောင်ကြိုးစားသည်။

အနံ့တော့အနံ့ပါ၏။

သို့သော် အဆိပ်ငွေ့များက မကုန်နိုင်၊ မှက်လုံးထဲ၊ နားမှက်ထဲ၊ ပါးစပ်ထဲသို့ အကုန်ဝင်သည်။

သူ့မှက်လုံးများစိုဝေလာသည်။ မှုန်ပိုင်းလာသည်။ အယ်အရာကိုမျှကြည့်၍ ပြတ်ပြတ်သားသားမရှိတော့ပေ။

ရင်ထဲမှလည်း မခံနိုင်အောင်ထိုးစောင့်လာသည်။

“အဟွတ်.. အဟွတ်”

“အဟွတ်.. အဟွတ်”

ပြင်းထန်စွာ ချောင်းဆိုးပစ်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် ခြေလက်များ လေးကန်လာသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို စိပ်ချပ်ချပ်သည်။

ကွင်းစိပ်ပေးလည်း သူလိုပင်ဖြစ်သည်။ ခြေလက်များ မသပ်
ချင်အောင်ဖြစ်လာသည်။ မည်သည့်အရာကိုမျှ ပြတ်ပြတ်သားသား
မမြင်ရတော့ပေ။ အားလုံး မပီပီခင်းဖြစ်လာတော့သည်။

မရုဏ်းစုန်း...။

မရုဏ်းစုန်းလက်နက်၏အာနိသင်ကား တို့မျှသာပဲလား။
ဤသို့ပင် ချွန်ကီသူများကိုမယပ်ထုံတိုင်းလေးလံစေသည်ပဲလား။

ကုန်းစီးမဲ့သည် မိုက်ခနဲဖြစ်ကာစူးညွတ်ကျသွားသည်။
ကွင်းစိပ်ပေးလည်း မိုက်ခနဲဖြစ်ကာလဲကျ၏။ သို့သော် သူမသည် အား
တင်း၍မြဲနေသည်။ အတွင်းအားထုတ်ကြည့်သည်။

မရတော့၊ အငွေ့များ သိုင်းငွေ့ရစ်မြဲကာ တစ်ခန်းလုံးပြည့်
နေသည်။ ထိုအပြုအမူများထဲတွင် လူသားနှစ်ဦးသွားထောက်ကျနေ
ပေပြီ။

သူတို့သည် အစွမ်းကုန် အားကုန် ထနိုင်ရန်ကြိုးစားနေကြ
သည်။ သတိလစ်မသွားအောင် အစွမ်းကုန်ထိန်းချုပ်နေကြသည်။
မရုဏ်းစုန်းလက်နက်နှင့် သူတို့အတွင်းအားတို့သည် သူနိုင် ကိုယ်
နိုင် အနိုင်လုနေကြသည်။

မရုဏ်းစုန်းလက်နက်က တဖြည်းဖြည်း အသာရနေနေ
သည်တကား။

❀

နဂါးကျောင်း လူကိုးယောက်

သူတို့သည် အပြုအမူအငွေ့များထဲ၌ ခေါင်းငိုက်ခိုက်ကျ
နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ တဖြည်းဖြည်းခေါင်းများမော့လာသည်။
ခေါင်းများမော့လာမည်ပေါ့။ သူတို့၏ခေါင်းများသည် တဖြည်းဖြည်း
ကြည်လင်လာကြပြီကိုး။

လူကလည်း ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာ၏။ ခြေများလက်များ
ပေါ့ပါးလာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ အင်အားသစ်များတိုးလာသည်
ဟုထင်မှတ်ရသည်။

ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်
တော့မည်ကိုသိမြင်လာသည်။

သူတို့သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်လိုက်ကြသည်။ အသာ
ဆောင်ထဲ၌ အမိုးအငွေ့များလည်းကင်းရှင်းနေပြီ။

အားလုံး ကြည်ကြည်လင်လင်မြင်နေနိုင်ပြီး

နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသား လင်းနီလူသားများသည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းပတ်ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဝိုင်းပတ်ရပ်ကြည့်နေကြပါသနည်း။

ကျန်းစီးမုံနှင့်ကျင်အိမေတို့သည် ထရပ်မီကြပြီး သူတို့ စိတ်ထဲတွင် နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားလင်းနီလူသားများကို ရန်သူဟု မထင်မှတ်ကြတော့ပေ။

သူတို့အီအသီအာမုံများသည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီး စောစောကတိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံများကို သူတို့ ပြန်သတိမရကြတော့ပေ။

နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများအပေါ်ထားသည့် ဒေါသတရားများသည်လည်း လွင့်ပျောက်ကုန်ကြပြီ။

ကျန်းစီးမုံသည် ပြန်လည်မတ်တတ်ရပ်မိသည်။ သူသည် နဂါးကိုးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

သူ့အကြည့်သည် ကျင်အိမေအပေါ် ကျရောက်သွားသည်။ ကျင်အိမေသည်လည်း သူ့လိုပင် ကြုံကြုံခိုင် ပြန်လည်ရပ်တည်နိုင်လေပြီ။ သို့သော် သူမ၏မျက်လုံးများက ကျန်းစီးမုံအား စားတော့မလို ဝါးတော့မလို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့် သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြည့်နေရသနည်း။

ကျင်အိမေသည် ကျန်းစီးမုံကို ခါးခါးသီးသီးမုန်းတီးနေလေပြီ။ ကျန်းစီးမုံ၏စိတ်ထဲမှာလည်း ကျင်အိမေလိုပင် ခါးခါးမုန်းနေရ၏။

ကျင်အိမေ၏မျက်နှာကို ကြည့်ပင်မကြည့်ချင်ပေ။

နှစ်ယောက်သားအကြည့်က မီးကွီးမီးခဲသဖွယ်ခဲခဲ့တောက်နေကြသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာကြည်းမုန်းတီးမှုသည် ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း တိုးတက်နေသည်။

ကျန်းစီးမုံသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်မိသည်။ ဓားကို တင်းတင်းဆုပ်မိသည်။

သူ၏စွယ်ခွေဓားသည် လက်ထဲတွင်ရှိနေပေသည်။

ထို့နောက် ကျင်အိမေကိုလှမ်းကြည့်ပြီး..

“ဓွေးတီဇိန္တာန်မ.. သေပေတော့”

သူသည် ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီးနောက် သူ၏စွယ်ခွေဓားဖြင့် မြှေးထိုးလိုက်သည်။

ယောင်ပြပြမြေမြေထိုးခြင်းဖြစ်ပြီး တကယ်တကယ်တွင် ဓားဖြင့် ခုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျင်အိမေသည်လည်း ဒေါသထွက်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ဓွေးကောင် လူယုတ်မာ၊ နင့်ကိုငါသတ်မယ်”

ကျင်အိမေကလည်း မြှေးဝင်ပြီးလှမ်းခုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း..”

“ခြိမ်း..”

ဝန်းမောင်နှံနှစ်ဦး တိုက်ခိုက်ပုံကား ကြောက်မက်လိလိဖြစ်

ပါတော့သည်။ သူတို့၏အားချက်များကား ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှပေ၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကျေအေးနိုင်သည့်ရန် သူငြိုးများသဖွယ် သူသေကိုယ်သေ အစွမ်းကုန်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ကျွန်းစီးပုံက ကျွင်တို့မေအား မုတ်းတီးစွာကြည့်ရင်း..

“နင်က ငါ့ကိုတိုက်တယ်ပေါ့လေ၊ နင်သေမယ်သိလား”

“ငါကအလျှော့လေးမယ်ထင်သလား၊ ဝေးသေးတယ်၊ ဘယ်အခါမှ မလျော့ဘူး၊ သေတောင်အလျှော့မပေးဘူး၊ နားလည်လား”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွင်တို့မေကစားနှင့်မြှေးတိုးလိုက်သည်။ ကျွန်းစီးပုံက စားကိုလှန်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့စားကို ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့..”

ကျွင်တို့မေက ကပ်ရွာင်လိုက်ရာ လွတ်သွားသည်။

ကျွင်တို့မေက ကျွန်းစီးပုံ၏အားကိုးလက်ကို လှမ်းခုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်းစီးပုံက ခုန်ရွှေ့ထွက်သွားသည်။

နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများမှာ တဟ်ဟ်ရယ်ရင်း သူတို့တိုက်ခိုက်မှုကို ကြည့်နေလေသည်။

စားများကို စားအိမ်အတွင်း မြန်ထည့်ပြီး စိမ်မြေနပြေရပ်ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နဂါးလက်သည်းချွန်ကွန်းသည် မြှေးနေလေသည်။

သူ၏ မရုဏ်းစုန်းလက်နက်ပုန်း၏အာနိသင်ကို သူသာမူရ် အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

ထိုလက်နက်ပုန်းကို မိမိတို့ဂိုဏ်းမှ နောက်ဆုံးတီထွင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်းစီးပုံတို့မိနေသည့် မရုဏ်းစုန်းလက်နက်မှာ အဆိပ်မရှိလက်နက်ပုန်းသာဖြစ်သည်။ ထိုအဆိပ်ငွေ့မိသည်နှင့် သေဆုံးရမည်ဖြစ်သည်။

ယခုနောက်ဆုံးတီထွင်ထားသည့် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းမှာ အဆိပ်ငွေ့များသက်သက်မဟုတ်ပေ။

လက်နက်ပုန်းမှ အငွေ့မြှူများထွက်လာပြီး ရွှေ့စိုက်မိပါက ရွှေ့စိုက်မိသူ၏မိတ်အနေအထား ဆန့်ကျင်ဘက်အနေအထားသို့ ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည်။

ရန်သူကို မိတ်ဆွေဟုထင်စေခြင်း၊ မိတ်ဆွေကို ရန်သူဟုထင်စေခြင်းတို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းစီးပုံသည် အသက်နှင့်ထပ်တူ ချစ်ခင်ယုံကြည်ထားသူကို ခါးခါးသီးသီးပုန်းတီးသွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွင်တို့မေကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

ယခု ကျွန်းစီးပုံနှင့်ကျွင်တို့မေတို့သည် မရုဏ်းစုန်းလက်နက်ပုန်း၏အစွမ်းသတ္တိဖြင့် သူသေကိုယ်သေ အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်နေကြပြီ။

နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများသည် အဆိပ်ငွေ့၏ ကာ

ကွယ်ဆေးဆေးလုံးများကို စားထားကြသည်။ အဆိပ်ငွေ့များကိုလည်း
တတ်နိုင်သမျှရှောင်ကြသည်။

တို့ကြောင့် ဘာမျှမဖြစ်ချေ။

ကျန်းစီးမိနှင့် ကွင်းစိမေတို့၏တိုက်ပွဲတိုသော အေးအေး
လူ ကြည့်နေကြလေသည်။

“ရှမ်း..”

“ဝန်း..”

ကျန်းစီးမိနှင့် ကွင်းစိမေတို့ကား ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း
တိုက်ခိုက်နေကြဆဲ။

နဂါးကိုးကောင်ဝိုက်သောတို့သည် ကျန်းစီးမိတို့တိုက်ပွဲ
ဘေးမှရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ဝိုင်း၍ဩဘာပေးနေကြသည်။

“ဟုတ်ပြီ ဝီကောင်မတို့အပြတ်ရှင်းပစ်၊ ဘာပညာမနေ
ညာစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ခုတ်.. ခုတ် နောက်ဆုတ်မပေးနဲ့”

“အသေသာဆော်၊ ဝက်ရာရတာမျိုးမလိုချင်ဘူး၊ အသေ
လိုချင်တယ်၊ ဝီလိုတိုက်ပွဲမျိုးမှာ အသေဆော်မှဖြစ်တာ”

“ပညာကုန်သုံး.. တိုက်.. ပညာနဲ့နော်”

ကျန်းစီးမိနှင့် ကွင်းစိမေတို့သည် အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်
နေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ခွေးသီးခွေးပေါက်များစီးကျ
ကြသည်။ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝိုင်း
တီးလာသည်။

ကျန်းစီးမိတို့သည် ဝိုင်း၍ ခြိမ်းခြောက်လာလေသည်။

နဂါးလက်သည်းချွန်ကွန်းသည် ကျန်းစီးမိနှင့် ကွင်းစိမေတို့
၏အခြေအနေကို ကြည့်သည်။

သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်ကြပါမလားဟူ၍..

သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်နေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ စိတ်ကျေ
နပ်သွားသည်။

ချွန်ကွန်းသည် သူလူများဘက်သို့လှည့်ကာ..

“ကဲ.. ဝါလောက်ဆိုရင် စိတ်ချရပြီ”

လင်းနို့လူသားတစ်ယောက်က..

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြတော့မလား”

“အေးသွားမယ်၊ သူတို့ကို ဝီအတိုင်းပဲထားခဲ့မယ်၊ သူတို့
ဘာသာသူတို့ ရှင်းကြလိမ့်မယ်၊ နှစ်ယောက်သား မောအောင်တိုက်
ပြီး တစ်ယောက်ယောက်တော့သေမှာပဲ၊ ဝါပေမယ့် တို့မှာ စောင့်
ကြည့်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်တို့မှာလဲ အချိန်သိပ်ရှိတာမဟုတ်
ဘူး၊ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အမိန့်တောင်းရဦးမယ်မဟုတ်လား၊
ဝိုက်ချင်ကြီးက သူကစွမ်းအောင်မြင်ရင် ညာတာမဟုတ်ဘူး”

ဝိုက်သားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလေသည်။

နဂါးလက်သည်းချွန်ကွန်းသည် စားကို စားအိမ်ထဲတို့
သို့မလိုက်သည်။ ကျန်းစီးမိတို့အား ပြန်ပြန်မျက်နှာမြင်ကြည့်ပြီး
ပြောသည်။

“ခုလို နှစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရတာကို စိတ်မကောင်းပါ သွားကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူက ပညာရှိသာတယ်ဆိုတာကို ငါကြည့်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့မှာ အချိန်မရှိဘဲဖြစ်နေတယ်။ အရေးကြီးတာက စန့်ခိုယာကလေးကိုတွေ့ဖို့ပဲ။ စန့်ခိုယာဆောက်တဲ့ ကျသွားတာ သုံးနှစ်တောင်ရှိပြီဆိုတော့ တော်တော်ကိုစာချင်းမယ်၊ ငါတို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့်ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား..”

ရယ်သံကြီးသည် ရွှေမှကာဆီး၍ထွက်ပေါ်လာသည်။ နဂါးတိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများသည် ဓုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ရယ်သံကြားရာသို့လှမ်းကြည့်ကြသည်။

လှမ်း၍ရှာဖွေကြသည်။ ထိုအခါ..

“ဟင်..”

“ဟာ”

နဂါးတိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများထဲမှ အာမေဇိုတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူတို့အကြည့်များက လသာဆောင် တံစက် ဗြိတ်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

သူတို့၏အကြည့်များကို လွဲမပယ်နိုင်ချေ။ တံစက်ဗြိတ်ဆီ မှလူတစ်ယောက်ကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေမိကြသည်။

လူတစ်ယောက်။ သူတို့တို့ခိုနေသော တံစက်ဗြိတ်စွန်းမှ လင်းနီလူသားတစ်ယောက်။

သူတို့လိုပင် စောက်ထိုးတွဲလောင်းခိုနေသည်။

ဂူးခေါက်ကွေးနှင့် လသာဆောင်တံစက်ဗြိတ်စွန်းကို ချိတ်ခဲ့ထားသည်။

သူတို့လိုပင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည်။ အနက်ရောင်မျက်နှာဖုံးကို တပ်ဆင်ထားသည်။ ဤဝတ်စုံမှာ နဂါးတိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများအိတ်စုံဖြစ်သည်။

နဂါးတိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများ ဝေဝေဝါဖြစ်ကုန်ချပြီး

ချွန်ကွန်း ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ နဂါးတိုးကောင်

ဂိုဏ်းသားဖြစ်လျှင် မိမိတို့အုပ်စုထဲ ရောနှောဝင်ရောက်ရမည်။

ယခုတော့ ဤသို့မဟုတ်။

တစ်သီးတခြားဖြစ်နေသည်။

‘ဘယ်သူလဲ ဟု မေးမည်လုပ်ပြီးမှ သတိချပြီး ရေငုံနှုတ်မိတ် လုပ်လိုက်ရသည်။ မိမိတို့ဂိုဏ်းသားအချင်းချင်းတွင် တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ဘယ်သူလဲဟူသော သံသယမြင့်မေးခွန်းများ မမေးချေချေ။

မေးမြန်းဖို့ထုံးစံမရှိ။

ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ဦးကသာ မေးမြန်းခွင့်ရှိသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို ခက်ခဲ ခံနိုင်သည်။ မေးမြန်းမနေချေ။

ဤဂိုဏ်းသားများအနေဖြင့် မိမိတက် အဆင့်မြင့်မီမီမီ မတော်တဆမေးမြန်းမိပါက မလွယ်ချေ။

လွှာကို ကိုက်ဖြတ်ခံရသည်အထိ အမြစ်ကကြီးသည်။
နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းဝင်များ၌ တင်းကျပ်သောစည်းကမ်းများရှိသည်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မပေးမြန်းရ။
တစ်ဦး၏မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို တစ်ဦးက လုပ်မကြည့်ရ။
ချွန်ကွန်းမှာ တစ်စက်မြိတ်အစွန်းမှ ဇောက်ထိုးဆွဲထားသည့်
လူကိုကြည့်ရင်း အေးအေးများမြန်မြန်လှလာသည်။

သူ မေးလည်းမမေးရ။
မည်သူမည်ဝါမှန်းလည်းမသိချေ။
ထိုသူက ဇောက်ထိုးအနေအထားနှင့်ပင် လေသံခပ်မာမာ
ဖြင့်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“သူတို့ကို ဖြေဆေးပေးလိုက်စမ်းဟေ့”
ချွန်ကွန်းကြောင့်သွားသည်။ သူ၏တစ်သက်တာ၌ ဤသို့
တစ်ကြိမ်မျှ ဖြေဆေးပေးခြင်းမရှိချေ။

ဖြေဆေးပေးလိုက်လျှင် ဆေးပြယ်သွားမည်။
ရန်သူများ အချင်းချင်း မတိုက်ခိုက်ကြတော့ဘဲ ရန်ပွဲရံ
ဆိုင်းသွားမည်။

ဤသည်မှာ မလိုလားအပ်သောအခြေအနေပင်။
ကျန်းစီးပုံနှင့်ကျင့်တိမကျော သံသပ်မတိုက်ခိုက်နေကြပေ
ဖြစ်သည်။ ကျင့်တိမကျော ဧကတည်းက ကျန်းစီးပုံထက် လက်ရည်
နိမ့်သူဖြစ်၍ တစ်စတစ်စရှုံးနိမ့်လာခဲ့ပြီ။

ဤမျှအထိ လက်ရည်တူတိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမှာ နံနက်တိုင်း
ရိုင်းလှေကွင့်ရာတွင် ကျန်းစီးပုံက ဟာကွက်များကို သင်ကြားပေး
ထား၍ဖြစ်သည်။

“ဟေ့.. ပြောနေတာမကြားဘူးလား”
ငေးကြောင်ရပ်နေသောချွန်ကွန်းအား တစ်စက်မြိတ်မှ ခို
ကွယ်နေသောလင်းမီးလူသားက အော်ငေါက်အမိန့်ပေးသည်။ သူ
အမိန့်ပေးသံမှာ မိုးခြိမ်းသံတမျှ ကွယ်လောင်လှသည်။

ဤမျှ အသံကွယ်လောင်သူကို ချွန်ကွန်းစဉ်းစားကြည့်၏။
သူတို့ဂိုဏ်းထဲတွင် မည်သူမည်က ချွန်ကွန်း စဉ်းစားကြည့်
သည်။ ဤမျှ အသံကွယ်လောင်မှုမရှိပါ။

“ဟေ့.. မင်းကိုပြောနေတာ၊ တခြားသူကိုပြောနေတာ မ
ဟုတ်ဘူး၊ သူတို့နှင့်ယောက်ကိုဖြေဆေးပေးလိုက်လို့ ငါအမိန့်ပေး
နေတယ်၊ ပေးလိုက်စမ်း”

ဒေါသဖြင့်ပြောလိုက်သည့်အသံကြောင့် ချွန်ကွန်းမှာ ဆတ်
မနံ့တုန်သွားသည်။

“ဟုတ်.. ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”
အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့်ပြောလိုက်ပြီး သူ့လက်ကို
မူယမ်းလိုက်ရာ လိမ္မော်ရောင်အလင်းတန်းကလေးထွက်သွား
သည်။

“ဝစ်..”
“ဦး..”

၁၀၂ ❀ ကဏ္ဍသိုလ်နုလင်းအောင်

“မောက်..”

လိမ္မော်ရောင်အလင်းတန်းနှင့်အတူ ပေါက်ကွဲသံများထွက်
ပေါ်လာသည်။

“ရှု..”

“ရှု..”

လိမ္မော်ရောင်အငွေ့များထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ လသာ
ဆောင်တစ်ခုလုံး အနီးအငွေ့များဖုံးအုပ်လာပြန်သည်။ ကျန်းမာ
နှင့်ကျင်အိမ်ပေါ်မှာ လိမ္မော်အနီးအငွေ့များကြား၌ ပျောက်ကွယ်
သွားသည်။

မမြင်မကန်းဖြစ်သွားသဖြင့် ကျန်းမာနှင့်ကျင်အိမ်ပေါ်မှာ
မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ချေ။

“အဟွတ်.. အဟွတ်..”

“အဟွတ်.. အဟွတ်..”

အနီးအငွေ့များသည် သူတို့၏အဆုတ်အတွင်းသို့ဝင်က
သည်။ သူတို့သည် ချောင်းတဖွတ်ဖွတ်ဆိုးကျန်ကြတော့သည်။
သူတို့၏ခြေလက်များလည်း လေးကန်လာသည်။ တစ်
ကိုတစ်ဦး တိုက်ခွင်ခိုက်ခွင်စိတ်လည်း ကုန်ခမ်းလာသည်။

“အဟွတ်.. အဟွတ်”

“အဟွတ်.. အဟွတ်”

ချောင်းများအဆက်မပြတ်ဆိုးပြီးနောက် သူတို့၏လက်
မှစားများ လွတ်ကွဲသွားလေတော့သည်။

သိုလ်နုလင်းအောင်(၄) ❀ ၁၀၃

“ခေါက်..”

“ခေါက်”

သူတို့သည် ဝယ်ယူယိုင်မြစ်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး
သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေကြပြီ။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့။

ထို့နောက် နှစ်ဦးစလုံး လိမ္မော်ရောင်အငွေ့များကြား၌ စူး
ထောက်ကျသွားတော့သည်။

မကြာမီ လိမ္မော်ရောင်အငွေ့များ တစ်စတစ်စလွင့်မြယ်
သွားလေသည်။

တစ်စက်မြိတ်မှလူသည် လသာဆောင်ထဲသို့ လှစ်ခနဲခုန်
ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ၏ခနဲထုံမှ ပေါ့ပါးလှသဖြင့် ချွန်ကျန်းနှင့်
နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများသည် မိမိစစ်အဟောင်းသားဖြစ်နေ
ကြည့်နေမိကြလေသည်။

တစ်စက်မြိတ်မှလူသည် နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းမှဂိုဏ်းသား
များကို ဇူးစိတ္တတစ်ယောက်ချင်းလိုက်ကြည့်သည်။

ထိုသူဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်မှာလည်း နဂါးကိုးကောင်
ဂိုဏ်းမှဝတ်စုံပင်။

သူသည် နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများကို လိုက်လံကြည့်
ပြီးနောက် ချွန်ကျန်းငွေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။

ချွန်ကျန်းမှာ အယောင်ယောင်အမှားများဖြင့် လက်ဝှမ်းက
ကိုချုပ်ကာ အဖိုအသေပေးလိုက်ရသည်။

ထိုသူသည် သူ့နေရာတွင် ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

ချန်ကွန်းကို ငွေငွေငါးကြည်မြဲကြည်နေသည်။ လက်ဝိုက်
၌ ရင်ကော့ရပ်နေသည်။

ချန်ကွန်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ အကြီးအကွယ်ထိတ်လန့်
သွားပါသည်။

ဤသူသည် သူတို့ဂိုဏ်း၌ နယ်နယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အဆင့်ကိုလည်း မသိရ။

ချန်ကွန်းသည် နောက်ထပ် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ
ဦးခေါင်းကိုပါညှက်၍ အစိုအသေပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါကမူ ဓမ္မပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝိုက်ထားသောလက်ကို
မြှတ်ချလိုက်သည်။

နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းတွင် အစိုအသေပြုရသည့်အဆင့်သုံး
ဆင့်ရှိသည်။ ပထမအဆင့်မှာ ဂိုဏ်းသားအချင်းချင်း တန်းတူ ရည်
တူချင်း အချင်းချင်းအစိုအသေပြုရသည်။

ထိုအစိုအသေပြုပုံနည်းမှာ ဂွင်းပါသည်။ လက်နှစ်ဖက်
ကိုဆုပ်၍ အစိုအသေပြုခြင်းဖြစ်သည်။

ဤကား သာမန်အဆင့်ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအဆင့်မှာ မိမိထက် အဆင့်မြင့်သူများကို အစိုအ
သေပြုရမည့်အဆင့်ဖြစ်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး ဦးခေါင်းကိုပါ
ညှက်လိုက်ရလေသည်။

တတိယအဆင့်ကား အဆင့်အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၊ ဦးခေါင်းညှက်ပြီး ဂွေထောက်ထိုင်ချရ
သည်။ အစိုအသေ ပြုပုံပြုနည်းဖြစ်သည်။

ဤကား အဆင့်အမြင့်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များကို အစိုအသေပြုနည်း
ဖြစ်သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများကို ထို
နည်းဖြင့် အစိုအသေပြုရသည်။

ချန်ကွန်းမှာ မိမိထက်အဆင့်မြင့်သူကို အစိုအသေပြုပုံပြု
နည်းဖြင့် ပြုလိုက်ပြီဖြစ်ရာ ယေဘုယျအားဖြင့် အမြင်မှလွတ်သွား
ပေပြီ။

ထိုသူက လက်ဝိုက်ထားခြင်းကို မြှတ်ချလိုက်ပြီး ဦးခေါင်း
တစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။ ချန်ကွန်း၏အစိုအသေပြုခြင်းကို ကျ
နပ်သွားသည့်သဘောပင်။

သို့သော် သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောချေ။

မြေဆေးပေးရန်ပြောသည့်တစ်ခဏအတွင်းသာ စကား
များများပြောခြင်းဖြစ်ပြီး ကျန်သည့်အချိန်တွင် မပြောတော့ပေ။

သူသည် ဂိုဏ်းသားအားလုံးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
လက်ကိုငှေယမ်းပြလိုက်သည်။

ထွက်သွားကြဟု အမိန့်ပေးသည့်သဘောပင်။

ကျန်ဂိုဏ်းသားများကလည်း လက်ဆုပ်ဦးညှက်ဂါရဝပြုပြီး
ထွက်သွားကြပါသည်။

“၇၆..၇၆..၇၆”

ဂိုဏ်းသားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်

၁၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

သွားတော့သည်။ နောက်ဆုံး ချန်ကျန်းထွက်ခွါသွားသည်။

ချန်ကျန်းကို ရပ်ကြည့်နေသူသည် ဂိုဏ်းသားအားလုံး ထဲမှထွက်ခွါသွားပြီးဖြစ်လောက်မှ သူ့ကိုယ်တိုင်ခန့်ထွက်သွားသည်။
“ဂွမ်း...”

နောက်ဆုံး လင်းနီလူသားလည်း ပောက်ကွယ်သွားပြီး လသာဆောင်ထဲမှလီမွန်ရောင်မီးခိုးငွေ့များလည်း ပြယ်သွားပြီ။

လသာဆောင်ထဲတွင် ကျန်းမီးပုံတို့ခန်းမောင်နံသာ ကျရစ်ခဲ့တော့သည်။

ကျန်းမီးပုံနှင့်ကျင်ကိမေသည် အထောက်လျက် တွေ့မေးမေးမောနေသည်။

သတိပြု၍ ထင်ထင်မြင်မြင်မေးခြင်း မဟုတ်ပေ။

သတိလက်လွတ် မေးမောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အတန်ကြာ မေးမောနေပြီးမှ သတိဝင်လာသည်။ ဒယ်ဒယ်ငြိမ်းထရပ်လိုက်ကြသည်။

အတန်ကြာထရပ်ပြီးမှ ကျန်းမီးပုံက ဦးခေါင်းကိုကိုင်လိုက်သည်။

“ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်”

ကျန်းမီးပုံ ဖုန်သတ်လိုက်သည်။

ကျင်ကိမေလည်း အလားတူပင် ထရပ်လိုက်ပြီး နှုတ်ဖျားပွဲညည်းညူလိုက်သည်။

သူမလည်း ခေါင်းကိုကိုင်လိုက်သည်။

သိုင်ဆာရောင်ရပ်ပုံလွှာ(၄) ❀ ၁၀၇

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ဦးခေါင်းများကိုကနေကြသည်။

အတန်ကြာမှ ကြည်ကြည်လင်လင်မြစ်လာကြသည်။

သူတို့သည် မြင်ပသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဦးသားတိမ်လိပ်များကြား၌ လသည် ကွယ်တစ်ခါ လင်းတစ်ခါ မြစ်နေသဖြင့် မှောင်လိုက်လင်းလိုက်မြစ်နေသည်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများကို မေးမေးမျှပင် မမြင်ရတော့ချေ။

ကျန်းမီးပုံသည် ကျင်ကိမေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

❀

စိတ်အသုံးအပြု

သူတို့သည် စောစောကအမြစ်အဖျက်များကို မြန်လည် စဉ်းစားနေကြသည်။ တနေနေမြန်မြန်လှသည်။

သူတို့ရှိနေသည့် လသာဆောင်သို့ နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်း သားများ ဆိုက်ရောက်လာကြခြင်း၊ စန်ချီယာကလေး၏သတင်းကို ပြောဆိုကြခြင်း၊ သူတို့တိုက်ခိုက်ကြခြင်း၊ အဆိပ်ငွေ့များ ပစ်လွှတ် ခံကြခြင်းတို့ကို မြန်လည်သတိရလာလေသည်။

မရကဦးစုန်း. . .

မရကဦးစုန်းလက်နက်ကား ကြောက်ဖွယ်လိမ့်မဟုတ်ဘူး။ ထိုလက်နက်ပုန်း၏ခက်ကြောင့် သူတို့ချင်း ငြိမ်သုရန်မက်ပမာ မုန်းတီးခဲ့ကြသည်။

သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်ကြသည်။

မတော်တဆများ တစ်ယောက်ယောက်သာ တစ်ဝိုက်တစ်ဝိုက်

မြစ်သွားပါလျှင် တစ်ဦးဦးမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပေတော့မည်။

သူတို့သည် နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများနှင့် နောက်ထပ် ရောက်လာသည့်လင်းနီလူသားကို သတိပြုမိသော်လည်း အချင်း မျင်းတိုက်ခိုက်နေသည့်အတွက် မနေမထားမိပေ။

သို့သော် မိမိတို့အား နောက်ထပ်ရောက်လာသည့်လင်းနီ လူသားက မြေဆေးပေးခိုင်းသည်ကိုမူ ကျန်းစီးမုံတို့ကြားသိရသည်။ အဘယ့်ကြောင့် တစ်ဦးကကုမ္ပဏီမြစ်ရန်ပြုလုပ်ပြီး နောက် တစ်ဦးက မြေဆေးပေးခိုင်းရပါသနည်း။

ကျန်းစီးမုံတို့သည် စဉ်းစားမေ့တိမြစ်နေသည်။

ထိုလင်းနီလူသားသည် မိမိတို့၏ဘက်တော်သားလော။

အဘယ့်ကြောင့် နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားတို့၏ အဝတ် အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားရသနည်း။

တကယ်တော့ ရန်သူလော၊ မိတ်ဆွေလော မကွဲပြားသည့် လူသားဖြစ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့သောလူမျိုးကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်၍မမြစ်ပါချေ။

သို့ပါသော်လည်း ထိုသူသည် နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသား များနှင့်အတူ ထွက်ခွါသွားပါချေပြီ။ ကျန်းစီးမုံသည် နှယ်ခွေမားကို မြန်လည်ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ညီမ ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ”

“အင်း. . မရကဦးစုန်းခက်ကို တော်တော်မလိုက်နာဘဲ။

ညီမ စောစောက ခေါင်းနည်းနည်းပူနေတယ်။ ခုတော့ ကောင်း

သွားပါပြီ”

ကျွန်တို့မိမိကလည်း သူမ၏စားကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“အစ်ကို စောစောကလူကို သတိထားလိုက်မိရဲ့လား”

“နောက်ဆုံးလူကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မိတ်ဆွေလဲမကွ ရန်သူလဲမကွတဲ့လူလို့ သတ်မှတ်ရမှာ

ပဲ”

“သူ့ရဲ့အမြဲအမှတ်တွေကတော့ ညီမတို့ကို အကဲအမြဲပြုစေတာ တော့အမှန်ပဲ”

“သူ့ဝတ်စုံကြီးကိုလဲ သတိထားဦးမှပေါ့”

တို့စဉ် လူရိုက်တန်ခိုက်သည် လသာဆောင်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။

မျက်နှာဖုံး ဖုံးထားသော နဂါးကောင်တို့ကားသား လင်းနီ လူသားထစ်ယောက်သည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေပြီ။

ကျွန်သောအဖွဲ့သားများ မရောက်ဟု မည်သူမျှမပြောနိုင် ပေ။ ကျန်းစီးပုံနှင့်ကျင့်စီမံမေတ္တိသည် မားများကို အဆင်သင့် ပြင် ဆင်ထားမိလေသည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား”

ထိုလူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လေတော့သည်။

ကျန်းစီးပုံက နှယ်ခွေမားကိုချိန်ဆရင်း..

“ဘာလဲ မင်းတို့ ငါတို့ကိုတိုက်ခိုက်ဦးမလို့လား”

“မင်းတို့ဆိုလောက်အောင် ငါက ဘယ်နှစ်ယောက်များ ဟာလို့လဲ”

“မင်းအဖေမိတွေ မပါဘူးလား”

“အဖေမိ.. ဟား.. ဟား.. ဘယ်အဖေမိမှမပါပါဘူး”

ကျန်းစီးပုံသည် သူ့အပြောအဆိုကြောင့် အံ့အားသင့်သွား သည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

ကျန်းစီးပုံ ခပ်တည်တည်ဖြင့်မေးလိုက်လေသည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

ထိုသူကရယ်ပြန်သည်။ အားရလောက်အောင်ရယ်ပြီးမှ မျက်နှာဖုံးကို ဆက်ခနဲဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

ကျန်းစီးပုံမှာ ထိုလူကိုအလစ်မပေးရဲသဖြင့် နှယ်ခွေမားကို အသင့်ကိုင်ရင်း စောင့်နေမိသည်။

သူ၏မျက်နှာပြင်ကွာကျသွားသောအခါ ကျန်းစီးပုံ အံ့အား သင့်လွန်းသဖြင့် စကားပင်မပြောနိုင်တော့ပေ။

“မင်း.. မင်း”

“ဟင်”

ကျွန်တို့မိမိကလည်း အာမေဍိတ်သံပြုမိလေသည်။ ကျန်းစီးပုံမှာ တော်တော်နှင့်အသံမထွက်နိုင်ပေ။ အရောင်

ကြွေမှု အသံထွက်လာသည်။

“ဟေး.. ဓာလေခနဲ”

ဝမ်းသာအားရခေါ်ကာ ပြေးဖက်လိုက်လေသည်။

ရှာလေခန့်ကလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် ပြန်လည်သိုင်းဖက်လိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ လူချင်းခွဲပြီး..

“မင်းတို့က တော်တော်နေနိုင်ကြတာပဲ၊ မင်းတို့ထွက်သွား ကတည်းက မင်းတို့ဆီကသတင်းကို ငါမျှော်နေတာကွ၊ ဘာအကျိုး အကြောင်းမှမသိရဘူး၊ သာကြောင်း၊ မာကြောင်း၊ အဖို့သဖြ် သတင်းကလေးတောင် မရဘူး၊ ဒီတော့ ငါတို့လဲစိတ်ပူတာပေါ့ကွာ”

ရှာလေခန့်က အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။

“ဟ.. လာ မင်းအပြစ်တင်မယ်ဆိုလဲ တင်ထိုက်ပါတယ် စဉ်းခန်းထဲကိုလာဦး”

ကျန်းမီးနှင့်ကျင်းစိမသည် ရှာလေခန့်ကို စဉ်းခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားကြလေတော့သည်။

ကျင်းစိမက စဉ်းခန်းထဲမှိုင်းများကို လိုက်လံထွန်းညှိ လိုက်သည်။

တစ်ဖက်လုံး လင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်သွားသည်။

ထွန်းမည့်သာထွန်းညှိသည်။ အဇွန်တက်တော့မည်ဖြစ် ပါသည်။ ရောင်နီလာနေချေပြီ။

သူတို့က ယခုမှစကားပြောကြရတော့သည်။

“သုံးနှစ်သုံးမိုးတောင် ကြာသွားပြီ၊ သိုင်းလောကထဲမှာလဲ မင်းတို့သတင်းက အစပျောက်နေတယ်၊ ဘာအကျိုးအကြောင်းမှ

လဲ မသိရဘူး၊ မင်းတို့သွားတာက ကွမ်ကျင့်ခွားကိုသွားတာ၊ ဘာသ တင်းမှမရ မင်းကို ကွမ်ကျင့်ခွားကိုမှရောက်ခဲ့လားလို့ သံသယဝင် လာမိတယ်”

စားပွဲပေါ်မှ အစားအသောက်များကလည်း အငွေ့တ ထောင်းထောင်းနှင့်မြင်နေသည်။

ကျင်းစိမက ပြန်လည်နှိုးပြီး ချပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ရှာလေခန့်မှာ စကားလည်းပြော၊ စားလည်းစား လုပ်နေ သည်။ သူ့မှတော့ အတော်ဆာလောင်နေပုံရသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ စိတ်မမြောင့်တာနဲ့ ငါလိုက်လာတာပဲ၊ လိုက်သာလာရတယ်၊ ရမ်းတုတ်မှန်းတုတ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့သတင်း ကို ကိုက်ပြီးစုစမ်းရတာကွ၊ မင်းတို့အကြောင်းပြောပြီးတော့ ဖွင့် ပေးလို့တလဲ မမြင်ဘူးမဟုတ်လား”

“မင်းရောက်လာတော့လဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပါပဲလား၊

မိုန်းထားရင်မှ လွဲချင်လွဲဦးမယ်”

“ဟ.. ဒီလိုပေါ့ကွ၊ လျည်ပတ်မေးရင်း မင်းတို့သတင်းရ လာတာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့မှန်း တိတိကျကျသိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးမပါတဲ့နဲ့ ဖြူစွန့်ဖြူဖျားမှာ အခြေချနေတဲ့ လင်မယားနှစ် ယောက်ရှိတယ်ဆိုတော့ တော်တော်မှန်းဆရာခက်တယ်၊ ကလေးကို ကွမ်ကျင့်ခွားကျောင်းတော်မှာအပ်လိုက်ပြီးလို့လား၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒါ့ ဝါလဲ ဒီကိုလိုက်လာရတာပဲ”

ရှာလေခန့်သည် အစားအသောက်များကိုရပ်စဲခဲ့သည်။

စားသောက်ပြီးသည့် ပန်းကန်လုံးများကို စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။

မက်မိုသီးတစ်လုံးကို ယူစားလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဝင်လာတာလဲ”

ကျန်းဇီးမုံက မေးလိုက်သည်။

ဇာလေခန့်က ပြန်လိုက်သည်။

“ငါ့ရောက်လာတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူးလေကွာ၊ မိုးအတော်ချွန်နေပြီ၊ ခြံဝင်းအပြင်ကခေါ်လို့လဲ မင်းတို့ကြားမယ်မထင်ဘူး၊ ငါလာတာလဲ လူမသိစေချင်ဘူး၊ ပြီးတော့...”

သူက ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ငဲ့လိုက်ပြန်သည်။

အစားအသောက်လည်း စားပြီးသွားပြီ၊ မက်မိုသီးလည်း စားပြီးပြီ၊ သူ့သောက်စရာ ရေခဲခွေးကြမ်းသာရှိတော့သည်။

“ငါ့ရောက်လာတာကိုလဲ မင်းတို့စုံသြစေချင်တယ်၊ တကယ်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က သေသေချာချာကိုမသိရသေးပါဘူး၊ တကယ်လို့ မင်းတို့ဖြစ်နေရင်ပေါ့လေ၊ ဝါနဲ့ ငါလဲ အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်ဝင်ခဲ့တာပဲ၊ ဒီမှာတင်... ”

“ဟိုကောင်တွေ... နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းက မင်းအရင်ရောက်နှင့်နေတယ်ပေါ့”

ကျန်းဇီးမုံက မြတ်၍ပြောလိုက်လေသည်။

ဇာလေခန့်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်လေသည်။ ကျန်းဇီးမုံနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မေ အံ့သြသွားသည်။

“ငါက နောက်ကျမှဝင်လာတာကွ”

“ဟေ့ အယ်လိုမြစ်တာတုန်း”

“နားထောင်- နားထောင် ကောင်းကိုဆိုးအောင်နားထောင်ပါနဲ့၊ ငါက ခြံထဲအရင်ရောက်နေတာတော့မှန်တယ်၊ တိမ်ထဲတော့ နောက်ကျမှရောက်တာကွ၊ ငါ့ခြံထဲက သစ်ပင်တွေကြားမှာ ရှိနေတုန်း ဒီကောင်တွေဝင်လာတာပဲ၊ ဒီတော့ ငါလဲ သစ်ပင်ကြားမှာ နှိပ်ရတာပေါ့၊ ဒီကောင်တွေ ဘာကောင်တွေလဲဆိုတာ ကိုယ်တို့မသိရဘူးလေ၊ သူတို့ပြောတဲ့အစီအစဉ်တွေကို ငါအားလုံးကြားရတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“အဲသလိုကွ၊ အဆင်ပြေချင်တော့ ငါက အရင်ရောက်နှင့်ခဲ့တာ”

“သူတို့က ကိုးယောက်ထဲပါလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်ယောက်ကွ၊ သူတို့ဝင်လာတာက ကိုးယောက်၊ တစ်ယောက်က ခြံပျား အစောင့်အမြစ်နေခဲ့တယ်၊ အစောင့်ထားခဲ့တဲ့ကောင်ကို ပျော်အောင်လုပ်၊ ချောင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး ငါက သူ့အဝတ်စားတွေကိုဝတ်လာတာကွ၊ ကံကောင်းချင်တော့ အစောင့်ထားခဲ့တဲ့ကောင်က ငါနဲ့ အလုံးတူ အရပ်တူဖြစ်နေတာပဲ၊ သူ့အဝတ်အစားတွေက ငါနဲ့အတိုက်ဖြစ်နေတယ်”

သည်တော့မှ ကျန်းဇီးမုံ သဘောပေါက်သွားသည်။

ဇာလေခန့်က ဆက်ပြောသည်။

“ငါလဲ သူတို့ နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းသားအဖြစ်
တန်ဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ အမိုးမှာလောက်ထိုးချိတ်လိုက်
တာပဲ။ နောက်ပြီး မြေဆေးပေးခိုင်းရတာပေါ့။ မပေးရင် မင်းတို့အ
ယောက်ယောက် သေတော့မယ်”

“အေးကွား၊ မရဏမီးရမ်းကွား၊ တော်တော်ကြောက်စေ
ကောင်းတယ်။ ငါကွင်တိမေကို မုန်းလိုက်တာကွား၊ ဒါပေမယ့် နဂါး
ကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားတွေကိုတော့ မုန်းဘူးကွ”

“ရန်သူကိုမိတ်တွေထင်၊ မိတ်ဆွေကိုရန်သူထင်နဲ့ အတ
မှား၊ အမြင်မှားဖြစ်စေတဲ့အဆိပ်တွေ ပေါ့ကွာ”

“ငါလဲ ဘယ်သီမလဲကွ၊ ပထမ ငါသီထားတဲ့ မရဏမီးရ
က အဆိပ်တွေတစ်မျိုးပဲ။ သူ့ကိုရွှေမိခင်သေတာပဲကွ၊ ကွင်တိမေ
ငါသတိပေးရတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူးကွား၊ ငါလဲရွှေမိတာပဲ။
သားဆောင်တစ်ခုလုံး အဆိပ်တွေတွေပြည့်နေတာမဟုတ်လား။
ရှာလေခန့်သည် ကျောမိုထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကိုဆတ်
မတ်လိုက်သည်။

“ခါထက် နေပါဦးကွ”

သူ့မျက်လုံးများကအရောင်တောက်နေသည်။ မျက်လုံးမှ
ထဲ၌ ဇွဲမင်းသောအရိပ်အရောင်များ ယှက်သန်းနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့က အကျိုးအကြောင်းကို ငါ့ဆီ
ကြောင်း မကြားရတာလဲ။ နောက်ပြီး မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ခတ်
နေရတာလဲ။ ငါတော့ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ”

ကျန်းစီးမုံမှာ ချက်ချင်းပြန်မမြေနိုင်ပေ။
ဆွေပေသွားသည်။

ကျင်တိမေမှာလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ သူတို့
မည်မေးခွန်းကို မမြေချင်ဆိုပြန်သည်။

အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်လွန်းသဖြင့် ဤမေးခွန်းကို မ
မြေချင်ကြပေ။

“ဟင်း...”

ကျန်းစီးမုံထဲမှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
“မင်းအပြစ်တင်လဲ ဒီရဟံပဲကွာ”

သူ့အသံက ဆိုနှင့်နေသည်။ တုန်ယင်နေသည်။ သည်အ
ကြောင်းကို ပြန်ပြောရပေတော့မည်။ မပြောလျှင် မမြစ်တော့ပေ။

“မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားတဲ့သူနဲ့ ဘဝဟာ
အသွားတာပဲသူငယ်ချင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့လဲ ရင်မဆိုင်ချင်တော့
အတိတ်ဆိုတာလဲ ပြန်မပေါ်ချင်တော့ဘူး၊ အနာဂတ်ကို မျှော်
ဆိုလို့မရတဲ့နောက် အတိတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအသုံးကျတော့မှာလဲ

ရှာလေခန့်မှာ မေးမည်သာမေးလိုက်ရသည်။ သူစောစော
ကျန်းစီးမုံတို့ အပြစ်အပျက်ကို ကြားပြီးပေါ့။

ထို့ကြောင့် နန်ဒီယာကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျန်းစီးမုံတို့
ကိုသို့ခံစားနေရမည်ကို သိပြီးဖြစ်ပေသည်။

စာနာနားလည်စွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

၁၀၈ စန္ဒာတို့သို့လေလင့်အောင်

“ဒီလိုနီတာလဲသုဇယ့်ချင်း”

စာလေခန့်၏အသံက တည်ငြိမ်စေအေးချမ်းမှုကပြည့်စုံနေသည်။

သူသည် ကျန်းမီးပုံနှင့်ကျွတ်စိမေတို့ကို ကြည့်လိုက်သည့် ကျန်းမီးပုံရာ ကျွတ်စိမေပေါ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေကြ

သည်။

“ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေအပေါ်မှာ ဝမ်းနည်းတာတွေ ကြောက်တာတွေ လုပ်နေနေနဲ့၊ ဆိုလိုတာက ဘာမှမခံစားနိုင်လို့ ဆိုလိုတာကတို့မှာဘာတာဝန်ရှိသလဲ၊ တာဝန်ရှိတာကိုဆက်လုပ်မယ်၊ လုပ်သလုပ်ထိုက်တာကို ဆက်လုပ်ရမှာပဲ”

ကျန်းမီးပုံက စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစွာပြောလိုက်သည်။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ သုဇယ့်ချင်းရာ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတဲ့တွေဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီဆိုပေမယ့် ဒီကိစ္စထဲမှာ စန်ဒီယာကလေးပါသွားတယ်၊ စန်ဒီယာကလေးသေဆုံးပြီးမှတော့ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာကျန်တော့မှာလဲ”

စာလေခန့်သည် ကျန်းမီးပုံ၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းကို ငါမေးမယ်နော်၊ ငါမေးတာကို တိတိကျကျမ

“မင်းဟာက...”

“ငါမေးတာကို တိတိကျကျဖြေ မဖြေဆိုတာကိုပဲဖြေ

“မေးလေကွာ”

သိုင်းအကရင်စံရပ်ပုံက(၄) ၁၁၉

ကျွတ်စိမေ ခေါင်းထောင်ထလာသည်။ စာလေခန့် မေးသည့်မေးခွန်းများကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။

မေးခွန်းများမမေးခင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ မေးမြန်းခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းမီးပုံကလည်း စာလေခန့်အား တည်တည်ကြည်ကြည်လိုက်သည်။ သူကသေသေချာချာမေးမှတော့ ကိုယ်ကလည်းသေသေချာချာဖြေရမည်ပေါ့။

“စန်ဒီယာ ချောက်ထဲကျသွားတာအမှန်ပဲနော်”

“ဟာ... မင်းကလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါမေးတာကိုသာ သေသေချာချာဖြေပါ၊ ငါမေးခွန်းတိုင်းက အဖြေကြီးလို့ပါ”

“ငါတို့မျက်နှာပုံကွာ၊ ကျွတ်စိမေလည်းမြင်တယ်”

“ကောင်းပြီ”

စာလေခန့်သည် စကားကိုခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ သူ့စကားကို လေးနက်အောင်ခေတ္တရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဆက်မေးလိုက်သည်။

“သူ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ကျန်းမီးပုံသည် စာလေခန့်၏မျက်လုံးကို သေသေချာချာကြည့်၍ဖြေလိုက်သည်။

“သေသွားမှာပေါ့သုဇယ့်ချင်း”

“ဟုတ်ပြီ- သုသေသွားပြီပေါ့”

ဈာလေခန့်က အတည်ပြုပြောလိုက်သည်။
ထို့နောက် ဖုတ်ခနဲမေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပြီ- သူသေတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ၊ မင်းမျက်မြင်လား”

“ဝါ. . ဝါကတော့ကွာ”

ကျန်းစီးမုံ နှုတ်ဆိုင်းသွားသည်။

“ဒီလောက်နက်တဲ့ချောက်ကြီးထဲ ကျသွားတဲ့ကလေးဟာ ဘယ်လိုလုပ် ခွင့်နိုင်မှာလဲကွာ၊ နောက်ပြီး မြင်းရထားထဲမှာ ပါသွားတာ၊ မြင်းရထားထဲမှာပါမသွားလဲ သေမှာပဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွတ်နိုင်ပါဘူး”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒီလောက်နက်တဲ့ချောက်ကြီးထဲကို ကျသွားတော့. . .”

ဈာလေခန့်က ထောက်ခံ၍ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

သူမေးခွန်းမှာ သူထောက်ခံချက်ကောင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကောင်းဖြစ်၍နေသည်။

“ဒါပေမယ့် သူသေတာကို မင်းမတွေ့ရဘူးပေါ့၊ ဝန်ဒီယာကလေးသေတာကို မင်းမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မရှိဘူးပေါ့”

“အေး. . မတွေ့ရဘူး”

“သူသေတယ်ဆိုတာ မင်းရဲ့မှန်းဆချက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”
ကျန်းစီးမုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေးပါ- ငါ့ရဲ့မှန်းဆချက်ပါ၊ ဒီလောက်နက်တဲ့ချောက်ကြီးထဲကျသွားတဲ့ ဘယ်သူမဆို အဖိုးတခြား အသားတခြားဖြစ်သွားမယ်လို့ငါယုံတယ်”

ဈာလေခန့်က နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခုမေးသည်။

“အဲဒီချောက်ထဲကို မင်းဆင်းကြည့်ပြီးပြီလား”

ကျန်းစီးမုံ ဆက်ခနဲတုန်သွားသည်။ သူမေးခွန်းများသည် စာဖြည်းဖြည်း နဂါးလက်သည်းချွန်ကျန်းအံ့စကားများနှင့် တူလာလေပြီ။

“ဆင်းကြည့်ရမယ်ဟုတ်လား”

“ဝါပေါ့ကွာ၊ ဆင်းကြည့်မှအမှန်သိရမှာပေါ့၊ ဆင်းမကြည့်ဘဲနဲ့ အမှန်ကိုဘာပြောမလဲ၊ ဘာကိုပြောမှာလဲ၊ ဝန်ဒီယာကလေး သေသွားတယ်ပဲထား၊ ချောက်ထဲမှာအလောင်းတော့တွေ့ရမယ်ကွာ၊ ဝန်ဒီယာကလေး တကယ်သေမသေသိရအောင် မင်း ချောက်ထဲ ဆင်းကြည့်ရမယ်”

ကျန်းစီးမုံရော၊ ကွပ်စီမေပါ နောက်တခုသွားကြသည်။ သူတို့ဆင်းကြည့်ရမည်။

ဝန်ဒီယာကလေးအသက်ရှင်မည်ကို မမျှော်မှန်းနိုင်သော်လည်း လူသေအလောင်းကောင်ကိုတွေ့ရရှိ သူဆင်းကြည့်ရမည်။ ကျန်းစီးမုံ အတော်ကြာစကားမပြောနိုင်ပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ တို့လိုသွားတယ်၊ ချောက်ထဲကိုမဆင်းဘူး၊ မှိုင်းရှင်းဝန်ခံရရင်တော့ မမြင်ချင် မမြင်ရက်တဲ့မြင်တာကို တွေ့

ရမှားလို့ပါကွာ”

ဈာလေခန့်သည် မခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုက်လိုက်သည်။

“ငါသဘောကတော့ မင်းတို့ချောက်ထဲကို ဆင်းကိုဆင်ကြည့်သင့်တယ်လို့ထင်တယ်။ ယူဆတယ်”

ဈာလေခန့်၏စကားများသည် နဂါးလက်သည်းခွန်ကွန်း၏ စကားများကဲ့သို့ ပုန်ကန်ကြောင်း ကျန်းမီးမီးယူဆသည်။

နဂါးလက်သည်းခွန်ကွန်းကလည်း စန့်ခွီယာကလေးသည် လူသာမန်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် လူသာမန်တို့သေခြင်မြင့်မသေနိုင်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။ ကျန်းမီးမီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် နဂါးလက်စလုံး ဈာလေခန့်အား ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။

ကျန်းမီးမီးက ပြောလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာမှန်တယ်သလဲလို့လည်း တို့ချောက်ထဲကိုဆင်းလိုအပ်တယ်။ ငါတို့ ချောက်ထဲကို ဆင်းကိုဆင်းရမယ်”

သို့အသံက နိုင်မာပြတ်သားနေသည်။

“ဟုတ်တယ်- ကျွန်ုပ်တို့မှာသွားတယ်။ မှားသွားတာ သူ့အလောင်းကိုမကြည့်ရက် မမြင်ရက်လို့ပါ။ ဝါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ သူ့အလောင်းကိုတော့ ရွာသင့်တာပေါ့။ မသေရင် ဓူရ်ရမယ်။ တကယ်လို့ သေသွားတောင် သူ့အလောင်းကို မမြင်ရဘဲနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့သေတယ်လို့ ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲ”

ကျွန်ုပ်တို့မေကလည်း ဝင်ပြောသည်။

အားလုံး သန့်ဋ္ဌာန်ချလိုက်မိသည်။

ချောက်ကြီးထဲသို့ ဆင်းကြမည်ဟု။

“ဒီကိစ္စမှာ ငါလဲကူညီမှာပါကွာ။ အိမ်အတွက်တော့ စုတိနဲ့

လွှဲထားခဲ့ပြီးသား ခြက်စွဲလဲ ဘာမှမလုပ်နဲ့လို့ မှားထားပြီးသား ကြာ

ချင်သလောက်ကြာနိုင်တဲ့စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ငါပြောပြီးသား။ အဲဒီ

တော့ ငါတို့နဲ့သုံးဖော် မြန်တွဲမိကြတာပေါ့ကွာ”

ဈာလေခန့်၏စကားအဆုံးတွင် အထေးမှ ကြက်တွန်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မီးမီးမှာ၌ တွန်းညှိထားသော မယောင်းတိုင်များလည်း

တိုသွားကြလေပြီ။

အချို့သည် ငြိမ်းသွားကြလေပြီ။

❀

ချောက်ကမ်းပါးအတွင်းသို့

သူတို့ဆက်လက်တိုင်ပင်ကြသည်။

“ချောက်ထဲဆင်းဒွါအတွက် ငါလေ့လာပြီးပါပြီ၊ ချောက်က
တော့ အင်တောနီနက်တာ မှန်တယ်၊ ဝါပေမယ့် ဆင်းဒွါမဖြစ်နိုင်ဘူးဆို
တောတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကဲ... ငါလမ်းကြောင်း
နှစ်ခုကိုပြောပြမယ်၊ မင်းတို့လဲ ဝိုင်းစဉ်းစားပေါ့”

လျှိုမြောင်တောင်ကြားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဟိမဝန္တာ
သားမြစ်သောမှာလေခန့်က ပို၍ကျွမ်းကျင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤ
ကိစ္စကို မှာလေခန့်ကဦးဆောင်၍ပြောသည်။

“လမ်းကြောင်းနှစ်ခုတယ်ဆိုတာကိုပြောပြီးပြီနော်၊ တစ်ခု
က ခန့်မှီယာလေးကျသွားတဲ့ချောက်ထဲကို ဆင်းဖို့ပဲ၊ စွန့်စွန့်စားစား
ဆင်းရမယ်”

သူသည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် စုတ်တံမြင့် ရေးဆွဲပြ

ပြီး ခွင်းပြလေသည်။

“ဟဲဒီ စွန့်စွန့်စားစားဆင်းရမယ်ဆိုတဲ့လမ်းကြောင်းကို ငါ
ပြောပြမယ်၊ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ တော်တော်နီးတယ်၊ နီးလို့မဖြစ်
နိုင်ဘူးလားလို့ မင်းတို့ကမေးချင်မေးမယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ငါပြော
မယ်၊ ဘယ်ချောက်မဆို ဆင်းရင်ဖြစ်တာပဲ၊ တစ်ချို့ချောက်က အ
သက်နဲ့လောင်းကြေးတင်ရမယ်၊ အခု ဒီချောက်ကတော့ ငါးဆယ်ရာ
ခိုင်နှုန်း... ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲ”

ကျန်းစီးမုံနှင့်ကျင်ကိမေတို့မှာ အံ့ဩတုံ့ပြန်နားထောင်နေ
ကြရသည်။

သူတို့က ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း... ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း မရှိဘဲ
နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းရှိလဲ ဆင်းရမည်ပဲ၊ ခန့်မှီယာကလေး၏ အ
ဦးစုကိုတော့ တွေ့ရမှာဖြစ်သည်။

“ဝါပေမယ့် ဒီလမ်းကတိုတယ်၊ အမြန်ဆုံးရောက်နိုင်တယ်၊
ကျသွားတဲ့နေရာကိုလဲ အနီးဆုံးမှာပေးနိုင်တယ်”

မှာလေခန့်သည် နောက်ထပ်တစ်ပုံထပ်ဆွဲပြန်သည်။ ထိုပုံ
ကား တောတောင်ရေမြေများ များပြားစွာတည်ရှိနေသည်။

စက္ကူချပ်ပေါ်တွင် တောင်အလုံး အတော်များများရှိနေ
လေသည်။

“ခုဟိယလမ်းကတော့ ချောက်ကမ်းပါးနဲ့အောက်ခြေကို
အခြားတစ်နေရာက ကျွေပတ်ပြီး သွားတဲ့လမ်းပဲ၊ ဒီလမ်းက ညီ
တယ်၊ ဝေးလံဝေးတယ်”

ဈာလေခန့်သည် ကျန်းစီးပုံကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ပထမဆုံး တို့ဟာ တောင်အောက်ကိုပြန်ဆင်းရမယ်၊ မြေပြန့်ကိုရောက်တဲ့အထိ ပြန်သွားရမယ်”

သူသည် စက္ကပေါ်တွင် မှည်းကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ဟောဒါက နယ်ခြားမူ၍ ငါတို့ဟာ ဒီနယ်ခြားမူ၍အထိ ပြန်သွားရမယ်၊ ဒီလမ်းကနေ ချောက်ကမ်းပါးဖို့ အောက်ခြေကို ရောက်အောင်သွားရမယ်၊ တောတွေ တောင်တွေကိုဖြတ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီချောက်ထဲကို ဟောဒီနေရာက ဆင်းတာလောက်တော့ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ မနီးဘူးပေါ့ကွာ”

ကျန်းစီးပုံနှင့် ကျင်စီမေတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဈာလေခန့်၏ကေားကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေပြန်သည်။

သူက စုတ်တံမြင့် တစ်နေရာကိုထောက်ပြရင်း-

“ဒါက လူယောင်းနယ်၊ တို့ဟာ လူယောင်းနယ်အထိ ကူးသွားရမယ်၊ လူယောင်းနယ်ဟာ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဆိုတာ မင်းတို့အသိပဲ၊ အဲဒီကမှ ယန်တွေမြှင်ကြောင်းအတိုင်း ပြန်ဆန်တက်၊ နောက်ပြီး မြစ်ကြောင်းဆုံးတော့ မြေလျင်ခရီးဆက်၊ တောတွေဖြတ်၊ တောင်တွေဖြတ်၊ အဲဒီလိုလာရင် ဒီချောက်ကမ်းပါးဖို့အောက်ခြေကို ရောက်နိုင်တယ်”

ဈာလေခန့်သည် သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်နှင့်စုတ်တံကို

အောက်သို့ ချလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုသွားရင် ရက်ပေါင်းဘယ်လောက်ကြာကြာ သွားရမလဲဟင်”

ကျင်စီမေက မြတ်ပေးလိုက်သည်။

“အင်း- အမြန်ဆုံးသွားနိုင်ရင်တော့ သုံးလကျော်ကျော် လေးလလောက်ကြာမယ်၊ ခန့်က နီးတဲ့ခရီးမဟုတ်ဘဲကုန် တောတွေ ကောင်တွေဖြတ်ရမှာဆိုတော့ အင်း- အမြန်ဆုံးရောက်ရင် သုံးလလောက်”

ကျင်စီမေမှာ ပန်းတွန့်သွားမိသည်။

“ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ကနေ ဆင်းရင်ကော-”

ကျန်းစီးပုံက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ပစ်ချလိုက်သလိုပေါ့၊ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုပစ်ချလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ ငါတို့ ဆင်းရင် အလွန်ဆုံးသုံးရက်ပဲပေါ့၊ တို့က ကျောက်တုံးမဟုတ်တော့ ဒီလောက်တော့ ကြာရမယ်လေ”

ဈာလေခန့်သည် ပထမစာရွက်ကို ကောက်တိုင်းလိုက်၏။ စာရွက်တွင် ရှည်လျားနက်ရှိုင်းသောချောက်ကမ်းပါးကြီးပုံကို မှီထားသည်။

သူသည် စာရွက်ပေါ်တွင် စုတ်တံမြင့်ထောက်ပြလိုက်၏။

“ဒီတောင်နံရံတွေမှာ ကမ္မဇွန်းတွေ ကလပ်တွေ အစရှိတဲ့ ခွံနေတာပဲ၊ အချို့နေရာတွေမှာတော့ ချောနေတဲ့အရာမျိုးပြင်

ကို တွေ့ရမှာပေါ့၊ မတွေ့ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ တွေ့လဲ၊ တွေ့တွေ့ပေါ့၊ ငါတို့မှာ ကြိုးတွေ၊ ချိတ်တွေ၊ ခဲတင်းတွေပါတယ်။ ဒါတွေနဲ့ ချောနေတဲ့နေရာတွေကို ကျော်လွှားရမှာပဲ။ ကမူတွေ အထပ်တွေ အတိုက်တွေရှိတဲ့နေရာတွေမှာ ငါတို့နားမယ်၊ အားပြည့်မယ်၊ အံ့ကနေ ဆက်ဆင်ရမယ်”

ရွာလေခန့်က ဆက်ပြောလေ၏။

“တစ်ခါတစ်လေ ဆင်းလို့မမြင်တော့ဘူးလို့ထင်ရတဲ့နေရာတွေတွေ့ရမယ်၊ မပူပါနဲ့၊ ဆင်းလို့မြင်အောင် ဆင်းပါမယ်”

ထို့နောက် ရွာလေခန့်က ခဲရဲရဲပုံပြောလိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့ တောင်ဆင်းတောင်တက်ကိစ္စတွေကို ဘာမှမဟုတ်နဲ့၊ ငါ့တာဝန်ထားပါ။ ငါက တောင်ပေါ်သားပါ။ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းတွေနဲ့မက်ပြီး အိပ်လာတဲ့ကောင်ပါ။ ဟိမဝန္တာမှာ ငါမတက်ဘူးတဲ့တောင် မဆင်းဘူးတဲ့တောင် မရှိဘူးဆိုပါတော့ကွာ၊ ဒီတော့ တောင်တက်တောင်ဆင်း အတွေ့အကြုံတွေကို မင်းတို့ကို ငါအရံပြောပြပါမယ်။ မင်းတို့ကနားထောင်၊ ဟော- အကြား အတွေ့အကြုံ ပြောတော့ အမြင်အတွေ့အကြုံရမယ်၊ မြင်ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ဆင်ပေါ့ကွာ၊ ဟား- ဟား- ဟား-...”

ရွာလေခန့်က ပြောပြီးရပ်ပါသည်။
စိတ်ကူးကွဲကွဲနေသောကျန်းစီးပုံနှင့်ကွင်းအိမ်မတို့ပါ ဝေယောင်ပြီး ပြုံးမိသည်။
စိတ်လည်း အနည်းငယ်ပေါ့ပါးသွားပါသည်။

“ခါ- ဝါမြင့် ပထမလမ်းကြောင်းကို ရွေးလိုက်တယ်ပေါ့”
ကွင်းအိမ်မက ကပ္ပာကယာဝင်မေးသည်။

“ခါပေါ့- ဒီလမ်းက အတိုဆုံး၊ အသေချာဆုံးပဲ၊ ကုသွားတဲ့နေရာနဲ့ အလွန်ဆုံး ကိုက်တစ်ရာလောက်ပဲကွာလိမ့်မယ်၊ ငါတို့အောက်ရောက်သွားမှာပဲ၊ ဟို- ပဝေသင်္ကလမ်းကလာရင် ကုသွားတဲ့နေရာကို သိနိုင်မလား၊ တောင်အောက်ခြေမှာ မြင်ကွင်းကလဲ ပြောင်းသွားပြီး၊ မြင်းရထားအပိုင်းအစတွေကို လိုက်ရှာရမယ်၊ ကုသွားတဲ့နေရာမှန်း လုံးဝ သေသေချာချာမသိနိုင်ဘူး”

ရွာလေခန့်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

ကျန်းစီးမုံက လေသံကိုနိမ့်ချရင်း-

“ညီမ- အခုဆိုရင် နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းဟာ တို့လိုပဲ ခန့်နိယာကို အဓာတ်ကနေကြပြီး သူတို့ဟာ အင်နဲ့အားနဲ့ရှာကြမှာပဲ၊ သူတို့ ဘယ်လမ်းကလာမလဲ သိလား၊ သူတို့ ခုတိယလမ်းကြောင်းကလာကြလိမ့်မယ်၊ ပထမလမ်းကြောင်းကို သူတို့ ဆင်းလို့ မမြင်ဘူးဆိုပြီး မရွေးကြမှာပဲ၊ သူတို့ ခုတိယလမ်းကြောင်းကလာမှ သူတို့ အထမ်းသမားတွေ အကူလူတွေကိုခေါ်လာလို့မယ်”

ရွာလေခန့်က ရပ်ပြီးပြောလေ၏။

“ဟား- ဟား- ဟား- ငါတို့က လက်ဦးမှရယူလိုက်တာပေါ့၊ ပထမလမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်လိုက်တာတည်းက တို့ဟာ သူတို့ဆက် တောင်အောက်ခြေကို အရင်ရောက်မယ်၊ ဟော- ဟော-”

တိမ်မြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဟိုကောင်တွေ လမ်းတစ်ဝက်မှာပဲရှိလိမ့်
ဦးမယ်၊ ဟား- ဟား- ဟား- တို့အကြံ မပိုင်ဘူးလား”

ကျန်းမီးမုံက ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းအစီအစဉ်ကို သဘောတူတယ်၊ ပထမ
လမ်းကြောင်းအတိုင်း ချောက်ကမ်းပါးကိုဆင်းမယ်”

ဇရာလေခန့်နှင့် ကျန်းမီးမုံတို့သည် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်း
ကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိကြသည်။

နေသာလျက်ရှိပါသည်။

မိုးကွင်းတွင် ဤသို့ နေသာနေသည်မှာ မြစ်တောင်မြစ်ခံ
ပင်၊ ဝက်ပါခုနစ်ထပ်ကွေ့တွင် ပို၍မြစ်တောင်မြစ်ခံ မြစ်နေသည်။

အသုရာမကနက်သော ဝက်ပါခုနစ်ထပ်ကွေ့ချောက်ကမ်း
ပါးကြီးတွင် လူသုံးယောက် ခပ်တန့်စစ်ဆေးလျက်ရှိပါသည်။

သူတို့သည် ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ ဆင်းမည့်လူများဖြစ်
သည်။

သူတို့အားလုံး သားရေရတ်နဲ့များ ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

ကျောပေါ်တွင် သားရေမြှင့်ချပ်ထားသည့် ကိုက်တစ်လုံး
စီရှိ၏။

ကြိုးခွေများကား အထပ်လိုက်ပင်။

ကိုကြိုးခွေများကား လူသုံးယောက်စာကို နိုင်နင်းလေ၏။
သူတို့လက်ထဲတွင် ပါလာသောအရာများကား ခွန်းငယ်
များ၊ ပုဆိန်ငယ်များ၊ သံချိတ်များ၊ တူများ၊ ခွံများ ကိုင်ဆွဲထားကြ
သည်။

တို့အရာအားလုံးကို ဇရာလေခန့်က စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။
ထူးခြားသောအရာကား တစ်ကိုယ်စီတွင် ဓားတစ်ချောင်း
စီ ပါခြင်းပေတည်း။

ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ မဆင်းမီ ဇရာလေခန့်သည် ကျန်းမီး
မုံနှင့်ကျင့်စီးမေတို့အား အထပ်ထပ်သွန်သင်ပြီးဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သိုင်းသမားများဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ချက်ဆို
နားခွက်က မီးတောက်ကြသည်။

“အောက်ကိုနဲ့ပုံကြည့်နဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးတည်
ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီး သတိမိမ့်နဲ့ဆင်းမယ်ဆိုရင် ဘာမှမတောင်မြင်
ရောမရှိဘူး၊ တကယ်တမ်းပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီချောက်ဟာ ဗီစက္က
ရဲ့ အာမီးသမီးချောက်မို့တစ်ဝက်တောင်မရှိဘူး၊ ငါဟာ အာမီးသမီး
ချောက်ကို သုံးခေါက်ဆင်းပြီးပြီး၊ ဒီတော့ ဒီချောက်ကို ငါဘာဖြစ်လို့
ကြောက်ရမှာလဲ၊ ငါမကြောက်သလို မင်းတို့လဲ ကြောက်စရာမလို
ဘူး”

ဇရာလေခန့်သည် ကျန်းမီးမုံတို့အား ပြောလိုက်သည်။
လက်ရှိ အနေအထားတွင် သူကခေါင်းဆောင်ပင်၊
မှန်သည်။

ကျန်းမီးခုံနှင့် ကျင်ဖိမေတို့သည် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို ထိန်းသည့်တိုင် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဤမျှနယ်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို မဆိုထားနှင့် ဤ ချောက်ကမ်းပါး၏ဆယ်ပုံတစ်ပုံနက်သော ချောက်ကိုပင် မဆင်းခဲ့ တွက်ကြချေ။

“စန်ဒီယာကျသွားတာ ဒီနေရာမဟုတ်လား”

“အေး- ဟုတ်တယ်”

“တို့ဆင်းသွားတဲ့အခါ စန်ဒီယာကျသွားတဲ့ လက္ခဏာတွေ ကို မြင်ကောင်းမြင်ရမယ်၊ အင်း- သုံးနှစ်တောင်ကြာပြီဆိုတော့လဲ ပျောက်ကောင်း ပျောက်နေမှာပဲ၊ ဥပမာ- ကျောက်စွန်းကို ရှိတ်ချ လို့ ကျောက်စွန်းကျိုးနေတာမျိုးပေါ့”

“အေးကွာ- အချိန် တော်တော်နောက်ကျသွားတယ်၊ မင်း ကို အကြောင်းကြားခဲ့မယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ပူပူနွေးနွေး တုန်းကဆိုရင် သဲလွန်စတွေကို ငါတို့တွေ နိုင်တယ်၊ ခုတော့--”

ကျန်းမီးမုံက စိတ်မကောင်းစွာပြောလေ၏။

“ခုဆင်းနေပြီပဲ၊ အခုဆင်းရင် အခု မှန်ကန်သေးတာပဲ၊ မြစ်ပြီးတဲ့ဟာတွေကို နောင်တမရနဲ့၊ က- က- တို့ ဆင်းမယ်မဟုတ် လား၊ မဆင်းခင် အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကျင့်ဖို့လိုတယ်၊ ဒါမှ ကိုယ် ဖော့ပညာမှာလဲ အားကောင်းလာမယ်၊ အတွင်းအားကောင်းရင် အာမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး”

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး ချောက်ကမ်းပါး ထိပ်တွင် တင်ဖွင့်

မေ့ထိုင်လိုက်ကြသည်။

မျက်လုံးများမှိတ်ကာ အာရုံများကိုစုစည်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးကြောများ လှည့်ပတ်အောင်

ကျင့်ကြသည်။

နုလုံးအားကို တဖြည်းဖြည်းရပ်ပစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ မောင်းနှင်အားမှန်သမျှ တစ်ခုတည်း သာ အာရုံတွင်စုစည်းထားသော တစ်ခုတည်းသောစွမ်းအင်အမြစ် မော်ထုတ်လျက်ရှိသည်။

တဖြိုင်နက်တည်းမှာပင် ကိုယ်ဖော့ပညာစွမ်းအားကိုလည်း ကျင့်သည်။

ကျွှာမြေ၏ဆွဲငင်အားကို ဖီလာမြူပြီး လှုပ်ရှားစေနိုင်သော ကျင့်စဉ်များကိုလည်း လေ့ကျင့်ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး ကျင့်စဉ်များတွင် နှစ်မြှုပ်နေကြ လေသည်။

တော်ပေသေးသည်။

ခုနစ်ထပ်ဝက်ပါကွေ့သို့ လူသူအချောက်အပေါက် နည်း လွန်းလှသဖြင့် သူတို့အား မည်သူမျှမတွေ့ကြပေ။

နေက တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသည်။

အပူဒဏ်ကိုလည်း မသီး၊ အအေးဒဏ်ကိုလည်း မခံ၊

သုံးယောက်စလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။ နေမင်းတည်လာ

သောအခါ မှာလေနေ ဖလေသည်။

မကြာမီ ကျန်းစီးမုံလည်း ထလာသည်။ ကျင်စီးမေလည်း ကျင့်စဉ် လေ့ကျင့်နေရာမှထလေပြီ။

သုံးယောက်စလုံး ကိုယ်လက်များ ပေါ့ပါးနေသည်။ သူတို့သည် ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ဆင်းရန် လိုအပ်သည့်အတွင်းအား နှင့်ကိုယ်ပေးမညာကို လုံလောက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

“မင်းတို့သတိထားကြ၊ ငါအရင်ဆင်းမယ်၊ ဒီနေရာမှာ ငါဆင်းမှအဆင်ပြေမှာပဲ။ မင်းတို့ ငါဆင်းတဲ့ကြိုးကိုတော့ သတိထားကြပါ၊ နောက်မှ မင်းတို့လိုက်ဆင်းကြ”

ဈာလေခန့်က သတိပေးသည်။

ကျင်စီးမေသည် ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ဖွဲ့ကြည့်၏။ အောက်မှ လေများပင်တိုက်နေသည်။

ဆံပင်များ ပွာထွက်သွားသည်။

“ကျင်စီးမေ- နှင့်ဆံပင်တွေ စုစည်းထား၊ တော်ကြာ အချောကြံ့ခါမှ ဆံပင်တွေစွာလာရင် ဒုက္ခ”

ဈာလေခန့်က ကျင်စီးမေအားသတိပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျင်စီးမေဆံပင်များကို စုစည်းလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ချောက်စစ်သို့ ဖွဲ့ကြည့်မြန်သည်။ အောက်ခြေကို ဘာမျှမမြင်ရပေ။ လေတဟူးတူးပင် တိုက်နေသည်။

သူမသည် သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးတစ်ခုအား ယူ၍ အောက်သို့ချလိုက်၏။

သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးသည် ချာချာလည်ပြီး မြန်တက်လာနေသည်။

ကျင်စီးမေသည် မြင်နိုင်သည့်အရာများကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပထမဆုံးတွေ့ရသောအရာကား ကျောက်နီနီမှ ငေါထွက်နေသော ကျောက်စွန်းတစ်ခု။

သူတို့သည် ထိုကျောက်စွန်းသို့ ဆင်းရပေလိမ့်မည်။

ထိုနေရာမှ ဝါးသုံးလေးချိတ်ကွာဝေးသောနေရာတွင် သစ်ပင်အချို့ ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုနေရာမှလွန်သော် အောက်ခြေကို ဘာမျှမမြင်ရတော့ပါပေ။

ဈာလေခန့်သည် ကြိုးတစ်ချောင်းကိုယူကာ အစတစ်ဖက်ကို မီးတွင်ချည်ပြီး ကျန်အစတစ်ဖက်ကို ခိုက်ထားသောငုတ်တွင် ချည်ခန့်နိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြိုးစကိုကိုင်ဆောင်ကြည့်သည်။

ခိုင်မခိုင် စမ်းသပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြိုးခိုင်သည်ကိုတွေ့ရသောအခါ ကျန်းစီးမုံတို့အား လှမ်း၍သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့.. ကျန်းစီးမုံ၊ ငါဆင်းပြီးရင် ကျင်စီးမေကို ဆင်းစေ၊ သူ့ကို ငါတို့နှစ်ယောက်ညှပ်ပြီး လက်တွဲခေါ်သွားရမှာ။ နောက်ယောက်တည်းကျန်နေရင် ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘဲဖြစ်နေသ”

“အေးပါ၊ ငါလဲ ဒီလိုပဲစိတ်ကူးထားပါက”

၁၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိုင်အောင်ရင်ချုပ်ပုံလွှာ(၄) ❀ ၁၃၇

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ခဲ့ခဲ့သာဆင်းခဲ့ကြ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝနဲ့ ဆင်းကြ၊ တစ်မျက်ကလေးမှသွေးကြောင်
မသွေးနဲ့”

စာလေခန့်သည် ကျန်နှစ်ယောက်ကို သတိပေးပြီး ကျောက်
နံရံကို ခြေမြင့်ထိန်းကန်ကာ ချောက်ထဲသို့ ဆင်းသွားတော့သည်။

အဝက်အခဲ အတားအဆီးများ

“ဘယ်လိုလဲညီမ၊ ဆင်းရဲတယ်မဟုတ်လား”

ကျန်းစီးမုံက မေးလိုက်သည်။

ကျင်ဘိမေပြန်ကြည့်သည်။ စန်ဒီယာကလေးအတွက် သူ
အသက်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်ပါသည်။

“ဆင်းရဲပါတယ်အစ်ကို၊ ညီမအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ချောက်
ကနက်ပေမယ့် ခြေကုတ်ရရောတွေ့ဖို့နေပါတယ်”

သူမအသံက ပြတ်သားနေသည်။

သူမ၏မျက်နှာတွင် အဘိုးဖြစ်သူချွေ့ယွန်၏ သတ္တိသွေးများ
ပြည့်လျှမ်းနေသည်။

ကျန်းစီးမုံက . .

“ညီမ ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ ဒီချောက်ကိုယ်ပေ
လောက်ဖို့တုံ့ချောက်လို့ပဲ သဘောထား၊ ဆယ်ပေ . . . ယယ်ပေ၊ ဆင်း

သွားရင် အောက်ကိုရောက်သွားမှာပေါ့၊ နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်း
သားတွဲလဲ ခုတိယလမ်းကလိုက်နေကြမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့်
အစ်ကိုတို့က ဒီပထမလမ်းကိုပဲလိုက်ရမှာ၊ ကံ... ကံဆင်းပေတော့

ကျန်းဇီးမဲ့က ကျင်တီမေအီရင်တွဲလဲ မာန်မာနစိတ်ကလေး
ပေါ်နေရန် နဂါးကိုးကောင် ဂိုဏ်းသားများအကြောင်း ထည့်ပြော
လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားတွေ မရောက်နိုင်
သေးပေမယ့် ညီမတို့ရောက်အောင်ဆင်းရမယ်”

သူတို့သည် ကြိုးကွဲမြဲမြဲအောင်ကိုင်ထားနိုင်ဖို့လိုသည်။

ထို့ကြောင့် အတွင်းအားကို လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဆီသို့ ငဲ့
လွှတ်ထားသည်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင် ကြိုးတစ်ဖက်ကို ပတ်ချည်ထားသဖြင့်
တောက်လျှောက်ကျသွားမည်ကိုတော့ မစိုးဒိပ်ရပေ။

ကျသွားလျှင် ကျောက်စွန်းကျောက်စွယ်နှင့်ရိုက်နိုင်သဖြင့်
ထိုခက်ရာနှင့်ပင် လူသေနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျမသွားရန်တော့ ဝရုဇိုက်ရသည်။

ကိုယ်ကျောပညာဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို သိမ်းဆည်းထားခြင်း
လက်မောင်း၌ အတွင်းအားပို့လွှတ်ထားခြင်းနှင့် အောက်မှ လေပင့်
တိုက်နေသဖြင့် ဆင်းရာ၌ သက်သက်သာသာရှိနေပါသည်။

လက်မောင်းအားကို သိပ်အသုံးမပြုရပါ။

ရှာလေခန့်က ကျွမ်းကျင်စွာ ရွေ့မဆင်းသွားသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းများကိုနှင်းပြီးနောက် ရှာလေ
ခန့်ဆင်းသွားသည်။ ကျောက်ကုမ္ပဏီသို့ရောက်သောအခါ အောက်
မှစောင့်နေလေသည်။

ကျင်တီမေလည်း ချောချောမောမော ဆင်းသက်လာပါ
သည်။ သစ်ကိုင်းကိုနှင်းမိသောအခါ အပေါ်မှဆင်းလာမည့် ကျန်း
ဇီးမဲ့ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

မကြာမီ ကျန်းဇီးမဲ့လည်းဆင်းလာသည်။ သစ်ပင်၏သစ်
ကိုင်းများကိုနှင်းမိသောအခါမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ညီမ ဆင်းရတာအာအခက်အခဲတွေ့သလဲ”

“ဘာမှ အခက်အခဲမတွေ့ပါဘူးအစ်ကို၊ အားလုံး ချော
ချောမောမောပဲ”

ထိုစဉ်အောက်မှ ရှာလေခန့်၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟေ့- အချစ်နာလန်ထဲမနေကြနဲ့ဟေ့၊ ကျောက်စွန်းဆီ
ရောက်အောင်ဆင်းခဲ့ကြ၊ ငါဒီကစောင့်နေတယ်၊ ကျောက်စွန်းပေါ်
မှ သုံးယောက်ကောင်းကောင်းနေလို့ရတယ်”

အောက်မှ ရှာလေခန့်၏အသံသည် ဟိန်း၍တက်လာလေ
သည်။ လေမှာ အပေါ်သို့တက်နေသဖြင့် ဤသို့ဟိန်းတက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကျန်းဇီးမဲ့နှင့်ကျင်တီမေတို့သည် ကျောက်ကုမ္ပဏီသို့
အပ်ယောက်ခင်း ဆင်းသွားကြလေသည်။

ကျင်တီမေ အောင်မြင်စွာခြေနှင်းနိုင်ပြီး မှီမိမိ ကျန်းဇီးမဲ့

၁၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နယ်အောင်

သည်လည်း ကျောက်ကုန်းနီးဆီသို့ ခြေချနင်းနိုင်တော့သည်။

“ဟေ့ . . . တော်တော်ဆင်းရတာပဲကွ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ဝါ တစ်ဆင့်ပဲရှိသေးတယ်၊ အဆင့်
သုံးလေးဆယ် နောက်မှာကျန်သေးတယ်ကွ”

သူတို့သည် အောက်သို့တစ်ထပ်ချင်း၊ ဆင်းနိုင်ရန်သန်
ရိုက်နိုင်မည့်နေရာကို ရွာကြသည်။

မကြာပါ။

စာလေခန့်က စာပေတွေ့ရှိသွားပါသည်။

စာလေခန့်သည် သပ်ရိုက်လိုက်ပြီးနောက် . .

“ကဲ . . . အချိန်ရှိရိုက် လွဲလဲရိုက်ကြရအောင်၊ ငါ့ဆက်ဆံ
မယ်၊ မင်းတို့ မြည်းမြည်းချင်းသာ လိုက်ခဲ့ကြပါ၊ ဒီပုံနဲ့ဆို ဆင်းလို့မြင်
ပါတယ်ကွာ”

စာလေခန့်သည် ကြိုးကိုဆွဲ၍ ကျောက်နံရံကိုခြေနှင့်တန်
ဆင်းသွားပြန်သည်။

ကျန်းစီးပုံနှင့်ကျင်ဖီမေတို့မှာ အပေါ်မှကြိုးကို ထိန်းပေး
ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

သည်တစ်ကြိမ် စာလေခန့်ဆင်းသွားသည်မှာ တော်တော်
ဝေးသည်။ မှန်ဖျက်လေးသွားမြင်ရတော့သည်။

နောက်မှူးမကြာမီ စာလေခန့်ရပ်နားရောသွားကြောင်း
ကြိုးကိုကိုင်လှုပ်၍ အသိပေးလာသည်။

“ကဲ . . . ညီမဆင်းပေတော့”

“မထူးပါဘူး၊ နှစ်ယောက်လုံး အတူတူဆင်းကြတာပေါ့၊
အဲဒီကိုလဲ အဆင်သင့်လုပ်လေ”

“အေး . . . ကောင်းတာပဲ”

ကျန်းစီးပုံနှင့်ကျင်ဖီမေတို့သည် ဖြိုစိတ်ပင် ဆင်းလိုက်ကြ
သည်။

“ညီမ သတိထားနော်”

“ထားပါတယ်အစ်ကို၊ အစ်ကိုလဲ သတိထားပါ”

သူတို့ဆက်၍ ဆင်းလာရာ ကျန်းစီးပုံက အရင်ဦးစွာရောက်
သည်။

ထိုအချိန်တွင် မည်သို့မြင်သည်မသိ၊ ကျင်ဖီမေထံမှအော်
ကြားရသည်။

“အေး . . .”

ကျင်ဖီမေသည် အားခနဲအော်ပြီးမြှောက်ကျလာသည်။

ကျန်းစီးပုံကဖမ်းဆွဲလိုက်ရာ ကျင်ဖီမေ၏ခါး၌ ချည်ထား
သောကြိုးစကိုသာ ဖမ်းဆွဲမိလေသည်။

ကျင်ဖီမေ၏ကိုယ်လုံးလေးသည် လေထဲတွင် တွဲလောင်း
ရာမှာလည်လျက်ရှိနေသည်။

“ဘာမှမပိုင်းရိပ်နဲ့၊ ကြိုးစကို မြည်းမြည်းချင်းလျှော့ပေး ငါ
အောက်ကစောင့်နေမယ်၊ ငါ့ဆီတည့်တည့်ပဲကျမယ်၊ မင်းသာ လက်
မဖျက်စေနဲ့”

အောက်က စာလေခန့်ကအော်သည်။

ကျန်းစီးမဲ့အဖို့ မလွယ်လှပါ။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျောက်နီနီကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်လျက် လမ်းခုလတ်၌ပင်ဖို့ပေးသေးသည်။

ယခု ကျင်အိမ်မေ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြိုးစ တစ်စတည်းဖြင့် ဖမ်းထိန်းထားရသည်။

တစ်ချက်မှားသည်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျသွားမည်။

ကျန်းစီးမဲ့သည်အသက်ကို စအောင်ရှာသည်။ အတွင်းအားများကို ပြန်လည်စုစည်းလျက် ကြိုးကိုထိန်းသည်။

ကျင်အိမ်မေလည်း သတိမီသွန်ဖြစ်သည်။

သူခန္ဓာကိုယ် အောက်သို့ ကျသည်နှင့် ကိုယ်ဖော့ပညာကို ထုတ်ပြီးဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်သာ ကျန်းစီးမဲ့အနေဖြင့် ကျင်အိမ်မေ၏ထိုးကျလာသောခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အောက်တွင်ဖို့နေသော ဓာလေခန့်ကအော်လိုက်သည်။

“ကျင်အိမ်မေ တောင့်ထားနော့၊ ကျုပ်နီကြိုးစကို အမိအရ ဆွဲယူလိုက်”

ကံအားလျော်စွာပင် ဓာလေခန့်တွယ်ဆင်းခဲ့သော ကြိုးသည် မဖြတ်ရသေးပေ။ ကျင်အိမ်မေသည် ကြိုးစကို အမိအရယူရပေလိမ့်မည်။

ယခုမှသိရသည်။ ကျင်အိမ်မေ ချည်နှောင်ခဲ့သောကြိုးသည်

နိုင်ဘဲ ပြေလျော့ကျလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျင်အိမ်မေသည် ဓာလေခန့်၏ကြိုးစကို အမိအရဖမ်းယူနိုင်ရန် ကြိုးစားရတော့သည်။

ဓာလေခန့်ကလည်း သူ၏ကြိုးစကို ကျင်အိမ်မေ ဖမ်းယူနိုင်ရန် လှုပ်ရှားပေးရတော့သည်။

“ကျင်အိမ်မေ . . . ဖိခိုက်ကြိုးစကို အမိအရဖမ်းယူ”

ဓာလေခန့်က အော်လိုက်သည်။

ကြိုးသည် ကျင်အိမ်မေအနီးမှလှုပ်ရှားသွားသည်။ ကျန်းစီးမဲ့ကလည်း ကျင်အိမ်မေကိုထိန်းထားရသည်။

ကျင်အိမ်မေ ကြိုးစားနေပေပြီ။

ကျင်အိမ်မေသည် အားပြုနေသည့်လက်ဖြင့် ကြိုးစကိုဖမ်းမိ၏။ သုံးကြိမ်သုံးဆယ်လှမ်းဆွဲလိုက်သောအခါ ကျင်အိမ်မေ ကြိုးစကို မိသွားတော့၏။

“ရပြီတစ်ကို လွှတ်လိုက်တော့”

လက်အိမ်သေလုနီးနီးဖြစ်နေသောကျန်းစီးမဲ့သည် လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟူး . . .”

“ဟင်း . . .”

ဓာလေခန့်နှင့် ကျန်းစီးမဲ့တို့သည်သက်ပြင်းစွာကြိုးစားဆွဲလိုက်မိလေသည်။

ထို့နောက် ဓာလေခန့်ရပ်နေသည့်ကျောက်စွန်းဆီသို့ပြန်

၁၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်ဆောင်

ချွန်ခိုပြီး သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မှတ်နာ တစ်ယောက်ကြည့်
မိကြရာ သူတို့မှတ်နာတွင် ခွေစိုခွေပေါက်ကြီးများ သီးနေကြလေ
တော့သည်။

သူတို့ရောက်ရှိနေသည့်ကျောက်စွန်းမှာ သုံးတောင်ခန့် အ
စွန်းထွက်ပြီး အတွင်းသို့ ငါးပေခန့်ဟိုက်ဝင်နေသဖြင့် သူတို့သုံး
ယောက်လုံး ကောင်းစွာခိုနားနိုင်ခွင့်ရှိကြလေသည်။

“ဟိုဟာ ဘာလဲကွ”

ရှာလေခန့်က ကျောက်စွန်းတစ်နေရာတွင် တင်နေသည့်
ပြောင်ပြောင်လက်လက်အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ကျွန်းဦးမုံက ကပ္ပာကယာကောက်ကြည့်လိုက်လေသည်။
အသေအချာကြည့်သည်။

ကျွန်းဦးမုံ သိလိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပြီ၊ ဝါဟာ မြင်းရထားအိမ်က ပဲ့ထွက်လာတဲ့ အစ
တစ်ခုလဲကွ၊ ငါကောင်းကောင်းပုတ်မိတယ်၊ ဒီကျောက်စွန်းက တော်
တော်အပြင်ကိုထွက်နေတာ၊ မြင်းရထားအိမ်နဲ့ မူချွတ်ကပ်မှာပဲ”

မြင်းရထားအိမ်သည် ထိုကျောက်စွန်းကို တိုက်မိဖိုက်မိပေ
လိမ့်မည်။

ရှာလေခန့်က ပြောလေသည်။

“ဒါဆို ဒီကနေ တည့်တည့်ကို ကျသွားတယ်ဆိုတာ သေချာ
နေပြီ၊ တို့ဆင်းလမ်းကို ရှာရလိမ့်မယ်”

ပြောသောပြောရသည်။ ထိုကျောက်စွန်းမှ အောက်သို့ဆင်း

ရန်မှာ မလွယ်ကူပေ။ အောက်ဘက်ကျောက်နံရံတွင် ကုတ်ကပ်ပို
နီရာ ဘာမျှမရှိချေ။

ပြောင်ချောလျက်ရှိသည်။

ဤလိုနေရာမျိုးကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ရှာလေခန့်မျှော်လင့်
ထားပြီးသားဖြစ်သည်။

ကြုံစေ့ကိုဆွဲပြီးဆင်းသွားသည်။ အောက်ခြေသို့ မရောက်
နိုင်။

“တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ကျွန်းဦးမုံက ရှာလေခန့်အား မေးလိုက်သည်။

ရှာလေခန့်အား မေးရမည်။

ရှာလေခန့်မှာ ယခုခန့်နှင့် ခေါင်းဆောင်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

“စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့”

ရှာလေခန့်က ခပ်အေးအေးပင်။

ကျွန်းဦးမုံသည် ချောက်ကမ်းပေါ်အောက်ခြေကို ကြည့်လိုက်
၏။ အောက်ခြေ၌ မိုင်းမိုင်းညိုညိုတွေ နေရသည်။ သစ်ပင်ထိပ်
ဖျားများလား မဆိုနိုင်ပေ။

“တို့ ဒီကဆင်းရင် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွေပေါ့၊ ရောက်သွား
လိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်ကွ၊ မင်းကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား ငါတော့မထင်ဘူး။ အောက်ကို
ဆင်းလိုက်ရင် ငါတို့တစ်တွေ အဖိုးတမြား အသားတမြားဖြစ်သွား
မယ်လို့ထင်တယ်”

စွာလေခန့်က ခယ်နေလေသည်။ ကျွန်တို့မေက. .

“အစ်ကိုတို့ ဘာတွေတိုင်ပင်နေကြတာလဲ”

မေးရင်းပြောရင်း သူတို့အနီးသို့ရောက်လာလေသည်။

“ဪ- အောက်ကိုဆင်းဖို့အတွက် ကုန်ခမ်းသွားတဲ့ အတွင်းအားတွေကို ပြန်လေ့ကျင့်ယူကြဖို့ပြောနေကြတာပါ။ အခု အလီဆင်းလာနိုင်တာကိုပဲ အတော်ဂုဏ်ယူဖို့ကောင်းနေပြီ”

စွာလေခန့်က ပြောလိုက်သည်။

“ဆင်းရောလမ်း တွေ့ပြီလား”

ကျွန်တို့မေကမေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ်ခဏဝယ်. .

“ရှိမ်း. .”

“ဝုန်း. .”

“ရှိမ်း. . ဂုလိမ်း. . ဂုလိမ်း. .”

သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခု ပြိုကျသည့် အလား ကျယ်လောင်သောပေါက်ကွဲသံကြီးထွက်ပေါ်လာပါသည်။

အသံကြီးမှာ ကြီးမားကျယ်လောင်လွန်းသဖြင့် သုံးယောက်စလုံး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြသည်။ တကယ်ပဲ ကျောက်တောင်ကြီးပြိုကျလာသလော့ဟု စောကြောက်မိကြသည်။

အားလုံး ဦးပေါ်သို့မော့ကြည့်မိကြသည်။

“ဟင်. . ဦးတွေ. . ဦးတွေ”

ပထမ၌ ဦးစက်ဦးပြောက်များကျလာပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းသည်းလာသည်။

ဦးခြိမ်းသံများမှာ ကျောက်နံရံနှင့် ပဲ့တင်ထပ်ကာ အသံကြီး နီနီးထွက်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးပေါက်ကြမ်းကြီးများသည် ချက်ချင်းပင်ပြိုဆင်းလာလေကော့သည်။

“ဝေါ. . ဝေါ. . ဝေါ”

“မြန်း. . မြန်း. . မြန်း”

“ကျောက်နံရံက ချေတွေ့စီးကျလာပြီ”

ကျွန်တို့မေ၏အသံကလေး ပေါ်လာသည်။ မှန်ပါသည်။

သည်းထန်လှသောဦးချေသည် ကျောက်နံရံတစ်လျှောက် ဖြတ်လှီးထိုးစီးကျနေပါသည်။ ချေများစီးကျနေပုံမှာ ချေတံခွန်များပမာ ဖြစ်နေသည်။ အလွန်တရာမြင့်ထန်သဖြင့် ကျွန်တို့မေမှာ အောက်လိုက်လှည့်စဉ်သွားမတတ်ဖြစ်နေပါသည်။

“နံရံကို သိပ်ကပ်မနေနဲ့၊ ခွါလဲ ခွါမနေနဲ့၊ ချေစီးနဲ့ပါသွားမယ် သတိထား”

ကျွန်းစီးမုံက ကျွန်တို့မေ၏လက်ကိုကိုင်၍အော်ပြောလိုက်သည်။ အော်မှသာ ကြားသည်။ ဦးသံက တဝုန်းဝုန်း တဖြန်းဖြန်း ဖြစ်နေသည်။

လျှပ်ပြက်သည်မှာလည်း ဝင်းခနဲလက်ခနဲဖြစ်နေသည်။

စူးစူးထိန်လင်းသည့်အရောင်ကြောင့် တောင်အောက်ခြေကိုမြင်ရသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ တကယ်တော့ ဦးချေများအောက်ကိုက်ဆီးနေခြင်းသာ။

သုံးယောက်လုံးမီးရေခွံနေကြရာ မကြာမီ အအေးဓာတ်ကို ခံစားလာရတော့သည်။ မိုးသည် တဝန်းဝန်းရွာနေရာမှ ဖြန့်ခါတိတ်သွားသည်။

“ကဲ... ဝီကနေတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ဈာလေခန့်က ပြောလိုက်သည်။ ကျန်းဇီးပုံနှင့်ကျင်စီမတို့သည် ဈာလေခန့်ကို ခေါင်းထောင်ကြည့်မိသည်။

“မီးအေးလွန်းရင် သွေးတွေအေးပြီး လေးကန်လာမယ်၊ မီးရေခွံနေတော့ ကြာရင် အအေးပတ်မယ့်သဘောရှိတယ်။ ဝီတော့ ဝီအတိုင်းအချိန်ဖြုန်းမယ့်အစား အတွင်းအား လေ့ကျင့်ကြမယ်။ အတွင်းအားလေ့ကျင့်မှ ဝီအအေးခက်ကို တန်ပြန်နိုင်မယ့် သဘောရှိတယ်”

ဈာလေခန့်က ဆက်ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မုန့်ပါသည်။ အအေးဓာတ်က ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ စိန်ဝင်လာနေပါပြီ။ ကြာလွှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခံတောင့်တင်းလာပေမည် ကြက်တက်မည်ကိုပင် ဇိုးရိမ်ရပါသည်။

မီးတိတ်သွားပြီးမှ မီးမှူးကလေးများ တဖွားဖွားကျဆင်းလာနေပါသည်။ အအေးဓာတ်ကုန်ဆုံးခြင်းက မပြေသေးပါ။

သုံးယောက်လုံး သုံးစပြုနေကြပါပြီ။

ကျန်းဇီးပုံနှင့်ကျင်စီမတို့သည် ကျောက်စွန်းတွင် တစ်ဖုခွေထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ အတွင်းအားကျင့်ရန် ထိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် အတွင်းအားလေ့ကျင့်ကြပါတော့သည်။

ကျင့်စဉ်ကို အာရုံဝင်စားမိသည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်စကစ်စ မေ့လျော့လာလေတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့လျော့လာသလို အအေးဓာတ်ကိုလည်း မေ့လျော့လာပါတော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ပူနွေးသောသွေးများသည် အထက်အောက်လှည့်ပတ်နေကြတော့သည်။

ဈာလေခန့်သည် ကျန်းဇီးပုံနှင့်ကျင်စီမတို့အား ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ပုံမှန်ဖြစ်သွားကြပြီကို သိသောအခါမှ ဈာလေခန့်က တင်ဖျဉ်ခွေထိုင်လိုက်သည်။

သူလည်း အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကိုကျင့်ပါလေတော့သည်။ သွေသွေးများသည်လည်း ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ထက်အောက်လှည့်ပတ်ကြပါတော့သည်။

အအေးဓာတ်ကို လုံးဝ သတိမရတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသလို ခံစားလာရသည်။ မိုးရေသည် တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသည်။ ကျောက်နံရံတစ်လျှောက် ဝါးလုံးတိုင်းအင်းပူမရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့်-

သူတို့သုံးယောက်လုံး ကျောက်စွန်းမှလွင့်ထွက်သွားမည် ဟုမရှိတော့ချေ။

သုံးယောက်လုံး ကျောက်စွန်းတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြလေတော့သည်။

ဟိမဝန္တာပို့ပွင့်

နေခြည်များဝင်းပနေသည်။ တောင်ခြေမှလေသည် အထက်ကို ဆန်တက်နေသည်။ ဆင်းလာစဉ်ကလို အဟုန်ပြင်းနေ၏။ ကျန်းစီးမိုး ကျင်စီမေနှင့်စွာလေခန့်တို့သုံးယောက်မှာ ခပ်ပါးလန်းဆန်းစွာ နံနက်ခင်း၏နေခြည်သစ်ကို ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

အင်သစ်အားသစ်များနှင့် လန်းဆန်းတက်ကြွနေကြသည်။ သူတို့သည် ကျောက်စွန်း၌ရပ်၍ မှုန်တီးမှုန်ဝင်းမြင်နေရသော တောင်အောက်ခြေကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ကျောက်သားနံရံမှာ မှုန်ပြင်ကြီးကဲ့သို့ရှိနေသဖြင့် ဆင်းခက်ခဲနေကြသည်။ ကြိုးတစ်ဆုံးဆင်းလျှင်ပင် အောက်ခြေသို့ ရောက်နိုင်ကြောင်းသိနေသဖြင့် ဆင်းဖို့ရန်ခက်ခဲနေကြသည်။

သူတို့သည် အောက်ခြေသို့ဆင်းနိုင်ရန် ကိုယ်စီကိုယ်စီတွဲတောနေကြသည်။ ကျန်းစီးမိုးက သုံးယောက်ပေါင်း ကြိုးဖျက်ဆက်ပြီး ဆင်းသက်ရန် စဉ်းစားနေသည်။

ကျင်စီမေကတော့ မှန်သားပြင်လို ချောမွေ့ညီညာသော ကျောက်သားပြင်ဘေး၌ မည်သို့ဆင်းရမည်ကို မတွေးတတ်အောင် မြင်နေသည်။

စွာလေခန့်ကလည်း စဉ်းစားနေသည်။

“အောက်ကိုဆင်းဖို့ တစ်နည်းပဲရှိတယ်”

စွာလေခန့်က စကားလေ့ိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဆင်းမလဲ”

ကျင်စီမေက စိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်လေသည်။

စွာလေခန့်က ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“တို့သုံးယောက် ခုန်ချကြမယ်”

“ဟာ...”

ကျင်စီမေ စိတ်ပျက်သွားသည်။ အကောင်းပြောမည်ထင်ထားရာမှ နောက်ပြောင်ပြောသည့်အတွက် စိတ်ပျက်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး အကောင်းပြောပါ။ ဒီလို နောက်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ပါဘူး”

ကျင်စီမေကပြောလိုက်သည်။ စွာလေခန့်က...

“ငါတကယ်ပြောတာ၊ ငါတို့ တကယ်ခုန်ချကြရမှာ၊ ငါ့နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး”

ကျင်စီမေ ယောင်ယမ်းပြီး ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်မိလေသည်။ သူမလန့်သွားသည်။ စွာလေခန့်အား စိတ်မချသေးစွဲထားဟူသောအကြည့် မြင်လှမ်းကြည့်မိလေသည်။

ကျန်းမီးမီးလည်း တုံ့ပြန်သွားသည်။ ရွာလေခန့်မည်သည့် အဓိပ္ပါယ်ဖြင့်ပြောသည်ကို တွေးနေသည်။ တကယ်တော့ ရွာလေ ခန့်၏စကားအဓိပ္ပါယ်ကို စဉ်းစားမရပေ။

ရွာလေခန့်က အပြန်မပျက်။

သူက ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ငါတကယ်ပြောတာ၊ ငါတို့ တကယ်ခန့်ချကြရမှာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းခန့်ချဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါမိမိစဉ်းစားပြီးသားပါ။ အင်အာဓိဋ္ဌိလို့ ခန့်ချမယ်လို့ပြောတာပေါ့”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို အကျီအစိတ်အတွင်းမှပိုးပုဝါး တစ်ထည်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒီနည်းက တခြားနည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဟိမဝန္တာမှာ သုံးနေကျ နည်းပါ။ မင်းတို့ကို ဥပမာတစ်ခုပြမယ်”

သူက ပိုးတို့ဖြန့်လိုက်သည်။ ပိုးက တစ်တောင်ပတ်လည် ခန့်ဖို့သည်။ ထို့နောက် ပိုးစလေးထောင့်ကို ကြိုးမျှင်ကလေးများဖြင့် ချည်လိုက်သည်။

ထိုချည်ထားသောပိုးကြိုးလေးချောင်းကို အတော်ဝေးဝေး မှာ စုချည်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် သူသည် လှည့်၍ ရွာပွေလိုက်သည်။ အတော် ကြာမှ အရွယ်ငယ်ငယ်ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ကျောက်သားနံနံမှ ဖဲ့ယူရသည်။ ထိုကျောက်တုံးငယ်ကို စောစောကစုချည်ထားသော ကြိုးလေးချောင်းဖြင့် ရော၍ ချည်နှောင်လိုက်သည်။

“ဒါ ဟိမဝန္တာမှာသုံးတဲ့နည်း၊ သေသေချာချာ ကြည့်ထား ကြပါ”

သူသည် ကျောက်စွန်းမှနေ၍ ကျောက်တုံးနှင့်တွဲချထား သောပိုးကို လွှတ်ချလိုက်လေသည်။

“ဟိုး...”

ပိုးသည် အောက်မှတိုးသောလေကြောင့် ဖောင်းကားလာ ပါသည်။ မို့ပွင့်ပမာဖြစ်လာပါသည်။ ပထမတွင် အောက်မှတိုးသည့် လေအဖိခံကြောင့် အပေါ်သို့မြောက်တက်သွားပါသည်။

“ဒါက အောက်မှာချည်ထားတဲ့ကျောက်တုံးက သေးလို့ပါ။ မို့ပွင့်ရင် အောက်ကို တဖြည်းဖြည်းကျသွားရမှာ”

မကြာမီ အောက်မှလေတိုးခိုင်းလျော့သွားသည်နှင့် တဖြည်း ဖြည်း အောက်သို့ကျသွားပါသည်။

“အဲဒါကို တို့ဆီမှာ ဟိမဝန္တာမို့ပွင့်ဖို့လိုအပ်တယ်”

ရွာလေခန့်က မှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား... ဒီဟိမဝန္တာမို့ပွင့်ဖို့ကို နေရာမရွေးသုံးတာ ပဲလား”

ကျင်စိမေက မေးလိုက်သည်။

“အယ်ကလား နေရာမရွေးသုံးရမှာလဲ။ ဟိမဝန္တာတောင် တိပ်တွေမှာ ဆေးမြစ်ဆေးဥရွာတို့လူတွေ သုံးတာ၊ သူတို့ရွာမှာ အခါ လမ်းပျောက်သွားရောဆိုပါတော့၊ လမ်းပျောက်သွားတဲ့အခါ တဲဒီဟိမဝန္တာမို့ပွင့်ကိုအသုံးပြုပြီး ဆင်းလာကြတာပဲ”

ကျွန်းစီးပုံနှင့် ကျွန်းစီးပုံမဟုတ်ဘဲ တောင်တောင်ကို တစ်ခုစီ
ဆင်းသွားသော ကျောက်တုံးကလေးနှင့် ဖြူစင်လေးကို မျက်တောင်
မခတ်တမ်း ငွေကြည့်နေကြပါသည်။ ပိုးစကလေးသည် ပင့်တိုက်
လာသောလေကြောင့် တစ်ခုစီနှင့် ဆင်းသွားနေပါသည်။

ကျွန်းစီးပုံနှင့် ကျွန်းစီးပုံမဟုတ်ဘဲ တောင်တောင်ကို တစ်ခုစီ

သုတို့ မထွက်ခွါမီက ပစ္စည်းများစုဆောင်းခဲ့ကြပါသည်။
တူ၊ ခွန်၊ စောက်၊ သံချိုက်၊ ကြိုးခွေအစရှိသည်နှင့်။ ထိုအထဲတွင်
မပါမနေရ ယူဆောင်လာရမည့်ပစ္စည်းတစ်ခုမှာ ခိုင်ခံ့သောစောင်
တစ်ထည်စီတည်း။ ယခုမှ ကျွန်းစီးပုံသဘောပေါက်သွားသည်။

စာလေခန့်သည် ဆင်းမရသောအပိုင်းကို ရောက်သည်နှင့်
ဟိမဝန္တာရှိပွင့်ကို အသုံးပြုကာ အောက်သို့ ဆင်းရမည်ဟု ရည်ရွယ်
ချက်ထားပုံရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ယူဆောင်လာရမည့်ပစ္စည်းများထဲတွင် ခိုင်ခံ့
သောစောင်တစ်ထည်စီကို ယူဆောင်လာခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

“တို့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဆင်းရမယ်ဆိုပါတော့”

ကျွန်းစီးပုံက ပြောလိုက်သည်။

စာလေခန့်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟောဟိုကကျောက်ခဲကလေးတောင်မှ ဆင်းသွားသေး
တာပဲကွ၊ တိုက်လူတွေပဲ၊ ကျောက်ခဲထက် ပိုဆင်းနိုင်ရမှာပေါ့၊ ဒီပွင့်
ပုံကိုစီးပြီး ဆင်းရင် ကိုယ်ကျခွင့်တဲ့နေရာကို ထိန်းပြီး ဆင်းလို့ရတယ်”

စာလေခန့်က ဆက်ပြောသည်။

“အရေးကြီးတာက ကြားထဲမှာ သစ်ပင်တွေ ဘာတွေရှိ
မနေဖို့ပဲ၊ သစ်ပင်တွေရှိရင်တော့ ကံဆိုးမို့မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့သာမှတ်ပေ
တော့၊ သစ်ကိုင်းတွေက ဒီပွင့်ပုံကိုတိမ်းယိမ်းစေတယ်၊ ငြိကွယ်စေ
တယ်၊ အဲဒီမှာ ဒီပွင့်ပုံကိုတို့လူ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ”

ထိုအခါ ကျွန်းစီးပုံနှင့် ကျွန်းစီးပုံမဟုတ်ဘဲ သုတရားတရား
မိကြတော့သည်။ သုတို့ကျောက်အစွန်းထက်မှ ကြည့်သည့်အခါတွင်
တော့ သစ်ပင်များကို မတွေ့မိပါ။

တကယ်ဆင်းသည့်အခါတွင် တွေ့လျှင်တော့ ကံတရားပေ
ပေါ့၊ ကျွန်းစီးပုံနှင့် ကျွန်းစီးပုံမဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်ချက်နာတစ်
ယောက်ကြည့်မိကြသည်။

စာလေခန့်က သူ့ကျောပိုးစိတ်ထဲမှ စောင်တစ်ထည်ကို
ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့မှာလဲ စောင်တစ်ထည်စီ ပါတယ်မဟုတ်လား ငါ
ထည့်ယူခိုင်းထားတယ်လေ”

“အေး.. . ပါပါတယ်”

“ပါရင်ထုတ်ကြ”

ကျွန်းစီးပုံနှင့် ကျွန်းစီးပုံမဟုတ်ဘဲ စောင်များကို ဆွဲထုတ်
လိုက်ကြသည်။

“စောင်တွေနဲ့ ထောင့်တွေကို ကြိုးချည်ကြ၊ ခိုင်ပါသေးနော်၊
ခိုင်ခိုင်ချည်ပြီးရင် မင်းတို့ရင်ဘတ်မှာ သိုင်းချည်လိုက်ကြ၊ ပြေး
ဖို့မလဲလေ၊ မင်းတို့လုပ်တာ စိတ်မချရပါဘူး”

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်လုပ်အောင်

သူကောင်းဆုံးသည်နှင့် ကျန်းစီးမုံကို မှီပွင့်ယုံပြုလုပ်ပေးသည်။ ရင်ဘတ်၌သိုင်းချည်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျင်စီးပေးကိုပြုလုပ်ပေးသည်။

“ကဲ.. မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက်တော့ စိတ်ချရပြီ၊ ငါ့အတွက်ပဲလိုတော့တယ်”

မကြာမီ သူ့အတွက်လည်း ဟိမဝန္တာမှီပွင့်ယုံပြုလုပ်ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ ရင်ဘတ်တွင် သိုင်းချည်ပြီးသွားပြီ။

သူတို့မှာ အခြားရွေးချယ်ချောလမ်း မရှိတော့ပါ။ သည်လမ်းသည်သာ သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက်ဖြစ်နေချေသည်။ လမ်းခုလတ်၌ သစ်ပင်များနှင့်မတွေ့လျှင်တော့ အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ- ငါအရင်ဆုံးဆင်းမယ်၊ မှီပွင့်ယုံပွင့်သွားဖို့ပဲလိုတယ်၊ ပွင့်သွားအောင်လဲ ဒီလိုကိုင်ရတယ်၊ တွေ့လား”

ရှာလေခန့်က စောင်ကိုကိုင်ပြသည်။

“အေး- ဒီအတိုင်းကိုင်ထားပြီးမှ ခုန့်ဆင်းတာနဲ့လက်လွှတ်လိုက်ရမယ်၊ သိတယ်နော်”

ရှာလေခန့်သည် ပြောပြီးသည်နှင့် အသင့်ပြင်လိုက်၏။

“ကဲ.. ငါတော့ ခုန့်ချပြီဟေ့”

ရှာလေခန့်က ခုန့်ချသွားသည်။ မှီပွင့်ယုံသည် ပင့်တိုက်သောလေအဖို့နိမြင့် မောင်းကားလာသည်။ တတိယမြင့်ဆင်းသက်သွားတော့သည်။

“ငါတော့ သွားနှင့်ပြီဟေ့”

ရှာလေခန့်က တော်၍ခုန့်ချသွားလေသည်။

“ကဲ.. ညီမဆင်းတာမှမစီမိုင်းနဲ့၊ ကိုယ်တော့ပညာလဲ မသုံးနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအလေးချိန်မရှိမိလိုတယ်၊ မှီပွင့်ယုံပွင့်မိမိလိုတယ်၊ မှီပွင့်ယုံပွင့်ရင်ပြီတာပဲ”

ကျန်းစီးမုံသည် ကျင်စီးပေးအား ရှာလေခန့် ပြထားသလို စောင်ကိုကိုင်မိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ.. ညီမဆင်းဖို့ အဆင်သင့်လုပ်”

ကျင်စီးပေးက အဆင်သင့်လုပ်လိုက်သည်။

“ကဲ.. ခုန့်ဆင်း”

ကျင်စီးပေးခုန့်ချသွားသည်။ မှီပွင့်ယုံ ပွင့်သွားသည်။ တတိယမြင့်ဆင်းသက်သွားပါသည်။

“အစ်ကိုသတိထားဆင်းပါ”

ကျင်စီးပေးက တော်သွားပါသည်။

ကျန်းစီးမုံအလှည့်ရောက်ပြီး ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ မနဲ့တေးမပေါ့၊ ကျန်းစီးမုံ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ခုန့်ချလိုက်သည်။ မှီပွင့်ယုံ ပွင့်သွားသည်။

တငြိမ်ငြိမ်တတိယမြင့် မှီပွင့်ယုံဆင်းသွားလေပြီ။

❀

ဘယ်ဝယ်ဘယ်သီ ပျက်ပျက်ဆုံး

ကျန်းမာမှုနှင့် ကျင်စိမေတို့ကား သူတို့ဘဝတစ်သက်တာ၌
ရင်အဖိုရဆုံး လျှို့ဝှက်သည်းဖိုအဖြစ်ရဆုံးအရာတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ပေ
ပြီ။ ထိုအလုပ်ကား ခုနစ်ထပ်ဝက်ပါချောက်ကမ်းပါးကြီးပေါ်မှ ခုန
ချခဲ့ရသည့်အလုပ်ပေတည်း။

ထိုအတွေ့အကြုံကို သူတို့တတွေ သူတို့တစ်သက်တာ၌
မည်သို့မျှ မေ့၍မရတော့ချေ။

တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါသာကြုံရသောအတွေ့အကြုံ
ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် အထိအခိုက်မရှိဘဲ အောင်မြင်စွာဆင်း
သက်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

သူတို့သည် အထိအခိုက်မရှိဘဲ အောင်မြင်စွာဆင်းသက်
နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ အောက်မှပင့်တိုက်နေသောလေသည် မြင်းထန်
လှသဖြင့် သူတို့ဖို့ပွင့်များ အပေါ်သို့ပါမသွားစေရန်သာ ဂရုစိုက်နေ

ရသည်။ အထူးသဖြင့် ကျင်စိမေက ပို၍ဂရုစိုက်ရသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူမကိုယ်ကပေါ့ပါးနေပြီး ဖို့ပွင့်
လှုပ်ထားသည့်စောင်က ကြီးနေသောကြောင့်တည်း။

ထို့နောက် ကုသိုလ်ကံက သူတို့ဘက်မှမေးမပါသည်။

လေအဖိုမိလေသွားသည်နှင့် တစ်တိအိအောက်သို့ကူးသွား
ပါသည်။ မြေပြင်သို့ဆင်းရာတွင်မူ ကိုယ်မဟုတ်ညာက အထောက်
အကူပြုပါသည်။

စာလေခန့်အဖိုကား ဤကိစ္စမှာ ထမင်းစားရေသောက်သ
ဖွယ် ကိစ္စသာဖြစ်ပါသည်။

ဟိမဝန္တာတွင် ဤကဲ့သို့နက်နိုင်းသော ချောက်အဖိုမျိုးကို
မှာလေခန့်ဆင်းသက်ခဲ့ပေပြီ။

သူတို့သုံးယောက်လုံး ကံကောင်းထောက်မရွာ သစ်ပင်
များပေါ်သို့ မတင်ခဲ့ချေ။ သစ်ပင်များအကြားမှ မြေကွက်လပ်ဆီသို့
ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ကွက်လပ်သို့ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ကံကောင်းလွန်း
ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်အောက်မြေ၌ သစ်
တောတစ်ခုလုံး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် လူအရောက်အပေါက်မရှိဟု သူတို့ယူဆခဲ့ကြ
သည်။ ဤနေရာသို့ သက်မိုထင်ရှားလူသားများအဖြစ် ဆင်းသက်
ရောက်ရှိခဲ့သူများမှာ သူတို့သုံးပါးသာဖြစ်သည်ဟုထင်ခဲ့ကြသည်။

အချင်းချင်းမြောဆိုခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဤအထင်အမြင်ကိုကြာရှည်စွာဆုပ်ကိုင်မထား
လိုက်ကြရပါ။

အဘယ့်ကြောင့်ဟု မူကား...

“ဒီအချိန်ဆိုရင် နဂါးကိုးကောင်ဝိုက်သားတွေ လူယောင်
နယ်ထဲမှာပဲမို့ပဲနာကွ၊ နောက်ပြီး ဒီကိုလာရမယ့်အချိန်ကကြာတော့
သုတို့ အင်နဲ့အားနဲ့စွာကြံစား ဝန်တင်လားတွေ၊ အထမ်းသမား
တွေကိုပါ ခေါ်လာကြမှာသေချာတယ်၊ ကြာတော့ကြာမယ် လာမယ်
ဆိုတာမျိုးပေါ့ကွာ၊ တိုက်လက်ဦးနေပြီး ဘယ်နည်းနဲ့မဆို လက်ဦး
ပြီး အခုစွာပွေကြရဲ့ပဲ”

ရှာလေခန့်က ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်းစီးမုံကမူ ဆောက်ကမ်းပေါ်ထိပ်မြင့်မော့ကြည့်မိ၏
ဆောက်ကမ်းပေါ်ထိပ်သည် မိုးသားဖျားထဲသို့ ရောက်ရှိမ
သည်ဟုထင်ရသည်။ မိုးသားထဲတွင် တလူလူလွင့်နေသည်။

ဤမျှနက်နဲသော ဆောက်ကြီးထဲသို့ ဆင်းခဲ့ရတာပါလား
တွေ့ပြီး ကျွန်းစီးမုံကော့ချမ်းမိသည်။

ဤဆောက်ကမ်းပေါ်သို့ သူတို့အိုးယောက်မှအပ အခြားမည်
သူမျှ ဆင်းသက်နိုင်မည်မထင်ပေ။ အခြားသူ ရောက်သည်ဆိုလျှင်
ဖုတ်ယလမ်းမှသာ ရောက်ကြပေလိမ့်မည်။

ရှာလေခန့်သည် သူတို့ဆင်းသက်ခဲ့သည့်ကျောက်စွန်းသို့
လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မှန်မှန်မှားမှားမြင်ရသည်သာ ဖို့ပါသည်။

“ဒီနေရာတည်တည် မြင်းရထားအိမ်ကျတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေရာကနေကျတာပဲ၊ ကျောက်စွန်းအ
ရက်မှာ မြင်းရထားအိမ်ကပစ္စည်းတစ်ခု ရထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီနေရာတည်တည်ကိုပဲစွာရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေရာတည်တည်ကိုပဲစွာရမယ်”

“မြင်းရထားအိမ်ကြီးဆိုတာ နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ဒီ
ဆောက်ကမ်းပေါ်ထိပ်ကကျလာတာဆိုတော့ မြင်းရထားအိမ်ဟာ အ
ကဲစိတ်အမြွှာမြွှာမြင်ရမယ်၊ အလောင်းလဲလွင့်လင့်သွားမှာပဲ၊ အခု
နဲ့နစ်တောင်မို့ဆိုတော့ အဖိုးကျနေတဲ့အလောင်းပဲ တွေ့ရမယ်၊
တွေ့ရဘူးဆိုရင် ငါတို့မျှော်လင့်ချက်မို့နေပြီပေါ့ကွာ”

ရှာလေခန့်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မြင်းရထားအိမ်ဟာ အကဲစိတ်အမြွှာမြွှာ
မြင်နေပေမယ့် တွေ့ကုံတွေ့ရမယ်၊ ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှလာနိုင်တာ
မဟုတ်တာ”

ကျွန်းစီးမုံက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ကျင်စိမေကလည်း...

“သေချာပါတယ်၊ မြင်းရထားအိမ် အကျိုးအပျက်ကိုစာ
ကျွန်း နောက်ပြီး မြင်းအသေကောင်နဲ့အဖိုးစုကို စွာပွေတော့ရ
မယ်၊ ဘယ်သူက မြင်းအသေကောင်နဲ့အဖိုးစုကို ရောက်နိုင်မလဲ

မှလည်း မဟုတ်ဘူးလား”

သူတို့သည် မြင်းရထားအိမ်ကျလာနိုင်သည့်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ခြေရာခိုင်းထပ်အောင်စွာမွေ့ခဲ့ကြပါသည်။

တစ်လက်မမျှမကျန်အောင် ပိုက်စိပ်တိုက်စွာမွေ့ကြပါသည်။ လက်တစ်ခါစာ သဲလွန်စကလေးမျှပင် မတွေ့ကြရပေ။

ကျောက်စွန်းမှရရှိခဲ့သော သဲလွန်စသာမို့သည်။

အောက်ခြေ၌ မည်သည့်သဲလွန်စမျှမတွေ့ရချေ။

မြင်းရထားအိမ်ကိုလည်းမတွေ့၊ အကူအညီအဖွဲ့ကိုမတွေ့၊ မြင်းအသေကောင်အဖိုးစုကြီးကိုလည်းမတွေ့။

စန်ဒီယာကလေး၏အလောင်းကို တွေ့ပြီးပြီလားဟုမေးသည်။ သူသည် အကြောင်းမဲ့မပြောချေ။

ယခု စန်ဒီယာကလေး၏အလောင်းကို မတွေ့ရချေ။ မြင်းနှင့်လူသားအလောင်းကို သားကောင်များ စားသွားပြီဆိုပါက အဖိုးစုတွေ ကျန်ရစ်ရမည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ မြင်းရထား အမေးကိုတောင် မတွေ့ရတာ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်ကွာ၊ ဒီမြင်းရထားအိမ်က ဒီကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ ဘယ်ကိုကျွန်ုပ် မှာလဲ”

ကျွန်းစီးမုံက မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည်။ သူတစ်ယောက်ချင်း ဤနေရာသို့ကျသည်ဆိုလျှင် မြင်းရထားအိမ်၏အပိုင်းအစများကို တွေ့ကိုတွေ့ရမည်။

“တခြားနေရာတွေကို လွှင့်စဉ်သွားသလားမသိဘူး၊ အခု

ကိုလဲ ရောက်ချင်ရောက်သွားမှာ၊ တခြားနေရာတွေကိုလိုက်စွာကြမယ်အစ်ကို”

ကျွန်တို့အမေက နေရာပြောင်းပြီးစာရန်ပြောသည်။ သူတို့သည် မကျေမနပ်စွာမွေ့ရင်း တစ်နေ့တာကျန်ဆုံးသွားလေသည်။

“ငါပြောတယ်မဟုတ်လား၊ စန်ဒီယာကလေးရဲ့အလောင်းကို မင်းတွေ့ပြီလားလို့၊ မင်းမျက်စိမမြင်ရတာတွေကို ဘာမှယုံလို့ မြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အခုလက်တွေ့ပဲ၊ ဘယ်မှာလဲစန်ဒီယာကလေးရဲ့အလောင်း၊ မြင်းရဲ့အဖိုးစု၊ မြင်းရထားအိမ်ရဲ့အပိုင်းအစ တစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး”

စာလေခနဲက ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်းစီးမုံက မျက်စိမိုက်၍ သစ်ပင်ခြေရင်း၌လှဲနေသည်။ လူမျက်စိထဲ၌ နေ့ခင်းကစာမွေ့ပုံများကို မြန်လည်မြင်ယောင်နေသည်။

မြေပြင်မှာလည်း နေရာမလပ်စွာမွေ့သည်။ လျှို့ဝှက်စွာတကြားလည်းစာမွေ့သည်။ နောက်ဆုံး သစ်ပင်ထိပ်များသို့ပင် တက်စွာကြသည်။ ဤနေရာသို့ လူသူမစွဲလင်းကျလာသည့်လက္ခဏာ မရှိချေ။

“မင်းဒီလိုပဲ အိပ်နေလို့မီးမှာလား”

စာလေခနဲက ကျွန်းစီးမုံကိုပြောလိုက်သည်။

“ငါမအိပ်ပါဘူးကွာ၊ နေ့ခင်းကစာမွေ့တာတွေကိုမြင်စဉ်းစားနေတာပါ၊ ဘယ်လိုလုပ်အိပ်နိုင်မှာလဲ”

ကျွန်းဦးမုံက ထထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ငါတို့ ဒီအတိုင်းထိုင်နေလို့မဖြစ်ဘူး။ မှောင်သွားရင် နေရာ ရှာဖွေရခက်လိမ့်မယ်။ နေဖို့ထိုင်ဖို့လေးကတော့ ရှာထားမှဖြစ်လိမ့် မယ်။ သားကောင်အန္တရာယ်အပြင် မိုးရွာရင် ခရစ်မယ့်အန္တရာယ်က ဖို့သေးတယ်ကွ”

ရှာလေခန့်က ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်းဦးမုံသည် စိတ်ပျက်စွာထရပ်ရင်း၊

“ရှာလေကွာ၊ ကျောက်ဂူလိုက်ဂူတစ်ခုကို ရှာဖွေကြတာ ပေါ့၊ ကျောက်ဂူလိုက်ဂူမတွေ့မှ သစ်ပင်ကြီးကြီးတစ်ပင်အောက်ကို ဝင်ကြတာပေါ့”

သူတို့သုံးယောက်သည် နေရာရှာဖွေကြသည်။ ကံအား လျှော်စွာ ကျောက်တောင်ကြီး၏အောက်ခြေတစ်နေရာတွင် လိုက် ဂူဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာတွင် စတည်းခူရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြတော့သည်။

လိုက်ဂူထဲတွင် အားလုံးနေသားတကျဖြစ်သောအခါ ကျွန် တ်အိမေသည် ပါလာသောရိက္ခာခြောက်များကို ကြံဖန်ချက်မြတ်လေ သည်။

သူတို့သည် ကျွန်အိမေ ကြံဖန်ချက်မြတ်ကျွေးမွေးသည့် ဟင်းလျာများကို ပြီးလွယ်စီးလွယ် စားသောက်လိုက်ကြသည်။ ဝမ်း ထဲသို့ မည်သို့ဝင်သွားသည်ကိုပင် မသိရချေ။

“ဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သဲလွန်တစ်ခုခုတော့ တွေ့ရမယ်၊ သစ်

သားစကလေးဖြစ်ဖြစ် သံပြားစကလေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတွေ့ရမယ်၊ မတွေ့ရတာကို ငါတို့သြနေတယ်”

ကျွန်းဦးမုံက ပြောလိုက်သည်။

ရှာလေခန့်က၊

“မဘုံသြနဲ့ကွ၊ ခါမျိုးကဖြစ်တတ်တယ်”

ရှာလေခန့်သည် အပြင်ဘက်သို့ငေးကြည့်နေသည်။ လိုက် ဂူအပြင်ဘက်တွင် မှောင်ဝိန်း၍နေလေပြီး ညအမှောင်သည် တောင် ခြေ၌ လွင်မြန်စွာကျရောက်လာသည်။

“သဲလွန်တောင်ခုတော့ရတယ်ကွ”

ရှာလေခန့်က အပြင်ဘက်သို့ငေးကြည့်ရင်းပြောလိုက်၏။

“ဘာလဲ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

ကျွန်းဦးမုံက အလောတကြီးမေးလိုက်သည်။

ရှာလေခန့်သည် သူတို့ဘက်သို့လှည့်လာသည်။

“ကျွန်းဦးမုံ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့သင့်တွေ့ထိုက်တဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုကိုတွေ့ခြင်းဟာ သဲလွန်ပေါ့၊ ဒီသဲလွန်စက်ခြေရာခံပြီး ကိုယ် တွေ့ချင်တဲ့အရာကိုဖော်ထုတ်တာဟာ မိမ္မတာပဲ၊ ဒီသဲလွန်စက်တွေ့ ရင် ခြေရာခံနိုင်တယ်၊ မတွေ့ရင် ခြေရာမခံနိုင်ဘူး။ ဒီလိုဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ရှာလေခန့်သည် သူ့ဘာသာပြောပြီး သူ့ဘာသာပင် ခေါင်း ညိတ်နေရသည်။

“အေး- တွေ့သင့်တွေ့ထိုက်လျက်သားနဲ့ သာတစ်ခုမှ

မတွေ့မြင်ဘဲဟာလဲ သံလွန်စတင်ခဲ့ပဲကွ"

ရှာလေခန့်က စဉ်းစဉ်းစားစားပြောလိုက်သည်။ မှန်သည်လေး၊ တွေ့သင့်တွေ့ထိုက်သည့်အရာတစ်ခုကို မတွေ့ဘဲဖြစ်ခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုရှိပေလိမ့်မည်။ ထိုအကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ပေးမည်။

"မင်းပြောတာမှန်တယ်။ ဒါဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်က လက်ဦးပြီး တွေ့သွားတာပဲဖြစ်ရမယ်"

ကျွန်းစီးပုံက ပြောလိုက်သည်။

"ဘယ်သူတွေ့သွားနိုင်သလဲ။ ဒီတောင်ခြေကို ငါတို့ထက် အရင်ဦးစွာရောက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်က တွေ့သွားနိုင်တာပေါ့။ ဒါဖြင့်ရင် ဒီတောင်ခြေကို ငါတို့သုံးဦးပဲရောက်ပေးလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့အထင်အမြင်ဟာ မှားသွားပြီပေါ့"

ကျွန်းစီးပုံက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ရှာလေခန့်က . .

"အေး- မှားသွားပြီပေါ့။ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ရောက်နေရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သုံးနှစ်ကြီးမျှောတောင်ကြာပြီဆိုတော့ ဒီတစ်ယောက်ယောက်ဟာ ဒီမှာရှိချင်မှရှိတော့မယ်။ ပထမတစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ သူဟာပြောင်းချင်ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာတဝိုက်မှာမနေတော့ဘဲနဲ့ တခြားတစ်နေရာကို ပြောင်းသွားနိုင်တယ်။ ဒီနေရာဟာ လူယောင်းနယ်နဲ့ဆက်နေတာကိုလဲ မေ့ထားလို့မရဘူး"

ကွင်းအိမ်မေက . .

"အစ်ကိုတို့ပြောနေတာက မြင်းရထားအိမ်ကိုတစ်ယောက်ယောက်ကတွေ့သွားတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား"

"ဟုတ်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကမူခွေတွေ့သွားပြီး လူမျိုးလား၊ သာမန်လူပဲလား၊ တစ်ယောက်ယောက်တော့ တစ်ယောက်ယောက်ပဲ"

"အင်း . . ခုကွပါပဲခန့်"

"အင်း . . ခုကွ . . ခုကွ၊ ကျွန်းစီးပုံသား မြင်းရထားအိမ်က သွားသွားချင်း ချောက်ထဲကိုဆင်းရင် ဒီခုကွတွေမတွေ့ရဘူး"

"ငါ မှားပါတယ်ကွာ"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါကပြောပြတာပါ။ နက်မြန်ကျရင် ဒီထက်နဲ့ပိုဝင်စရာကြတာပေါ့ကွာ။ အမြေတစ်ခုခုတော့ရရမယ်ကွ"

"ကျွန်မတို့မှာစွေနေတဲ့နယ်ပယ်ကို ပိုကျယ်လိုက်တာပေါ့။ ပိုပြီးမြန်ကျက်မှာစွေကြတာပေါ့။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကိုတော့တွေ့ရမှာပါ။ မတွေ့ဘဲမနေပါဘူး"

"မှန်တယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကိုမူခွေတွေ့ရမယ်။ မတွေ့ရဘဲနဲ့မနေဘူး မြင်းရထားအိမ်မြတ်ကျလာတဲ့ဥစ္စာ၊ နည်းတဲ့ပစ္စည်းလားနောက်ပြီး မြင်းကောင်လုံးကြီးရှိနေတာ"

ရှာလေခန့်က ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် စကားမပြောဘဲ အတန်ကြာတိတ်ဆီသို့ ခြင်သက်သွားပြန်သည်။ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် စဉ်းစားနေကြသည်။

၁၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား

သိုင်းဇာတုတ်စံရပ်ပုံလွှာ(၄) ❀ ၁၆၉

စန်ဒီယာကလေးအား မည်သူခေါ်ဆောင်သွားသနည်း
တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လိုက်ရအပ်၍ မီးကွီးမီးခဲများသာ ကျန်တော့သည်။

တောက်လောင်နေသောမီးများ ငြိမ်းသွားပြီ။ ကျင်တီး

ထရပ်ပြီး မီးပုံဆီသို့သွား၏။

ထင်းချောက်များကို မီးပုံထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။

မီးခိုးများ တူထွက်လာပြီးနောက် တငွေ့ငွေ့ဖြင့်တောက်

လောင်လာလေတော့ သည်။

အမြင်တွင် အသံမျိုးစုံကြားနေရသည်။

သားကောင်များ၏ ဟိန်းဟောက်သံများ

ပိုးပုရစ်သံတို့ ဆူညံနေသည်။

အမှောင်သည် ကြိုးမိုးနေသည်။

သူတို့၏ဦးခေါင်းထဲတွင်လည်း စန်ဒီယာကလေးအတွက်

စဉ်းစားတွေးတောနေကြလေသည်။

❀

ကျောက်စိမ်း ချီကွင်း

ယနေ့နံနက်စောစော စိပ်ရာမုန်းနေကြသည်။ မှောင်နေ
သဖြင့် ထ၍မရှာဖွေနိုင်ကြချေ။ ပိုးမရွာစေရန် ဆုတောင်းနေကြရ
သည်။

မိုးမရွာလျှင် ရွာမွေမျှလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည်။
တို့ကြောင့် လူနွဲ့၍ ရွာမွေနေကြသည်။ သို့မှသာ နို့စပ်စပ်ရွာမွေနိုင်
မည်။

သူတို့ရွာမွေသည့်အခန်းအဝိုက်ကို ပို၍ပြန့်ကြက်ရွာမွေကြ
မည်ဖြစ်သည်။

ကျန်းမီးပုံသည် အရှေ့ဘက်လျှိုမြောင်များရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့
သည်။ ထိုလျှိုမြောင်များမှာ နက်လည်း နက်သည်။ အစေ အရာ
သတိထားသွားရမည်နေရာဖြစ်သည်။

ရွာလေခန့်က မြောက်ဘက်တောင်နံနက်တစ်ဝိုက်ကို ရွာမွေ

မည်း၊ ထိုနေရာကလမ်းသာသည်။ မြေပြင်ကွက်လပ်ရှိသည်။ တစ်
ဦးတစ်ယောက်ရှိသည်ဆိုလျှင် ထိုနေရာ၌ရှိနိုင်သည်။

ကျွန်း၏မေက တောင်ဘက်တောအုပ်များကြားတွင် ရွာမေ
နေလုပ်မည်း၊ ထိုနေရာတွင် သားကောင်များရှိနိုင်သည်။

ကျွန်း၏မုံ မထွက်ခါခါ ကျွင်း၏မေအားမှာကြားသည်။

“ညီမ သတိထားသွားနော်၊ သားကောင်တွေ ဘာတွေ
တွေ့နေဦးမယ်၊ တွေ့ရင် အော်ပြီးအကြောင်းကြားလိုက်၊ အစ်ကို
နဲ့ ရွာလေခန့်ပြေးလာခဲ့မယ်”

“ရပါအယ်အစ်ကို၊ စောင့်မုံသန်မုံ သားကောင်လောက်
တော့ ညီမမကြောက်ပါဘူး”

ကျွင်း၏မေသည် ထိုကောားကိုပြောပြီးသည်နှင့် တောင်
ဘက်တောအုပ်များဆီသို့ ထွက်ခွါသွားလေသည်။

အနောက်ဘက်လမ်းကြောင်းမှာ လူယောင်းနယ်ကို ဖြတ်
သန်းသွားရာဒေသဖြစ်သည်။ ယန်ကျွေဖြစ်သည် ထိုမှာဘက်၌တည်
ရှိသည်။

နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများလာလျှင် ယန်ကျွေမြန်
ကြောင်းအတိုင်းစုန်ဆင်းပြီးနောက် ခြေလျင်ခဗျီဆက်လက်လျှောက်
လာရမည်။

ကျွန်း၏မုံတို့သည် နေရာအနှံ့ဖြန့်၍ရွာမည်း၊ ရွာမွေ့၌
တွေ့သည့်အဆုံးတွင် သိုးယောက်လေး၊ ထိုအနောက်ဘက်လမ်း
ကြောင်းအတိုင်း မြန်ထွက်ကြမည်ဟုဆိုပြောသည်။

လုံယောင်းနယ်အထိရွာမွေ့ရန် သူတို့ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။

နံနက်အလင်းရောင်ရသည်နှင့် ကိုယ့်မိကျွာ ကိုယ်သယ်ပြီး
လူစု၍ကြသည်။ ကျွန်း၏မုံသွားရမည့်ဒေသမှာ အခက်အခဲဆုံးဖြစ်
သည်။

အကျပ်အတည်းအတားအဆီး အများဆုံးဖြစ်နေသည်။
မဟာဝအခက်အခဲ အတားအဆီးများဖြစ်သည်။

လမ်းများကလည်း ကျွင်းမြောင်းသည်။ တကယ်ပြောရလျှင်
လမ်းမဟုတ်ပေ။ ကျောက်ချွန်ကျောက်စွယ်များကလည်း ပြည့်နက်
နေသည်။

ချွန်ယပ်ဝါးပေါင်းထူထပ်နေကာ သစ်ပင်ကြီးများကလည်း
ပြည့်နေသည်။ လျှို့မြောင်ချိုင့်ဝှမ်းတို့မှာ ဟောတစ်ခု ဟောတစ်ခု
ဖြစ်၍နေသည်။

မြေ၌ပြောရလျှင် လမ်းမရှိသည့်နေရာကို ကျွန်း၏မုံတို့ တိုး
ဝင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခဗျီမတွင်ပေ၊ လက်မှန်လှေခွေမားဖြင့် ခုတ်ထွင်
မှီးလင်းရသည်မှာလည်း သိုင်းသမားမို့သာ တော်တော့သည်။

သာမန်ဆိုလျှင် လက်ပန်ကျလောက်ပေပြီ၊
ကျွန်း၏မုံသည် ဇွဲမလျှော့ဘဲ ဇွဲသိုသာတိုးဝင်နေသည်။

သီလွန်ဝမတွေ့ရလေလေ မခဲချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လေလေ
ဖြစ်ကာ ဇွဲတိုးကာရွာမိလေ၏။

အချိန်ကိုလည်း ဝဇ္ဇမစိုက်မိဘူး။

တောတွင်းသို့သာ ဆက်တိုးနေမိသည်။ လျှို့ဝှောင်ခို
ဝှမ်းမှန်သရွေ့ ဆင်းရွာမွေ၏။

အချို့လျှို့ဝှောင်များမှာ နက်လည်းနက်၏။ ကုယ်လည်း
ကုယ်၏။ ပြေပဝါး လက်ဖဝါးပင် ပေါက်သည်။

ဤသို့ရွာမွေရင်း မွန်းတည့်ချိန်သို့ဆိုက်ရောက်လာသည်။
ရွာလေခန့်သည် မြောက်ဘက်တောင်နံရံတစ်ဝိုက်သို့သွား
ကာ ရွာမွေသည်။

သူရွာမွေရသည်နေရာမှာ မျှို့ဝှက်ပိတ်ပေါင်းများစွာရှိသော
လည်း သိပ်မထူထပ်ပေ။ များသောအားဖြင့် သစ်ပင်ကြီးများသာ
ရှိ၏။

ရွာလေခန့်သည် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်သို့ကြည့်သည်။ သစ်
ပင်ကြီးများမှာ အုပ်ဆိုင်းလွန်းသဖြင့် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်သို့ မြင်
ရထားကိပ်ကုလွှာ တင်နေနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးတိုင်း အပင်တိုင်းကိုမော်ကြည့်
ရွာမွေနေရသည်။

ထိုစဉ်-

"ဂရား- ဂရား--"

"ဂရား- ဂရား--"

ဘယ်ကထွက်လာမှန်းမသိသော ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်
သည် ရွာလေခန့်အား တွေ့သွားလေ၏။ ဝက်ဝံမှာ လူသားမရှိ
အတွက် ကြောက်စရာကောင်းသောသတ္တဝါဖြစ်သော်လည်း

ရွာလေခန့်အတွက်မူ ကြောက်စရာသတ္တဝါ မဟုတ်ပေ။ ဝက်ဝံကို လက်
မှန် ဖြိုင်သတ်နိုင်သူဖြစ်သည်။

"ရွှင်း"

သူ၏ ဟိမဝန္တာစားကောက်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဝက်ဝံကြီးမှာ လူသူ မတွေ့ဘူးဖြစ်ထင်သည်။ တစ်ချိန်တို
ရောက်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ဝက်ဝံကြီး၏တရားထိုးတိုက်ခိုက်မှုကိုရှောင်တိမ်းပြီး စား
ကောက်ကြီးဖြင့်ခုတ်ချလိုက်ရာ ဝက်ဝံကြီးမှာ လည်ဝင်းတစ်ဝက်ခန့်
ခွဲကွဲတက်ကြီးပြဲသွားလေသည်။

"ဂရား- ဂရား--"

ထိုခက်ရာတစ်ချက်တည်းနှင့် ဝက်ဝံကြီးလဲကျသွားသည်။

ရွာလေခန့်က ဂုဏ်ယုစားချက်ကိုထိုးသွင်းလိုက်သောအခါ
ဝက်ဝံကြီးမှာ သေပွဲဝင်သွားတော့သည်။

"ရှု"

ရွာလေခန့်မှာ လေပူကြီးမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ သဲလွန်စ
မတွေ့ရသည့်အထဲ ဝက်ဝံကြီးနှင့်တွေ့နေရသဖြင့် စိတ်ရွှံ့သွား
သည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်၊ တစ်ပင်ပေါ်ဆင်းလျက် ဇယား
ပြန်နေရပေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် သူလည်း နေမွန်းတည့်ချိန်သို့ရောက်သွားလေ

ကျင့်စဉ်မေ့သည် တောင်ဘက်သို့ ရွာမွေပေးပြုလုပ်ရ၏။ သူမ သွားရသည့်နေရာမှာ ရွာလေးခန့်ထက် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသည်။

အိန္ဒြိယဝိတ်ပေါင်းများသည်လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ကြီးများသည်လည်းကောင်း ကွက်လပ်မရှိအောင်ပေါက်လျက်ရှိသည်။

မည်သည့်နေရာမျှ သဲလွန်မေ့တွေ့ရပေ။ တောင်မြောက်ဘက်ကြည့်ပါသော်လည်း အုပ်ဆိုင်းနေသည့်သစ်ပင်များကိုသာ မြင်နေရသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ သားလေးကို တစ်ယောက်ယောက်တွေ့သွားပါပြီ၊ ခါကြောင့်မို့လို့ အလောင်းလဲမတွေ့ရ၊ သဲလွန်စလဲ ဘာမှမတွေ့ရ မြင်နေတာပေါ့”

သူမသည် တစ်ယောက်တည်း ညည်းညည်းညည်း ပြောလေသည်။

မားတစ်လက်ဖြင့် ခုတ်ထွင်ခွင်းလင်းရင်း လမ်းဖောက်၍ သွားနေရသောဘဝကို လက်လျှော့ခွင့်လာသည်။

တကြောင်းမှာ ခန့်အိယာကို တစ်ယောက်ယောက်တွေ့သွားပြီဟု ထင်သောကြောင့်မြင်သည်။

❀

ကျန်းစီးပုံသည် ကောင်းကင်ကိုမော်ကြည့်လိုက်သည်။ နေမှန်းတည့်ပြီဖြစ်သဖြင့် ရွာမွေပေးလုပ်ငန်းကို ရပ်နားလိုက်သည်။

ဝမ်းဗိုက်က ဆာလောင်လှပြီ မဟုတ်ပါလော့၊ သူ့ ခုတ်ထွင်ခွင်းလင်း သွားသောနေရာမှာ လူသုံးယောက်မျှ တင်အားသုံးပြီး ခုတ်ထွင်ခွင်းလင်းရမည့်နေရာမျိုးဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ဗိုက်ဆာပြီးဆိုတော့ ခုတ်ထွင်ခွင်းလင်းရွာမွေပေးအလုပ်ကို ရပ်နားလိုက်သည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ခေတ္တအနားယူရင်းပါလာသည့် ဇိုက္ကာထုပ်ကို မြေလိုက်ရသည်။

ဇိုက္ကာထုပ်မှာ မည်မည်ရရ မဟုတ်ပါ။ ထမင်းခြောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထမင်းခြောက်များကို ခပ်ကြာကြာဝါး၍ ဝေရသောက်မှုရပါသည်။ သူသည် ထမင်းခြောက်များကို တောင်ဝါးနေပါသည်။

“ဟင်-”

ကျန်းစီးပုံ၏ဝါးနေသော ပါးစပ်သည် မျက်ခွင်းရပ်တန့် သွား၏။ မျက်မှောင်လည်း ကြွက်သွားမိသည်။ နှာခေါင်းတန့်တန့် လုပ်ကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်မိတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့နှာခေါင်းထဲတွင် မီးနီနီလိုလို မူသောကြောင့်တည်း။ သူသည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့နှာခေါင်းမူ၍ မိမိကြည့်သည်။

ဟုတ်သည်။ အသားကင်နီရပေပြီ။

၁၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်ဆင်းသက်

ဤကဲ့သို့ တောကြီးမှတ်မည်းထဲတွင် မည်သည့်မီးခိုးနှင့် အသားကင်နံ့ကို ရပါမည်နည်း။

တစ်နေရာရာတွင် မီးပို၍ အသားကင်နေမည်မှာ မုချဖြစ် သည်။ ဤသို့မှာ ဓာလေခန့်နှင့်ကျင်ဘက်မတူ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူတို့ အားလုံး ကျော့ချင်းကပ်၍ ငေးရာသို့ထွက်ခွာသွားကြပါသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်သို့မျှပြန်ဆိုစရာမရှိပါ။ ပြန်ဆိုလို လျှင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်းစီးပုံသည် မိကျာထုပ်ကိုပြန်ချည်နှောင်းလိုက်၏။

နေရာမှထလိုက်သည်။ အနံ့ရှိရာသို့တစ်လှမ်းချင်းလျှောက် လာမိတော့သည်။

မည်သည့်အရပ်ကနည်း။

မည်သူနည်း။

သူ့အတွေးက မှန်ကန်နေသည်။ မီးခိုးနှင့်အသားကင်နံ့ ရသည်မှာ မှန်ကန်နေပြီ။

သူသည် ချွံ့ယပ်တိပေါင်းများကို နှယ်ခွဲစားဖြင့် တရွှမ်း ရွှမ်းခတ်လိုက်၏။

သို့မှသာ အသားကင်ရနံ့ရရှိသည့်နေရာကိုအမြန်လျှောက် နိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် အတားအဆီးများကို ဖယ်ရှားပြီး တိုးထွက်လိုက်၏။

“ဟာ-”

ရွေ့၍ ကျောက်ဂူတစ်ဂူကိုတွေ့မြင်နေရပြီ။

ထိုကျောက်ဂူထဲတွင် မီးပုံလိုလိုလည်းတွေ့ရသည်။

ကျွန်းစီးပုံ ဝမ်းသာသွားသည်။

သူသဲလွန်စ တွေ့ရပြီမဟုတ်ပါလား။

သူသည် ကိုယ်ကိုမော့၍အပြေးချင်းကပ်မိသည်။ ကျောက် ဂူကိုမဝင်ပေ။ ကျောက်ဂူအကွယ်၌ရပ်လိုက်သည်။

အသားချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ-”

ဒုတိယအကြိမ် အာပေဒိတ်သံထွက်သွားရပြန်ပေသည်။

သူ့မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားရပြန်သည်။ ပါးစပ်လည်း

အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။

သူတွေ့နေရပါပြီ။ ကျောက်ဂူထဲတွင် မီးဖိုတစ်ပုံကို ဖိုကာ အသားကင်တစ်ခု တင်ထားပြီး ခင်းငေးငေးထိုင်နေသော လူတစ် ယောက်ကိုတွေ့နေရပါပြီ။

ထိုသူကား အရွယ်ငယ်ငယ်မဟုတ်။ စန်ချီယာ မဟုတ်။ ဖိပ်ပန်းကလည်း ရှည်လျားလှပေပြီ။

မှတ်ဆိတ်မွေးများကလည်း ရှည်လျားလှပေပြီ။ မှတ်ဆိတ် ပါးဖြိုင်းမွေးများဖြင့် အတွေးလွန်နေပုံရသည်။

သူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အပြာရင့်ရောင် ချည်ကြမ်းဝတ်စုံ အရောင်လွင့်နေပေပြီ။ ဘောင်းဘီနှင့်အင်္ကျီစများမှာ အနားများ မှာထွက်နေပေပြီ။

သူမီးတွင် ရဲတင်းတစ်လက်ကိုချိတ်ထားသည်။

ဧရာမကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိနေပေသည်။
ထိုသူ မည်သူဖြစ်ပါမည်နည်း။

ကျန်းစီးမဲ့သည် ချောင်းကြည့်ရင်းအချို့စဉ်းစားနေ၏။
ထိုလူနှင့်ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်လျှင် ကောင်းမလား။

သို့မဟုတ် နောက်ယောင်ခံလိုက်ချောင်းလျှင် ကောင်းမလားဟု တွေ့
နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟယ်-မထူးပါဘူး။ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လျှင် ကောင်းမည်
ဟုဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ကျောက်ဆောင်အကွယ်မှ ထွက်လိုက်၏။

ဓမ္မသို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။ မုတ်ဆိတ်ပေ။ မ
မြိုင်းစွမ်းနှင့်လူသည် ကျန်းစီးမဲ့ဝင်လာသည်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်
ပါ။

သူပတ်လည်တွင် အရွယ်အစားမျိုးစုံသည့် ကျောက်တုံး
ကြီးငယ်များ စုပုံနေသည်။ ကျန်းစီးမဲ့သည် ထိုအချက်ကို သတိထား
မိသည်။ အဘယ်ကြောင့် ကျောက်တုံးကြီးငယ်များ စုပုံထားသည်ကို
လည်း စဉ်းစားနေသည်။

အခြားဧရာမများတွင် ထိုကဲ့သို့သောကျောက်တုံးကြီးငယ်
များကို မတွေ့ရချေ။

ထိုသူသည် အခွံခွာပြီးသည့်အုန်းသီးအရွယ် ကျောက်တုံး
တစ်တုံးကိုကောက်ယူကာ သေသေချာချာကြည့်နေသည်။ သူသည်
ထိုကျောက်တုံးအား စိတ်ဝင်စားနေသည်။

ထိုသူ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ထားသည့်အနေအထား

မျှော်၍ ကျန်းစီးမဲ့သည် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းတိုးမိပြန်သည်။

ထိုအခါကျမှ ကျန်းစီးမဲ့သည် အထင်မှားမှန်းသိရသည်။

ထိုလူသည် ဆတ်ခနဲလှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဟီး-”

သူ့လက်ထဲ လှည့်ပတ်ကိုင်တွယ်နေသည့်ကျောက်တုံးသည်

အနံ့ ကျန်းစီးမဲ့ရှိရာသို့ဝင်လာသည်။

ကျန်းစီးမဲ့မှာ အံ့အားသင့်နေသည်။ ကျောက်တုံးဖြင့် ထို

လူပစ်မည်မှန်း လုံးဝမထင်ထားပေ။

ကျောက်တုံးထဲဝင်စဉ်ကပင် နွယ်ခွေခွေကိုကိုင်တွယ်လာမိ
သည်။

ထိုကဲ့သို့ ကျောက်တုံးက ဦးခနဲဝင်လာသောအခါ ကျန်း
စီးမဲ့မှာ ဦးခနဲဆီးခုတ်ချလိုက်သည်။ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားဖြစ်၍

သင်္ကေတမိခြင်း မရှိပေ။

“ဟီး..”

“ဂန်း..”

“ခွမ်း..”

ကျောက်တုံးသည် အလယ်မှထက်ခြိမ်းကွဲကာ ထိုသူ၏သို့
ပြုလည်ထွက်သည်။

နွယ်ခွေခွေသည် ထိုကျောက်တုံးကို နှစ်ခြမ်းလုံးဖြတ်လိုက်

ပါ။ ပစ်သွယ်သို့မြန်သွားစေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အပြာရောင်ရောင်ဝတ်နံ့ကိုဝတ်ဆင်ထားသော

မှတ်ဆက်နှင့်လူသည် ကျန်းမာစေရန် လုံးဝမရောက်ချေ။
 သူ့မျက်လုံးများသည် ကျန်းမာစေရန် လုံးဝမရောက်ချေ။
 သူ့မျက်လုံးများရောက်နေသည်အထိကား...
 ကျောက်တုံးသက်ပိုင်းပြတ် နှစ်တုံး ထိုသူသည် နေရာရိုက်
 စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

မျက်လုံးပြေး မျက်ဆံပြေးနှင့်ကြည့်နေသည်။

"ဟား.. ဟား.. ဟား"

"ဟား.. ဟား.. ဟား"

ဝမ်းခေါင်းသံကြီး အားရပေးရခြင်းရယ်လေတော့သည်။
 သူရယ်သည်မှာ လိုက်လံလိုက်လံလိုက်လံလွန်းလှသဖြင့် ကျန်းမာစေရန်
 သြသွားရသည်။

"အောင်ပြီကွ.. အောင်ပြီ"

ထိုသူသည် ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်နေသည်။ လက်မ
 ဖက်မှ ကျောက်တုံးပြတ်နှစ်ခုကိုကိုင်ကာ ကိုင်မြှောက်၍အော်ဟစ်
 နေသည်။

"ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား ငါသူဌေးဖြစ်ပြီကွ
 သူဌေးဖြစ်ပြီ"

ကျန်းမာစေရန် စိတ်ဖျက်လက်ဖျက်ဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်
 သည်။

သူ့အား မပြောမဆို လှည့်၍ကျောက်တုံးနှင့်ပစ်ခတ်၊ အား
 ပါးရအော်ရယ်ပုံတို့ကိုကြည့်ပြီး အဓမ္မတစ်ယောက်ဟုထင်မိလေ

သူသည် ကျောက်တုံးပြတ်နှစ်ခုကို ရင်ခွင်ထဲသို့ထည့်ပိုက်
 အားပြန်သည်။ ကျန်းမာစေရန် စိုက်ကြည့်ရင်း ဝမ်းသာအားရပြော
 ကိုက်၏။

"မင်းကို သိပ်ကျေနူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဘယ်လို ကျေနူး
 ခင်မုန်းမသိဘူး၊ ဟား.. ဟား.. ဟား"

"ဇာ.."

ကျန်းမာစေရန် ဇာခနဲမြစ်သွားသည်။ ထိုသူပြောသည့် စ
 ကားအဓိပ္ပါယ်ကို လုံးဝနားမလည်ချေ။

ဘာအဓိပ္ပါယ်နှင့်ပြောမှန်းမသိပေ။

ထို့ကြောင့် ထိုသူအား ကျန်းမာစေရန်ကြောင့်စီနှင့် မြန်ကြည့်
 နေမိလေသည်။

"ဟား.. ဟား.. ဟား ငါသူဌေးဖြစ်ပြီကွ"

ထိုသူက ထပ်ပြောလေသည်။

"ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

"ငါသူဌေးဖြစ်တာကို ပြောနေတာလေ"

"ခင်ဗျား တောကြီးမျက်ပည်းထဲမှာ သူဌေးဖြစ်တာကို
 အာလို့ လာပြောနေရတာလဲ"

"ဟား.. ဟား.. ဟား အနှစ်နှစ်အလလကကြီးစားခဲ့တာ
 ကွ မင်းနဲ့တွေ့မှပဲပြန်ပြန်တော့တယ်၊ မင်းကို သိပ်ကျေနူး
 တယ်၊ မင်းဘေးကလဲ တယ်ကောင်းတာကိုးကွ"

"ကျွန်တော့် ဘာမှမပြောတတ်အောင် မြန်မပြီ"

ထိုလူ၏မုက်လုံးများသည် တောက်ပြောင်လာသည်။
ထိုနောက် ကျောက်တုံးပြတ်နှစ်တုံးကို ကျွန်းစီးပုံ ရွှေဘို
ထိုးပြလိုက်သည်။

“လာကြည့်ပါကွ”

“ဘာကိုကြည့်ရမှာလဲ”

“ဒီကျောက်တုံးနှစ်တုံးကိုပေါ့”

“ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“လာပါ- ကြည့်မိမိပါ၊ လာကြည့်မိမိပါ”

ကျွန်းစီးပုံသည် ရွှေဘိုတုံးသွားသည်။ သတိတော့ ထား
ရသည်။

စောစောကလို ကောက်ဝစ်လိုက်လွှင်အခက်။

ကျွန်းစီးပုံ ကျောက်တုံးပြတ်နှစ်တုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ကျွန်းစီးပုံ မုက်လုံးဖြူးသွားသည်။

တုံ့ပြန်သွားရသည်။

ဒါကြောင့် သည်လူ အဓမ္မအမူအရာဟစ်နေတာကိုး။

ပျော်နေတာကိုး။

အကြောင်းမှာ သူ ထုတ်ပြသည့်ကျောက်တုံး အပိုင်းပြတ်

နှစ်ခုသည် အစဉ်အသွေးကောင်းမွန်လှသည့် ကျောက်စိမ်းအစိုင်း
တုံးကြီးဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

“ဟင်- ကျောက်စိမ်းတွေပါလား”

“ဟုတ်တယ်- ကျောက်စိမ်းတွေပေါ့”

“ခင်ဗျား ရွာထားတာပေါ့”

“ဒါပေါ့- ဒီကျောက်စိမ်းတွေဟာ ငါ့ကျောက်စိမ်းတွေကွ၊
ဒီလောကမှာ ငါ အချမ်းသာဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်တော့မယ်ကွ၊
ဟား- ဟား- ဟား- ငါအချမ်းသာဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီ”

ထိုသူကဆက်ပြောသည်။

“ဒီကျောက်တုံးတွေကို ငါရွာထားတာ၊ ငါရွာထားတဲ့ဟာ
တွေကို ငါကလွှင့်ပစ်တော့မလို့၊ မင်းခြေသံကြားတော့ ရန်သူလို့
ထင်ပြီး ကျောက်တုံးနှုတ်လှမ်းပစ်လိုက်တာ၊ ကံကောင်းပြီး ကျောက်
စိမ်းတွေမှန်းသိရတော့တယ်၊ ဟား- ဟား- ဟား- ကံများ တယ်
ဆန်းကြယ်ပါလား”

“ကျွန်ုပ်လဲ ကျွန်ုပ်ကိုကျွန်ုပ်ကကွယ်ရအောင် မားနှုလှမ်းခုတ်
လိုက်တာပဲ၊ မားက တည့်တည့်ထိသွားတာကိုး”

“ဟား- ဟား- ဟား- မားတည့်တည့်ထိသွားတာ ဝမ်းသာ
ပျော်ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် အထဲက ကျောက်စိမ်းသားပေါ်လာတာကွ၊
ဒီအတုံးကိုကြည့်ရင် ဘယ်လိုမှ ကျောက်စိမ်းလို့မထင်ရဘူး၊ ငါ့လို
လူကိုတောင် မျက်စိလှည့်ထားတာကွ၊ မင်းမားချက်ကြောင့် အမြေ
မှန်သိရတာ”

ထိုသူသည် တဟားဟားရယ်ရင်း အူဖြူးနေသည်။

သူ့ရထားသည့်ကျောက်တုံးမှာ မနည်းပေး သူငြိမ်းသည့်
အတိုင်း ကျောက်စိမ်းသုဉ်းမြစ်လောက်ပေသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ကျန်းစီးပုံက မေးလိုက်သည်။ မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိဘဲ ဆက်ဆံနေရသည်မှာ မကောင်းပေ။

“ငါ့နာမည်က ချီကွမ်းလို့ခေါ်တယ်။ ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း ဆိုရင် လူသိရှိမှားတယ်။ ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းဟာ ကျောက်စိမ်းရာ ဖွေတဲ့နေရာမှာ သိပ်ကိုတော်တယ်။ ဝါတောင် ခုနက ကျောက်ဟာ ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းကို မျက်စိလှည့် နားလှည့်ထားသေးတယ်”

ထို့နောက် သူက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့်ပြောသည်။

“ငါ့အဝံမှာ ကျောက်စိမ်းဟာအဓိကပဲ။ ကျောက်စိမ်းထက် ဘာကိုမှတန်ဖိုးမထားဘူး။ ဝါကြောင့်မို့လို့ ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းလို့ ခေါ်ကြတာပဲ။ ကျောက်စိမ်းနောက်ကို လိုက်နေတာလဲ ငါ့တစ်သက် ပဲဆိုပါတော့”

သူ့ဟန်ပန် သူ့အပြောအဆိုကိုကြည့်ပါက ကျောက်စိမ်းမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်နေတာကြာပြီလား”

ထိုသူက ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟား- ဟား- ဟား- ဒီနေရာဟာ ကျောက်စိမ်းလို့လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒါကို မင်းတို့သိခဲ့လား။ မသိရင် မှတ်ထားပေါ့ကွာ။ ဒီနေရာကို လူတိုင်းမသိကြဘူးကွာ။ ဒီလျှို့ကိုငါ ရောက်နေတာ ဆယ် နှစ်ရှိပြီကွာ။ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ”

“ဇာ- ဆယ်နှစ်ဟုတ်လား”

ကျန်းစီးပုံ တုံ့ပြန်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အာမေဇွတ်ကေား နဲ့အတူ ပြန်လည်မေးမိလေ၏။

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက လက်ဆယ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက် သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဆယ်နှစ်ကွ- ဆယ်နှစ်-”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ငါ့ဘဝကို ဒီမှာမြှုပ်နှံခဲ့တယ်။ နေရီသ နေ့တော့ ကျောက်စိမ်းကိုပဲရှာဖွေခဲ့တာ ထင်တိုင်းမပေါက်ခဲ့ဘူးကွာ။ ကျေတဲ့ကျောက်စိမ်းတွေကလဲ အရည်မရှိ အသွေးမရှိ အဖြူထည် ကွေ့များနေတယ်။ အင်း- အခုမှ- အခုမှ-”

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းသည် ကျောက်စိမ်းအိမ်မက်မျှော်လင့် မျက်တုံ့ပြန် ကျောက်စိမ်းလျှို့ကြီးထဲတွင် အဝကိုမြှုပ်နှံထားသူ တစ် ယောက်ပေတည်း။

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းသည် တစ်နံတစ်ခုကို သတိရသွားမိ ပြန်ဖြင့်-

“နေပါဦး- မင်းက ဒီလျှို့ကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။ အာလာလုပ်တာလဲ။ ကျောက်စိမ်းရွာဖို့ လာတာပဲလား”

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက မေးလိုက်သည်။

ကျန်းစီးပုံက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်က ကျောက်စိမ်းကိုစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

ထိုကေားကိုကြားသောအခါ ‘ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းသည်

၁၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်သုတေသန

သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ”

“ကျွန်က လူပျောက်လာတာပါ”

“လူပျောက်လာတာ”

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက ပဲ့တင်ထပ်၍ ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လူပျောက်လာတာပါ။ ခင်ဗျားကို ဒီနေရာမှာ မပျောက်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရတာဟန်ကျသွားတယ်။ ကျွန်သိချင်တာလေးတွေမေးရတာပေါ့။ နို့မို့ဆိုရင် ဘယ်သူမှမေးရောမခိုဘူး”

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက မျက်မှောင်ကြွက်သွားသည်။

“မင်းက ဘယ်သူ့ကိုလိုက်တာလဲ၊ ငါ့ကိုလိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒီလိုပါ-”

ကျန်းစီးမုံက ခွင်းပြရန် စကားစလိုက်သည်။

သို့သော် ဖြစ်ရပ်မှန်များကို အစအဆုံး အတိအကျ အသိပေးရန်မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဖုံးတင်ဝက် မိတစ်ဝက်ဖြင့်ပြောလိုက်ရပါသည်။

“အမြင်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်ကအဖြစ်အပျက်ပေါ့ဗျာ”

ကျန်းစီးမုံက စတင်ပြောသည်။

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်တို့လင်မယားနဲ့ ကျွန်ခွဲသားလေးတို့ဟာ မြင်းရထား

သိုင်းဆာရပ်အုပ်စု(၄) ❀ ၁၈၇

နဲ့မီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ မြင်းဟာ လန်ပွားမြေသွားတဲ့အတွက် ဝက်ပါနဲ့ကွေ့ကနေ မြင်းရထားကြီးမြတ်ကျခဲ့ရပါတယ်။ ဒီချောက်ထဲကို မြတ်ကျခဲ့တာပါ”

ကျန်းစီးမုံက ခွင်းပြလိုက်သည်။

“မင်းတို့လင်မယားက ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား၊ မြင်းရထားမြတ်ကျရင် မင်းတို့လင်မယားလဲ ပါရမှာပေါ့”

“မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တို့လင်မယားက ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အောက်မင်းနေတုန်း မြင်းက လန်ပွားမြေသွားတာ၊ ဒါကြောင့် မြင်းကို မဟိန်းနိုင်တာပေါ့၊ သားကလေးပဲ ပါသွားတယ်”

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက တွေးနေသည်။

ကျန်းစီးမုံက မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဒီမှာနေတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီဆိုတော့ မြင်းရထားတစ်စီးကျလာတာကို ခင်ဗျားကြုံနိုင်တာပေါ့၊ ခင်ဗျား မတွေ့လိုက်ဘူးလား”

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းမှာ သူမေးသည်ကို မဖြေဘဲ ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲကွ”

ကျန်းစီးမုံသည် ခေတ္တခွင့်စားသည်။

ဤသူ့ကိုယ်ကြည်ရန် မဖြစ်ပါ။ ယုံ၍မဖြစ်သဖြင့် ဖုံးတင်ဝက် မိတစ်ဝက်ဖြင့်ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။

မိမိနာမည်ကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ပြော၍မပါ။

၁၈၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

ပိုးတစ်ဝက် မိတစ်ဝက်ပင်ပြောရပါမည်။
ကျန်းစီးမဲ့သည် ခပ်မြည်းမြည်းပင်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်နာမည်က ပါကျွန်လို့ခေါ်တယ်”

“မင်းမိန်းမကကော”

“ကျွန်မိန်းမနာမည်က ဇွန်းယိုလို့ခေါ်ပါတယ်”

ကျန်းစီးမဲ့သည် မိမိနာမည်ကိုရော ကွန်တီမေဇီနာမည်

ကိုပါ လှီးလှဲ၍ပြောလိုက်ပါသည်။

သို့မှသာ မိမိတို့၏နောင်ရေးကို လုံခြုံစိတ်ချရမည်မဟုတ်
ပါလော့။

“ကလေးနာမည်ကကော”

“ကလေးနာမည်က မိန်းကွားပါ”

ကျောက်စိမ်းဒီကွမ်းသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ
သည် စဉ်းစားပြီးမှမေးခွန်းထုတ်သည်။

“မင်းတို့က ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ကုန်သည်တွေလိုပဲ ဆိုပေါ့တော့ဇာ”

“ဘာလဲ- ကျောက်ကုန်သည်လား”

ကျန်းစီးမဲ့သည် ကျောက်စိမ်းဒီကွမ်းမေးသည့် ညှပ်စွယ်
ချက်ကိုသိသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုမေးခွန်းကို ရှောင်ပြေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောက်ကိုလဲ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ နားလဲ
မလည်ပါဘူး၊ ကျွန်တို့က ပိုးကုန်သည်တွေပါ”

သိုးကရင်အုပ်ပုံလွှာ(၄) ❀ ၁၈၉

ကျောက်စိမ်းဒီကွမ်းသည် ကျန်းစီးမဲ့ကိုစိုက်ကြည့်သည်။

ကျန်းစီးမဲ့ပြောသည့်စကားများကို စိတ်က ဝေဖန်နေသည့်
သဘောပင်။

အတန်ကြာမှ ကျန်းစီးမဲ့ပြောသည့်စကားများကို ယုံကြည်
သွားဟန်ဖြင့်-

“မြင်းရထားက ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ”

“ဒီလိုပါ”

ကျန်းစီးမဲ့သည် လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပြောပြလိုက်
သည်။

“ကျွန်တို့ အဲဒီလမ်းကိုထွက်လာတုန်းက လှည်းဝင်ဖို့၊
ချောင်နေတာကို ကျွန်တို့လင်မယားက ဆင်းပြင်ကြတာပါ၊ နောက်
တော့ မြင်းကလန်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ၊ မြင်းကို ကျွန်တို့ လင်
မယား ဘယ်လိုမှမထိန်းလိုက်နိုင်ဘူး”

သူသည် ခုနစ်ထပ်ဝက်ပါကွေ့ကိုမျှော်ကြည့်ရင်း-

“ကျွန်မိန်းမတောင် ဒီမြင်းရထားနဲ့ပါတော့မလို့ ကံကောင်း
လို့ မပါတာပါ၊ တစ်ခါတည်း မြင်းရထားကမ်းရော မြင်းရော ချောက်
ထဲကိုထိုးကွသွားတာပဲ”

ကျန်းစီးမဲ့က အခြစ်အဖျက်များကိုရှင်းပြသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ သေဗြဲလို့ထင်သလား”

ကျောက်စိမ်းဒီကွမ်းက တည်ငြိမ်စွာမေးသည်။

“အင်း- သေဗြဲလို့ ထင်ရောချီတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်-”

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက အလောတကြီး ဖြတ်နေသည်။
“ဝါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

ကျွန်းစီးပုံမှာ လိမ်လက်နေ့ဆက်လိမ်ရသည်။ သို့မှသာ
ရွှေစကားနှင့်နောက်စကား ညီမည်မဟုတ်ပါလော့။

“ဟိုတလောကမှ ဘုရားကျောင်းတစ်ခုရှိသွားမိတယ်။ စာ
တိုင်ချကြည့်တော့ ကလေးကို ချောက်ထဲမှာတွေ့နိုင်သေးတယ်။ အ
သက်ရှင်လျက်တွေ့နိုင်တယ်လို့ ဟောတာကြောင့် ချောက်ထဲကို
ဆင်းကြည့်တာပါ။ သုံးနှစ်တောင်ကြာနေပြီ မဟုတ်လား။ ကျွန်တို့
ကတော့ မရှိတော့ဘူး။ သေပြီလို့ထင်တာပါ”

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သက်သွားသည်။ အတွေးကိုယ်စီနှင့်
ငြိမ်သက်နေကြသည်။

မီးပုံဆီမှအသားကင်တူးနဲ့ရသဖြင့် ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက
သွားလှည့်ပေးရသည်။

တံခွန်ထိုးထားသောအသားကို လှည့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အ
သားကင်ကိုလှည့်ပေးပြီးသည့်နောက် ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက ကျွန်း
စီးပုံရှိရာသို့လာသည်။

နှစ်ယောက် ရင်ဆိုင်မိကြသည်။

ကျွန်းစီးပုံက စကားလေ့ရှိသည်။

“အဲဒါကြောင့် ကလေးကို ခင်ဗျားများတွေ့မိသလားလို့
မေးမိတာပါ။ ခင်ဗျားက ဝိမှာဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်နေခဲ့သူ မဟုတ်
လား”

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက အတန်ကြာ တွေဝေနေသည်။ သူ
မုန်းတီးနေပုံရသည်။ ကျွန်းစီးပုံက ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းကို ကြည့်နေ
သည်။

ဘာများမြေမလဲဟု စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အတန်ကြာ
မှ ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ ဒီနေရာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ။ ဒီနေရာ
က ခုနှစ်ထပ်ဝက်ပါကွေ့နဲ့ အတော်လေးဝေးတာကွ”

“ဒီနေရာက ခုနှစ်ထပ်ဝက်ပါကွေ့နဲ့ အတော်ဝေးတာ မှန်
တယ်။ ခုနှစ်ထပ်ဝက်ပါကွေ့ဆိုကို ခင်ဗျား မရောက်ဖူးဘူးလား၊
ဝိမှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်နေလာတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ၂၀ဟို
လွှားနေမှာပဲ”

“အာ- ဝီလီမမြောနဲ့ကွ၊ ငါ့အလုပ်က မင်းသိတဲ့အတိုင်း
နေရာအနှံ့လျှောက်သွားနေရတာကွ၊ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားတယ်
ဆိုတာ ကျောက်စိမ်းတွေ့ရုံတိုင်းနေရာကို ပြောတာနော်။ အဲဒီ ခုနှစ်
ထပ်ဝက်ပါကွေ့ကို ရောက်ချင်မှရောက်မှာ၊ ကျောက်တူးမယ်၊ ဒီ
နေရာတွေ့ရင် ဒီနေရာတူးမယ်၊ ဟိုနေရာတွေ့ရင် ဟိုနေရာတူးမယ်၊
မတွေ့ရင် တစ်နေရာပြောင်းမယ်၊ ဝီလီနဲ့ စွန့်စွန့်နေရတာကွ”

သူက ကျွန်းစီးပုံကိုစိုက်ကြည့်ရင်း--

“ဒီတော့ အဲဒီမြင်းရထားကွတဲ့အချိန်မှာ ငါဟာ မကြားနိုင်
မတွေ့နိုင်တဲ့နေရာ တစ်နေရာကို ရောက်ချင် ရောက်နေမှာပဲ။
မင်း မြင်းရထားကွလာတာကို တွေ့ကိုမတွေ့မိပါဘူးကွ။ သုံးနှစ်

တောင်ကြာပြီဆိုတော့ ငါလဲ မဟုတ်မိတော့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်လောက်က ငါဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မြန်မေ့ဦးစားနိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလဲ မြင်းရထား ကျွဲကျွဲဆင်းတုန်းက ဆင်းမလာဘူး၊ သုံးနှစ်ကြာမှ ဆင်းလာရတယ်လို့”

သူက ကျန်းစီးမုံကိုအပြစ်တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျန်းစီးမုံကို ဆက်လက်အကဲခတ်ခိုင်း-

“နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီသုံးနှစ်တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ဆင်းမလာကြတာလဲ”

ကျန်းစီးမုံက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဝါတော့ မေးမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပေါ့”

“မင်းတို့ အကြောင်းကလဲကွာ”

“အဲဒီတုန်းက သေပြီထင်တာဗျာ၊ ဒီလောက်မြင့်တဲ့အမြင့်ကြီးက ရထားကျသွားတော့ ကလေးသေပြီထင်တာပေါ့၊ သိပ်မကြာခင်ကမှ ကလေးဟာသေဘူး၊ အသက်ရှင်လျက်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ အဲဒီကျောင်းကဘုန်းကြီးက ဟောလိုက်တာကိုး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တို့ပဲ ဒီကိုထွက်လာခဲ့တာပဲ”

“မင်းတို့ ကလေးကို သေသေချာချာစောင့်ပြီးပြီလား”

“ရှာတာပဲဗျာ၊ နေရာလဲနဲ့နေပြီ၊ မြင်းရထားအစောင့်အရှောက်မတွေ့ရဘူး”

“ဘေးလေ--သုံးနှစ်ဆိုတော့ နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်တွေ

က တော်တော်ကြာသွားပြီကိုး”

“ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ မြင်းရထားဟာရှိနေရမယ်၊ မြင်းအသေကောင်ကြီး ခိုရမယ်၊ မြင်းရထားဟာ သစ်သားနဲ့လုပ်ထားတာနဲ့ သုံးနှစ်ကြာရင် ပျက်စီးဆွေးမြည့်နေတဲ့ အပိုင်းအစတွေကိုတွေ့ရမယ်၊ မြင်းအသေကောင်ကြီးကို အမှီးစုစုမြင်နဲ့ တွေ့ရမယ်”

“ဝါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွာ”

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းက ပြောလိုက်၏။

ကျန်းစီးမုံက ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာကို လူစိမ်းသူစိမ်းတွေ့ရောက်လာတတ်တာပဲကွာ၊ မင်းတို့လို မဟုတ်ဘူး၊ ကျောက်တုံးတုလူတွေ၊ သူတို့များ တွေ့သလား၊ မဆိုနိုင်ဘူး၊ သူတို့တွေ့သွားရင် သစ်သားတွေကို ယမ်းမီးတိုက်နဲ့ ကုန်သွားမှာပဲ၊ မြင်းအသေကောင်ကြီးကို သူတို့စားပစ်လို့ ကုန်မှာမရှိကွာ”

“အဲဒီလူတွေကို ခင်ဗျားတွေ့သလား၊ ဒီလျှို့ဝှက်မှာ တွေ့ဖို့ကများပါတယ်”

ကျန်းစီးမုံ ရင်မောသွားသည်။

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းကို ဆက်မေးလည်း အကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်ဟုထင်မြင်မိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် စမေးကတည်းက မတွေ့ဘူး၊ မသိဘူး၊ မမြင်ဘူးဟု ဘူးတင်လုံးဆောင်နေသည် မှလော့ပါလော့။

၁၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်ဆုလမ်းအောင်

သိုင်းကျောင်းအုပ်ပုံလွှာ(၄) ❀ ၁၉၅

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း၏ပုံမှာ သူ၏ကျောက်စိမ်းပုလွေလွှာ
မည်သည့်အရာမှစိတ်မဝင်စားဟူသော ပုံစံရှိနေသည်။

ကျောက်စိမ်းပုကျောက်စိမ်းဟူ၍ ကျောက်စိမ်းဖွဲ့
သည်သူ ဖြစ်ပုံရသည်။

ကျန်းစီးမုံမှာ ဤနေရာမှ လှည့်ပြန်မုံသာရှိသည်။

“ဆယ်နှစ်ကြာအောင်နေနေတဲ့ခင်ဗျားမှ မတွေ့ဘူးဆိုရင်
တခြားသူတွေ့ဖို့ မလွယ်ပါဘူးဗျား၊ ကျွန်လဲ တခြား တစ်နေရာ နှစ်
နေရာရွာတွေပြီးရင် ပြန်မုံတော့တာပေါ့”

“အေး- အေး- ပြန်ချင်လဲ ပြန်ပေါ့ကွာ”

ကျန်းစီးမုံသည် ကျောက်လွှာထဲသို့ဆက်မတီးတော့ဘဲ နောက်
ကြောင်း ပြန်လှည့်သွားသည်။

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းသည် သူ့လက်ထဲမှ ကျောက်စိမ်းတုံး
နှစ်တုံးကို တစ်တံခါးတောက်ပနေသောမျက်လုံးများဖြင့် ဘယ်ပြန်
ညာပြန်ကြည့်နေလေသည်။

အတိတ်၏ ရပ်ကွက်သွင်

ကျန်းစီးမုံသည် ကျောခိုင်း၍ထွက်ခွါသွားသည်။ သူ့မြင်
ကွင်းသည် ချွံ့ဖွယ်ပိတ်ပေါင်းများကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျန်းစီးမုံ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

ထိုအခါ ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းသည် လက်ထဲမှကျောက်စိမ်း
တုံးနှစ်တုံးကို မြေပေါ်သို့ပေါက်ချလိုက်ကာ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်
မောလေတော့သည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

သူ့ရယ်သံသည် ကျောက်စိမ်းလွှာကြား၌ပဲ့တင်ထပ်သွား
လေသည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

ရယ်၍အားရတော့မှ စကားပြောနိုင်သည်။

“နီင်းချင်ရာ ခိုင်းလို့ရတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို

အလကားရရှိခဲ့တာ လွယ်ကူမှတ်လိုက်၊ ပြည်မှာတောင် အစေ့
လိုချင်ရင် ပိုက်ဆံပေးဝယ်ရတာကွ"

သူသည် အဓမ္မတစ်ယောက်သွယ် တစ်ယောက်တည်း
စကားပြောနေလေသည်။

"ကျောက်စိမ်းတူးရယူခဲ့တဲ့အလုပ်ဟာ မလွယ်ဘူး၊ ပင်
ပင်ပန်းပန်းတူးရတာ၊ ငါ့မှာ ကံကောင်းအောက်မပြီး အလုပ်သမား
တစ်ယောက် အလကားကောက်ရတာတယ်၊ ဒီအလုပ်သမားကို မြန်
မေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကျောက်ဂူထဲသို့ ပြန်လှည့်ဝင်
သွားသည်။

ကျောက်ဂူအတွင်းတွင် အခန်းဝကိုသို့မို့နေသည်။ ထိုအ
ခန်းဝကို ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားသည်။

သူသည် ဂူထဲသို့လှည့်ဝင်သွားပြီး ကျောက်တုံးကြီးကို အ
သာတွန်းဖယ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျောက်ဂူ၏အတွင်းခန်းပေါ်လာလေတော့သည်။
အထဲတွင် မှောင်မိုက်နေသည်။

ကျောက်စိမ်းချီကွင်းသည် နံရံတွင်စိုက်ထားသောပိုးတုတ်
ကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကျောက်ဂူအတွင်း လင်းထိန်သွားသည်။ ကျောက်
ဂူထောင့်တွင် ကျွေးကျွေးကလေးအိပ်နေသော ကလေးတစ်ယောက်
ကိုထင်ထင်စွာစောစောမြင်ရပါသည်။

ကလေးငယ်ကိုကြည့်ပါဦး။

အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်ရှိသော ကလေးငယ်တစ်ဦးသည်

အိပ်ပျော်လျက်ရှိပါသည်။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ပျော်နေသည်မဟုတ်ပါ။

သူ့လက်နှစ်ဖက် ခြေနှစ်ဖက်ကို သံကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်

ထားပါသည်။ ဤသို့တုပ်နှောင်ထားသူမှာ ကျောက်စိမ်းချီကွင်း

ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားသိသယာဓိရန်မလိုပါ။

ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့်အဝတ်အစားများမှာ

နက်ပြုလွန်ရှိပါသည်။ ညစ်ပေလေလွန်ရှိနေပါသည်။ အောက်မှ

ဝင်းဝါသောအသားများပင်လျှင် ပေါ်နေပါသည်။

ထို့ပြင် ပခုံးနှင့်လက်မောင်းများပေါ်တွင် အလျှိုးရာများ

ထင်လွန်ရှိနေပါသည်။

ထိုသူငယ်ကလေးမှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။

စန်ချီယာကလေးမဟုတ်လျှင် မည်သူဟုတ်နိုင်ပါမည်

နည်း။

ကျောက်စိမ်းချီကွင်းသည် ဖီရောင်မြင့်မြင့်နေရသော ကျာ

ပွတ်ကိုဆွဲဖြုတ်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျာပွတ်ကိုလက်ဖြင့်ဆရမ်း စန်ချီယာကလေး

ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေသည်။

နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် ရက်စက်ကောက်ကုတ်ညှိ အပြုံး

၁၉၈ ❀ တက္ကသိုလ်သုတေသန

တစ်ခုပေါ်လာသည်။ ဤအမူအရာမှာ ခန့်ဒီယာကလေးအတွက် မကောင်းပါ။

ထို့နောက် သူ၏ကျားပွတ်တိုင်သော လက်သည် မြောက် တက်သွားပါသည်။ လက်သည်အောက်ကွမလာဘဲ လေထဲတွင်ရပ် တန့်နေပါသည်။

နိုက်မည့်လက်သည် အဘယ့်ကြောင့် ရပ်တန့်သွားရပါသနည်း။

သုခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခု လက်ခန့်ပေါ်လာပြီး ကျားပွတ်တိုင်လက်ကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ခန့်ဒီယာတွေ့၍ ငိုကြွ ရပ်ကာ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

ဤကလေးသည် မည်သူဖြစ်သနည်း။

သူ့ကို ယခုမှ တာကြောင့်လိုက်စားရသနည်း။

လိုက်စားသူသည် မည်ကဲ့သို့သောလူမျိုးဖြစ်သနည်း။

ထို့ပြင် သူ၏ဦးမားဆုံးသော စဉ်းစားစရာ တွေးစော ရောအချက်တစ်ချက်ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

ဤကလေးသည် ဤမျှ မြင့်မားသော ချောက်ကမ်းပါးထဲ၌ ပြတ်ကျလာခဲ့သည်။ သူသည် အဘယ့်ကြောင့် အသက်မသေဘဲ ရှိရသနည်း။

အဘယ့်ကြောင့်နည်း...။

စဉ်းစားစရာကောင်းလှပါသည်။

ဤကလေးချောက်ကမ်း ပါးထဲသို့ကျရောက်လာသော

သိုင်းဆာရစ်ခံရပ်ပုံပွား(၄) ❀ ၁၉၉

လည်း အသက်မသေဘဲရှိနေသည်မှာ ဖိုမြစ်စာကောင်းလှသည်။

ဤကလေးကျလာပုံမျိုးဖြင့် မည်သူ့ကျလာပါစေ သေရမည်သာဖြစ်ပါသည်။

အသူရာမကနက်သော ချောက်ကြိုး

အောက်သို့ကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်။

ဈေးဈေးပွပ် မမြင်နိုင်။

ထိုချောက်ကြိုးထဲ မြင်းရထားဖြင့်ကျသည်။ မြင်းရထားလည်း စိမ့်ညက်ညက်ကြေ လူသားလည်း စိမ့်ညက်ညက်ကြေသွားရမည်သာဖြစ်သည်။

လူမပြောနှင့်၊ သက်မဲ့ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုပစ်ချခဲ့လျှင် မင် စိမ့်ညက်ညက်ကြေသွားနိုင်လောက်သည့်ချောက်ကြိုး

လိုက်စားသည့်လူမှာ အောက်မှပတ်လာပုံရသည်။

တော်မူတန်ခိုးလူသားတို့ လိုက်စားမည်ဆိုလျှင် ကျောက်စိမ်းလျှို့ကို တစ်နှစ်ခန့်ကြာမှရောက်မည်။ သိုင်းသမားများသည် အလေ့အကျင့်ရှိနေသဖြင့် လေးလခန့်မျှနှင့် ကျောက်စိမ်းလျှို့ကိုအရောက်လာနိုင်ကြသည်။

ချောက်လာသည်နှင့် သူ့ကိုတွေ့သွားသည်။

ကလေးအကြောင်း ခန့်ချောက်မဆိုက်စမ်းသည်။ ထိုယခုမရှိတော့၊ သူက ပြီးပြန်လွတ်လိုက်သည်။ ယုံသွားသလော။

"ဟင်း..."

ကျောက်စိမ်းနီကွမ်း ပုံပြန်ပြီးလိုက်လော့။

ဤချောက်ကမ်းပေါ်ကြီးထဲသို့ ကုလားသောကလေးသည် လုံးဝ ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရှိပါ။

ဤသည်မှာ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း စဉ်းစားတွေးတောနေပါသည်။

ထိုနေ့က အခြစ်အပျက်ကို ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်မြင်နေပါသည်။ အခြစ်အပျက် အစမှအဆုံးတိုင် ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်မြင်ပါသည်။

သူသည် ထိုကလေးအကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားသုံးသပ်ပါ တော့သည်။

ထိုနေ့...

ဤကလေးကုလားသောနေ့...

ထိုနေ့ကို ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း မှတ်မိနေသည်။

ကျွန်းစီးမိုက်တော့ မိမိမသိပါဟူ၍ လိမ်ညာပြီးပြန်းရမည် ဝေ့။

မိမိက ကလေးကို ပမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည် မဟုတ် ပါလား။

ဤကျောက်စိမ်းလျှိုမြောင်ထဲသို့ မိမိရောက်ရှိနေသည်မှာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီဟု ကျွန်းစီးမိုက်ပြောခဲ့သည်။ သူသည် အမှန်တကယ်ပါ ဆယ်နှစ်ဆယ်ပိုးရောက်ရှိနေခဲ့ပါသည်။

သူသည် ကျောက်စိမ်းလျှိုမြောင်နှင့် နယ်ချင်းဆက်စပ်သော လူငယ်ငါးနယ်သားဖြစ်သည်။

ယန်ကျွေမြစ်ကမ်း၌တည်ရှိသော ယန်ဟိုမြို့တစ်မြစ်၏။

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းသည် အလွန်ချမ်းသာလှသဖြင့် အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ စည်ရွယ်ချက်ကြီးမားသော လူငယ်မြစ် ခဲ့သည်။

အစစအရာရာ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်မျိုးစုံကို လုပ်ခဲ့ သည်။ နောက်တွင် သူသည် အယူအဆလွဲသွားသည်။

တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို ပြောဆိုနေသောနည်းဖြင့် ရှာရမည့်အစား ကွေ့ကောက်သောနည်းကို သုံးခဲ့သည်။

သူသည် ဘေးမြေစိုက်တစ်စုံတစ်ရာမျှမရှိဘဲ ဘေးမြေတိုက်ခဲ့ဖူး သည်။ နောက်ဆုံး ဘေးမြေစိုက်လည်ကြံကွဲသွားသည်။ ရာဇဝတ်မှုဟု သည် ကောင်းကျိုးမပြုဟူသောနမူနာကို ရသွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ချမ်းသာကြွယ်ဝလှသောကျောက်စိမ်းချီကွမ်း သည် သေမြေကြီး ခွင်ရွှေထီးဟူသောသဘောထားကာ ကျောက် စိမ်းရာဇာဓိပတိလမ်းစဉ်ကို ရွှေချယ်လိုက်တော့သည်။

ကျောက်စိမ်းရာခြင်းမှာ တကယ်တော့ သေမြေကြီး ခွင်ရွှေ ထီးဖြစ်သည်။

ကျောက်စိမ်းရာဇာဓိပတိ တောကြီးမျက်မည်းအတွင်း ဂုဏ် မျိုးစုံခံရသည်။

ငှက်ဖျားနှင့် အခြားရောဂါမျိုးစုံခံစားရသည်။ အစား လွန်ခြင်းကို ခံစားရသည်။

သူသည် ယန်ကျွေမြစ်အတိုင်းဆန်တက်ကာ ကျောက်စိမ်း

လျှိုအတွင်းသို့ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ကျောက်စိမ်းလျှိုအတွင်းနေရာအနှံ့
အပြေးသွားကာ ကျောက်စိမ်းတူးတော့သည်။

သူ့လာစက တပည့်နှစ်ယောက်ပါသည်။

ရာသီဥတုဆိုးဝါး မြင်းထန်မှု၊ ရောဂါထူးပြောမှု၊ ငတ်ပြတ်
ဆင်းရဲမှုနှင့် အလုပ်ပင်ပန်းမှုတို့ကိုကြောင့် တပည့်တစ်ဦးမှာ သေ
ဆုံးသွားခဲ့သည်။

တစ်ဦးမှာ ထိုခက်အပေါင်းကိုမခံနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးသွားခဲ့
ပါသည်။

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

တပည့်တစ်ဦးသေပြီး တစ်ဦးထွက်ပြေးသွားသည်ဖြစ်၍
ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျောက်
စိမ်းချီကွမ်း ဇွဲမလျှော့ပါ။

သူတစ်ယောက်တည်းပင် ကျောက်စိမ်းမြေကိုမတွေ့မချင်း
ဆက်လက်တူးဖော်လာသည်။ ကျောက်စိမ်းဟုထင်သည့် ကျောက်
တုံးကျောက်ခဲများသေ့ အကုန်သိမ်းယူလာခဲ့သည်။

တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းသည်ကတော့
အမှန်ပင်။ ယခင်က တပည့်နှစ်ယောက်ရှိသဖြင့် ကုန်လောင်ဖက်
ရသည်။

တပည့်တစ်ဦးသေ၍တစ်ဦးကျန်သောအခါ တပည့်တစ်ဦး
မှာ နှစ်ယောက်လုပ်သည့်အလုပ်ကို တစ်ယောက်တည်းလုပ်ရသည်။
ထိုအခါ မြင်းထန်သည့် အလုပ်ပင်ပန်းမှုခက်ကို မခံနိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။ ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း
တစ်ယောက်တည်းဖြစ်တော့သည်။

ချီကွမ်းသည် နှစ်ပေါင်းခုနစ်နှစ်မျှလောက်မှစ၍ တစ်
ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကုန်
လောင်ဖက် တပည့်တစ်ဦးလိုနေသည်မှာ တစ်ဝိုင်းသေမျှလောက်
ဖြစ်သည်။

ထိုတပည့်တစ်ဦးကိုရရှိရန် လူယောင်းနယ်ကို ပြန်သွားရ
ပါမည်။ ဤသို့လည်း မသွားနိုင်ပါ။ သူ မချမ်းသာမချင်း ယန်ဟိုမြို့
သို့မပြန်ဟု သန့်ဌာန်ချထားပါသည်။

သူ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်မှ မော်ချင်တိုင်းမော်နိုင်ပါမည်။
ကြွားချင်တိုင်းကြွားနိုင်ပါမည်။

ယခုတော့ ဇာတ်မြှုပ်၍နေပါဦးမည်။
တစ်နေ့တွင် ချီကွမ်းသည် လျှိုမြောင်ထဲတွင် ကျောက်သား
မြေများကို ခက်ခဲစွာတူးဖော်နေပါသည်။ မည်မျှခက်ခဲခြင်းထန်စွာ
တူးဖော်ရသနည်းဆိုသော် လက်ဖျား အသားမာမြစ်လွက်မှ ထပ်မံ
ပေါက်ပြဲသည်အထိဖြစ်တော့သည်။

ဝမ်းဗိုက်ကလည်း ဆာလောင်လှလေပြီ။
သူ အစားအစသောက်အတွက် ဘာမျှမြို့လုပ်လော့ခဲ့ပါ။
ခန်းရောက်မှသာ အစီအစဉ်မြို့လုပ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ချီကွမ်းသည် မောပန်းလွန်းသဖြင့် ကျောက်တူးအစီအစဉ်
ပေါ်တွင် ခေတ္တအနားယူနေပြန်လိုက်သည်။

၂၀၄ စ တက္ကသိုလ်မူလင်အောင်

"ဦး ..."

"ဝေါ ..."

"ဝုန်း ..."

တစ်တောင်လုံး တစ်တောင်လုံး ပြုကျကုန်ပြီလားဟု ထပ်
မှတ်လောက်အောင် အသံကြီးကိုကြားလိုက်ရသည်။

အသံကြီးများ ဆူညံပြီးဟိန်းနေသည်။

အီကွမ်း ဖြုန်းခနဲထရပ်လိုက်သည်။

အသံကြားရာသို့ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ မြင်ကွင်းက
ချောက်ချားစရာကောင်းလှသည်။

မြင့်မားလှသောချောက်ကမ်းပါးဆီမှထိုးကျလာသော မြင်း
ရထားတစ်စီးပင်မြင်ပါသည်။

ထိုမြင်းရထားကြီးတစ်စီး ထိုးကျလာသည်ကို အီကွမ်းမမြင်ရ
ပါ။ ထိုမြင်းရထားကြီးသည် ကျောက်နံရံရှိကျောက်စွန်းကျောက်စွယ်
များနှင့် တိုက်မိမိုက်မိပြီးကျလာပါသည်။

ကျောက်ကပ္ပစွန်းများနှင့် မိုက်မိသည်လည်းရှိပါသည်။
တောအုပ်ထဲရှိ သစ်ပင်ထိပ်များများနှင့်လည်း တိုက်မိမိုက်မိပါသည်။

မြင်းကြီးတစ်ကောင်တည်း အမြင့်မှပြုတ်ကျလာပြီး မြေ
ကြီးပေါ်လာမိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အီကွမ်းလန့်သွား
သည်။

မြင်းကြီး အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ သေဆုံးသွားလေပြီ။

"ဝုန်း ..."

မြင်းရထားတစ်ကြီးမှာမူ သစ်ပင် သစ်ခက်များကြား၌တင်
နေသည်။ သစ်ပင်များညွတ်ခံနေသဖြင့် မြင်းရထားတစ်ကြီး ပုခက်
ပါးသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေသည်။

ကျလာတော့မည်။ ကျလာတော့မည်ဟုထင်ရသော်လည်း
မြင်းရထားတစ်ကြီးမှာ ကပ္ပလာအေး။

မြင်းရထားတစ်ကြီးသည်သစ်ပင်မှာ သိပ်သည်းလှသဖြင့်
ပြိုမှုတောင့်ခံနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြင်းရထားတစ်ကြီးပြုတ်ကျမလာသောအခါ အီကွမ်းသည်
လျှင်မြန်စွာ သစ်ပင်ထက်သို့တက်လေသည်။

မကြာမီ မြင်းလည်းတိမ်ကို လက်မြင်ကိုင်မိသည်။
အပေါက်ထဲသို့ကြည့်လိုက်သောအခါ သတိလစ်မယူချော

နေသော ဆယ်နှစ်သားကလေးအား တွေ့လိုက်ရတော့သည်။
သူသည် ကလေးငယ်အား ခက်ခဲစွာမြင်းရထားတိမ် အ

တွင်းမှ ထုတ်ယူရလေသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခက်ခဲစွာချရသည်။
ကလေးငယ်အား စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ သတိမေ့နေ

သည်မှအပ မည်သည့်ဝက်ရာမျှမရကြောင်း တွေ့ရသည်။
"ဟင်း... တော်တော်ကံကောင်းတဲ့ ကလေးပဲ"

အီကွမ်း မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။
ကလေးငယ်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တောင့်တင်း

သန်မာလှကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။
လက်မောင်းလက်ဖျံများမှာ သံချောင်းပမာ ဝန်စွမ်း

ကြောင်းတွေ့ရသည်။

ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်လေးလည်း ခိုသည်။ မျက်နှာကလေး
ကတော့နုနယ်လှသည်။

ဒီကွမ်း အတွေးပေါက်သွားသည်။ သူ့ခေါင်းထဲဝယ် ဝင်း
ခနဲ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့တွင် ခိုင်းရမည့်တပည့်တစ်ယောက်
လိုအပ်နေသည်မဟုတ်ပါလော့။

ဤကလေးငယ်ကိုသာ အကွယ်ချွတ်မြှင့်အကွင်းထွေးနိုင်
လျှင် မိမိလိုအပ်သလို ခိုင်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါလော့။

ကလေးငယ်သည် မျက်နှာကသာနုငယ်သည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က မသေးကွေးလှအေး။ ထို့ကြောင့်
မိမိ၏စိတ်တိုင်းက ခေခိုင်းနိုင်မည်မှာသေချာသည်။

ကျောက်မြေများကို တူးဆွခိုင်းမည်။

ကျောက်စိမ်းထွက်သည့်လျှိုမြောင်များ၌ တူးဆွခိုင်းရမည်။

အလေးအပင်များကို သယ်မခိုင်းရမည်။

ယခု မိမိတစ်ယောက်တည်း ထိုအလုပ်ကိုလုပ်နေရသည်။

နောက်ဆုံး အလေးအပင်များကို မသယ်ခိုင်းလျှင်တောင်မှ ခနဲနု၌
အစောင့်ထားခဲ့၍ရသည်။

ချွတ်မြှတ်ခေခိုင်း၍ရသည်။ ကလေးနှင့်လူကြီးဖြစ်နေခြင်း
က သူ့အတွက်ပိုဟန်ကုန်နေသည်။ ငြိမ်းခြောက်ခေခိုင်း၍ ရနိုင်ပေ
သည်။

“ဟား- ဟား- နတ်တို့မန် ခေကန်အသင့် ကြာအသင့်

ဤတာ သိပ်ဟုတ်ပါလား။ အလုပ်သမားလိုနေတဲ့လူဆီကို အလုပ်
သမားမောက်လာတယ်”

ဒီကွမ်းရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်းရထား၏ခံကြီး

ကိုတွေ့ရသည်။

“ဟင်း.. ဒီမြင်းရထား၏ခံကြီးကိုလဲ မျောက်ဖျက်ပစ်မှ”

သူသည် မြင်းရထား၏ခံကြီးမြှတ်ကျလာစေရန် အောက်

မှ အကိုင်းအခက်မျှကို ခုင်းလင်းခုတ်ထွင်ရသည်။

“ဝုန်း..”

မြေကြီးတုန်ဟည်းသွားလေသည်။ မြင်းရထား၏ခံကြီး

မြှတ်ကျလာပေပြီ။

လှည့်ပြန်သွားသူ

ခန့်ဒီယာကလေးသည် ဒီကွမ်း၏ကျွေးကျွန်တစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်လာရသည်။ ငွေမပေးရသောကျွေးကျွန်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒီကွမ်းက လက်စလက်နအားလုံးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် ကြိုးစားရတော့သည်။ မြင်းသေကောင်ကြီးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် ဒီကွမ်း စဉ်းစားရသည်။

“ဟင်... မြင်းသားစားရင်လဲ တစ်ရက်နှစ်ရက်နဲ့ ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါလိမ့်”

ဒီကွမ်းစဉ်းစားသည်။ နောက်ဆုံး သူ့အကြံရသွားသည်။ မြင်းသေကောင်ကြီးအား ကျောက်စိမ်းတွင်းဟောင်းထဲတွင် မြှုပ်နှံရန်ဖြစ်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား လိုလျှင်ကြံစာ နည်းလမ်းရပဲ၊ မြင်း

သေကောင်ကြီးကို ကျောက်စိမ်းတွင်းဟောင်းထဲမှာမြှုပ်နှံပြီး အပေါ်က ကျောက်ခဲတွေဖုံးလိုက်ရင် ပြီးသွားတာပဲ”

သူသည် ထိုစိတ်ကူးအတိုင်း မြင်းသေကောင်ကြီးကို မြှုပ်နှံပြီး အပေါ်က ကျောက်ခဲများဖုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းရထားအိမ်ကျန်သည်။

မြင်းရထားအိမ်ကိုလည်း တစ်မကျန်ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် လိုသည်။ မြင်းရထားအိမ်ကိုမီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

ပြာဆိုသည်မှာ မိုးရေရေညှိဖျောက်လွယ်သောအရာဖြစ်၍

မိုးရွာသွန်းချသည်နှင့် ပြာများပျောက်ပျက်သွားတော့သည်။

ခန့်ဒီယာကလေး ကျန်နေသည်။ ကလေးကိုမူ ခခေံးချသည့်ကျောက်ဂူ၌ ချွန်နှောင်ထားလိုက်သည်။

ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ခြေနှင့်လက်များကို သံကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထား၍ လိုအပ်သောအခါ ချွန်နှောင်ထားသည့်သံကြိုးများကိုဖြေပေး၍ခိုင်းသည်။

ခန့်ဒီယာကလေးမှာ သူ့အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာလုပ်ဆောင်ရသည်။ ခန့်ဒီယာကလေး၏ကျောပြင်၌ အဖွိုးများထပ်နေသည်။

မာကျောလှသောကျောက်သားပြေများကို အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တူးဖော်ရသည်။

ကျောက်တုံးများကို သယ်ပြောင်းပေးရသည်။ ထို့ပြင်

ကလေးသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သန်မာလာအောင်။ ထိုမျှတ၊ပါသလား။ ခန့်ဒီယာကလေးပြောပေးရသည်

အလုပ်မှာ ထိုမျှမကပါ။ ထင်းခွေရသည်။ ရေခပ်ရသည်။ ထမင်း
ချက်ရသည်။ အလုပ်ကြမ်းမှန်သမျှ လုပ်ရသည်။

ဦးကွမ်းမှာ စန်ဒီယာကလေးကိုရလာမှ စိတ်ဓာတ်ပိုကြမ်း
လာသည်။ ကျွဲပွတ်ကို မကြာခဏအသုံးပြုသည်။

ထို့ကြောင့် စန်ဒီယာကလေးမှာ ပို၍နာကျင်ရလေသည်။

စန်ဒီယာကလေးမှာ မခံနိုင်စိတ်ဖြင့်တွန်းလှန်ရန်ကြံသေး
သည်။ သို့ပါသော်လည်း ငယ်ရွယ်လှသဖြင့် မတွန်းလှန်သာအောင်
ဖြစ်နေရသည့်။

နောက်ဆုံး သူသည် ထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားမိသည်။

သို့သော် သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းသော ဦးကွမ်းအား သူ
ကြော၍မရပါ။ သူထွက်ပြေးတိုင်း ဦးကွမ်းက ပြန်မိသွားသည်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအတွက် ရရှိသောဖြစ်ရပ်မှာ ကျွဲပွတ်စာမိခြင်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်တော်တော်များများမှာ သူ့ခြေလက်
များကို သင်္ကြံဖြင့်ချည်ထားခြင်းခံရတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် စန်ဒီယာကလေးသည် ဥဇ္ဇာမ္မတစ်ယောက်
ဖြစ်သော ဦးကွမ်း၏လက်ထဲတွင် သုံးနှစ်သုံးလေးကျွန်ခံနေရလေသည်။
ဦးကွမ်းသည် သုံးနှစ်အတွင်း သူ့ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့သည့်ချာတိတ်
ကလေးအားကြည့်၍ စဉ်းစားနေသည်။

ကျွဲပွတ်ကိုထားသောလက်သည် လေထဲသို့မြှောက်တက်
သွားပြီး ဆတ်ခနဲပြန်ကျလာသည်။

“ရှမ်း..”

“အား..”

“ရှမ်း..”

“အား..”

စန်ဒီယာကလေး၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျွဲပွတ်မိုက်ချက်များ
ကျရောက်သွားသည်။ စန်ဒီယာကလေးက လန့်၍အော်သည်။

ဦးကွမ်းသည် မညာမတာမိုက်နက်သည်။

“ဟေ့ကောင်- ထမော့၊ ဘာလို့အပွင်းထူနေတာလဲ”

သူက မာထန်ထန်အော်လိုက်သည်။ မြေထောက်နှင့်ပါကနီ-
သည်။

“ရှမ်း.. ရှမ်း..”

ကျွဲပွတ်ဖြင့် အဆက်မပြတ်မိုက်နက်ရင်း စန်ဒီယာအား
ထရန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် မိုက်နက်မှတော်မူကျ
သည်ဟုထင်မြင်ပြီး အဆက်မပြတ်မိုက်နက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စန်ဒီယာမှာ ကျွဲပွတ်ခက်ကိုအလွှဲအလဲခံနေရာမှ ကုန်း
မှန်းထလိုက်သည်။ ခြေလက်များကို သင်္ကြံဖြင့်ချည်နှောင်ထား
သည့်မြင် မြေထောက်နှင့်ပါအကန့်ခံရသဖြင့် စန်ဒီယာပြန်လဲကျ
သွားသည်။

“ခွေးကောင်- ထဆိုထ၊ လူကိုက လေးတိလေးကန်နဲ့ အ
တော့မှပေါ့ပေါ့ပါးပါးမစိုဘူး၊ ထဆိုရင် အမြဲတမ်းလို့ပဲ ပြန်မိနေ
တာပဲ၊ မင်းကို ခွေးလိုနွားလိုမိုက်ဖေးမှ တော်မူကျတာပဲ၊ အကောင်မှ

မမှတ်ဘူး”

“အီကွမ်းက ထပ်ကန်ပြန်သည်။ စန်ဒီယာကလေးမှာ အသံမထွက်နိုင်တော့ပေ။

“ဟေ့ကောင်သမီး- အပြင်က ကျောက်တုံးတွေကို အသံကိုသယ်ခမ်း အခုအမှေ့ကြီးလာပြီ၊ သာမန်ကျောက်တုံးတွေ မဟုတ်တော့ဘူးကွ၊ ကျောက်စိမ်းတုံးတွေဖြစ်လာပြီ အသံကိုသယ်ရမယ်”

အီကွမ်းသည် စန်ဒီယာကလေး၏လည်ကုပ်ကို ဆွဲ၍ထုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျောက်ဂူအမြင်ဘက်သို့တွန်းထုတ်လိုက်၏။

စန်ဒီယာကလေးမှာ လက်နှင့်ခြေထောက် သံကြိုးများ တန်းလန်းဖြင့် ဒယ်ဒေယိုင်ထွက်ခဲ့သွားရသည်။

“တစ်ခုမှမကုန်စေနှင့်၊ တစ်ခုကုန်ရင် မင်းကို ဆယ်ချက် နှိပ်မယ်၊ ဟား.. ဟား.. ဟား ခိုသမျှကျောက်တုံးတွေကို ခွဲကြည့်ရမယ်၊ ခွဲသမျှ ကျောက်စိမ်းတွေဖြစ်ရင်တော့ ငါသူဌေးဖြစ်ပြီကွ၊ ဟား.. ဟား.. ဟား”

အီကွမ်းသည် စောစောကလွှင့်ပစ်ထားသည့်ကျောက်စိမ်းတုံးများကို ပြန်ကောက်သည်။ သူသည် အမှူးအမှူးဖြစ်နေလေပြီ၊ ကျောက်စိမ်းဖြစ်နေလေပြီ။

“ပြီးရင် မနေ့ကနေရာမှာပဲ ကျောက်တွေထပ်တူးရမယ် ကြားလား.. ဌေးကောင်လေး၊ ငါက တူးသာတူးနေရတာ၊ ကျောက်စိမ်းဟုတ်မဟုတ် မသေချာဖြစ်နေလို့စိတ်ပျက်နေတာကွ၊ အခုတော့

ကျောက်စိမ်းဖြစ်ကြောင်းသေချာသွားပြီ၊ ကျောက်တုံးတိုင်း ကျောက်တုံးတိုင်း အပြီးတန်နေပြီ တစ်ခုမှ ဆန်ထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

အီကွမ်းသည် ကျောက်ဂူဝန်းဖို့ ကွပ်မျက်တစ်ခုပေါ်တွင် နိုင်လိုက်သည်။

စန်ဒီယာကလေးမှာ ဒယ်ဒေယိုင်ဖြင့်သွားနေသည်။ သူသည် အရက်ကရားနှုတ်သီးကျီးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူသည် ဤတောထဲ၌ အသီးတစ်မျိုးဖြင့် အရက်ဖောက်ထားပေသည်။ ထိုအရက်ကို သူသောက်သည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား ငါတော့စိမ်းခံလိုက်ဦးမယ်၊ ခုက စည်းက သူဌေးလိုနေကြည့်ရမယ်၊ သူဌေးကျင့်သူဌေးကြံ ကြံတယ် လို့ပြောရင်တော့ပေါ့ကွာ၊ မင်းသေသေချာချာလုပ်၊ လေးတီးလေးကန်လုပ်နေရင် ကုာပွတ်စာထပ်မီသွားဦးမယ်”

အီကွမ်းက လက်ထဲမှကုာပွတ်ကိုဝှေ့သမ်းပြုရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူ တကယ်လည်းနှိပ်မည့်ပုံပေါ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် စန်ဒီယာကလေးသည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ကျောက်တုံးများကိုသယ်နေပါသည်။

ခြေထောက်ချော၊ လက်ချော သံကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ထားသဖြင့် လူလွတ်လိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မသယ်နိုင်ပါ။ သူသည် ကံကြိုက်ရင်း ကျောက်တုံးတစ်တုံးချင်း သယ်နေရပါသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ မခံချင်စိတ်များ အလိပ်လိုက်တာပဲနေသည်။ သူတေးထားသည်မှာ သုံးနှစ်သုံးပိုးမို့မို့ပဲ။

ယခုတော့ သူ၏လွတ်မြောက်ရေးမှာ မဝေးတော့ဟု ယုံကြည်နေပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်နည်း...။

သူသည် ဂူထဲ၌တိပ်ဖျော်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူ့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူသည် တိပ်ရမည့်အစား စဉ်းစားခန်းဝင်နေခြင်းဖြင့်

အချိန်ဖြုန်းနေပါသည်။ ခက်သည်မှာ ချီကွမ်းက သူ့အားသံကြီးဖြင့် ခြေလက်များကို ချည်နှောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ချည်နှောင်ထားခြင်းကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ဝေးဝေး မပြေးနိုင်ပါ။ သူ့နေရာကို အသံပေးသလိုဖြစ်ပြီး ချီကွမ်း၏အမင်းကို ခံနေရပါသည်။

သူသည် လွတ်မြောက်ရာလွတ်မြောက်ကြောင်းအတွက် ခေါင်းအေးအေးထား၍ စဉ်းစားနေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အမေကျန်းမီးပုံ၏အသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းမီးပုံနှင့် ချီကွမ်းတို့ ပြောနေသည့်စကားများကို အစအဆုံး အားလုံးကြားခွင့်ရလိုက်သည်။ မတီဝံသည့်အတွက် အကျိုးရှိသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ကျန်းမီးပုံက ပဋိယာယ်ဖြင့်လှည့်ပတ်မေးသည်။ မိုးတစ်ဝက် မီတစ်ဝက်ဖြင့် သူ့အဖြစ်ကိုပြောပြကာ ချီကွမ်းထံမှ မည်သည့်စကားသံထွက်လာမည်နည်းဟု အစီအစဉ်မေးသည်။

ချီကွမ်းက ဘာမှမသိ၊ ဘာမှမတွေ့ မမြင်ဟု ခြောင်လိမ်

လွတ်သည်။ ခြောင်ညာသည်။ ချီကွမ်း၏ဝမ်းထဲမှ ကောက်ကျစ်သည့်အကြံကို စန့်ချီယာကလေးကသိသည်။

ချီကွမ်း၏စကား သဘာဝမကျသည်ကို စန့်ချီယာကလေး ကွက်ဆိသည်။ ကလေးဖြစ်သော်လည်း အခြားကလေးများထက် ဉာဏ်ရည်သာသဖြင့် ဤသို့တွေးတောမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဆယ်နှစ်...

ဤကျောက်စိမ်းဂျီ၌ ဆယ်နှစ်နေပြီးသောလူတစ်ယောက်သည် လျှို့အတွင်းသို့ ပြင်းထန်စွာတစ်စင်းကျသည်ကိုမသိပါဟု ပြောခြင်းကို ကျန်းမီးပုံကယုံပါမည်လော။

မယုံမေးသူ မယုံဟု စန့်ချီယာကလေး တွေးတောပါသည်။

စန့်ချီယာကလေးသည် အကင်းပါးသလောက်စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံသူဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းမီးပုံသည် ချီကွမ်း၏စကားကို ယုံကြည်တန်ဆောင်လွက် မြန်လှည့်သွားခြင်းသာဖြစ်မည်ဟု စန့်ချီယာယုံကြည်ထားပါသည်။

သူ့ခင် ကျန်းမီးပုံအကြောင်းကို သူ ကောင်းစွာသိသည်။

သူ့ခင်သည် အမြဲတမ်း တွေးခေါ်စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ သူ့ခင်ကျန်းမီးပုံ၏စိတ်နေသဘောထားနှင့် လက်ရည်ကိုင်ရည်ကိုလည်း သိရှိသူဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းမီးပုံသည် ဤနေရာသို့ နောက်တစ်ခေါ်ပြန်လာမည်မှာ သေချာပါသည်။ မိမိအား လိုက်စွာနေသူမဟုတ် ကျန်းမီးပုံ

တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်နိုင်ကြောင်းကို ခန့်မှီယာသိသည်။
မေမေကွယ်လွန်ပါသည်။ ဦးလေးစွာလေခန့်ပါသည် ဆိုသည်ကိုလည်း ခန့်မှီယာယုံကြည်သည်။

မိမိအား သူတို့လူစုခွဲ၍စွာနေမည်ဟု ခန့်မှီယာကလေးတွေးတောနေသည်။ သူသည် ဤတောဤတောင် ဤလျှိုအတွင်း၌ သုံးနှစ်မျှနေခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ဤလျှိုသည် မည်မျှနက်သည်ကို သိရှိပြီးဖြစ်သည်။

တော်မူတန်ခိုးလူတုပ်စုသည် ဤလျှိုအတွင်း၌ပျောက်သွားပေမည်။ ဦးလေးစွာလေခန့် တောကျွန်းသည်ကို ခန့်မှီယာသိသည်။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာဤဒေသသို့ ဦးလေးစွာလေခန့် ဦးဆောင်၍လာရောက်ရမည်ဟု ခန့်မှီယာကလေး တွက်သည်။

သည်အတိုင်းဆိုပါက မိမိအနေဖြင့် စိတ်မရွည်၍မပေ။ စိတ်ရွည်စွာထားပြီး မေမေကျွန်းစီးပုံကို စောင့်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှီယာ နားလည်သဘောပေါက်သည်။

သူသည် ကျောက်တုံးများကို တစ်တုံးချင်းသယ်နေသည်။ ကျောက်တုံးသယ်နေရာမှ ချီကွမ်းအား မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်သည်။ ချီကွမ်းကားကွပ်ပစ်ပေါ်၌ အရက်တစ်ကရားနှင့်စိမ်းကုန်နေသည်။ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး အိပ်နေသည်။

ကြည့်လိုက်လျှင် ချီကွမ်းအိပ်နေသည်ဟုထင်ရသည်။ သူ ကျောက်စိမ်းအိပ်မက်မက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျောက်စိမ်းနန်းတော်ဆောက်ပြီး ကျောက်စိမ်းလှေကားထောင်နေသည်ဟုထင်

ရသည်။

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း၏လက်ထဲမှကျာပွတ်သည် မည်သည့်အခါမှ ပြေးလွှောကျခြင်းမရှိသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း မအိပ်သည်ကို သိရှိနိုင်ပါသည်။

သူသည် ကျောက်စိမ်းအိပ်မက် မက်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ချီကွမ်းသည် ခေသူမဟုတ်ပါ။ သိုင်းပညာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ထားသူဖြစ်ပါသည်။

စောစောက ကျွန်းစီးပုံကကျောက်တုံးကိုစားခဲ့ပြီး သူ့ဆီပြန်ပြီးလွတ်ရာ၌ ဖမ်းလိုက်ပုံမှာ အနုပညာမြောက်လှပါသည်။ မျက်စိလည်းလျှင်သည်။ နားလည်းပါးသည်။ သတိလည်းကောင်းသူဖြစ်သည်။

ထိုအချက်ကို ခန့်မှီယာကလည်းသိသည်။ ယခင်က အကြိမ်ကြိမ်စမ်းသပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ သူသိနေသည်။

ယခုလည်း တစ်ကြိမ်တော့ ထပ်စမ်းသပ်မည်။

ခန့်မှီယာသည် လုပ်လက်စေ့စေ့စပ်စပ် ကွပ်ပစ်အနီးတွင် ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်သည်။ ချီကွမ်း အိပ်မော့ မပျော်ကို စမ်းသပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ရှမ်း..”

“ရှီး..”

ကျာပွတ်အဖျားက ခန့်မှီယာ၏ပန်းစွန်းကိုလာမိသည်။ ချီကွမ်း အိပ်မော့သည်မှာထင်ရှားသည်။ သူအိပ်မော့မည့် သူ့လက်

ထဲမှကျာပွတ်သည် ပြေးလျော့ကျရမည်သာ။

“ဟေ့ကောင်၊ ခွေးကောင် ဘာအချောင့်နီတာလဲ၊ မင်းကို ဘာခိုင်းထားသလဲ၊ ကျောက်တုံးတွေ တစ်တုံးမကျန် အကုန်သယ်လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းက ငါ့စိပ်နေတယ်ထင်ပြီး ချောင်ခို တာပေါ့လေ၊ မရဘူးကွ... မရဘူး၊ မင်းထက်လည်လို့ ချီကွမ်းလုပ် နေတာသိရဲ့လား”

ချီကွမ်း၏ကြိမ်းဝါးအော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ စန်ချီယာပြန်လိုက်မိသည်။ သူက စမ်းသပ်ခြင်းသာဖြစ် သည်။ ချီကွမ်းမတိတ်၊ နားနှင့်သတိကိုတော့ အသင့်ခွင့်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် စန်ချီယာရပ်လိုက်သည်နှင့် သူ့ကျာပွတ်က လာ ရောက်ရှိက်ခတ်မိတော့သည်မဟုတ်ပါလော့။

စန်ချီယာသည် ဝယ်းဒယိုင်မြင့် ကျောက်တုံးများကို တစ် တုံးချင်းသယ်ရတော့သည်။

“ခွေးကောင်လေး၊ မင်းကများ အပျင်းခိုခွင့်သေးတယ်၊ သေသွားမယ်၊ ကျော့စုတ်ချင်လို့ မင်းက ငါ့ကိုလာစမ်းတာလား၊ ငါ့ ကို ဘယ်တုန်းက မင်းစမ်းလို့ရခဲ့လို့လဲ”

ချီကွမ်းက လက်ထဲမှကျာပွတ်ကို ဝေယမ်းပြီးပြောလိုက် လေသည်။

“နေရှင်ဦးပျိုကွား မင်း ဘယ်လောက်မိုးကောင်းနိုင်မှာလဲ၊ အပေရောက်နေပြီ၊ မင်းကို ကောင်းကောင်းဆုံးပမယ့်အပေ ရောက် နေပြီ၊ မင်း ငါ့လိုတစ်လူည့်တော့ ပြန်ခံရဦးမှာဖြစ်ယောင်သေးတယ်”

စန်ချီယာကလေး စိတ်ထဲမှကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ မှန်သည် လေ။ သူ အားတက်နေသည်။ သူ့ပေပေ ကျန်းမီးမဲ့ရောက်ပြီဆိုက တည်းက အားတက်နေသည်။

ဆင်ခြင်စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသူဖြစ်၍ သာ ပိုနေပြီကွားနေပြီ အတိုင်း ကျာပွတ်၁က်ကိုခံနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့လွတ်မြောက်နေ မှာ မဝေးတော့ကြောင်း သူ့အတတ်သိနေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်တုံးများသယ်ရင်း တောစပ်သို့ကြည့် လိုက်သည်။

ပေပေကျန်းမီးမဲ့သည် ညရောက်မှသာ လာပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ညအမှောင်ကိုစောင့်ရပေတော့မည်။

လျှော်အက် ဆက်လည်သံ

လမ်းမသော ကြယ်ပြာမလင်းဆိုသည်မှာ ဤလိုညမျိုးဖြစ်ပါသည်။ မိုးသားတိမ်ခိုလျှားရှိနေသောကြောင့် လင်းလည်းမသောနိုင်၊ ကြယ်ပြာလည်းမလင်းနိုင်ဖြစ်နေရပါသည်။

သို့ရာတွင် ချောက်ကမ်းပါးတိမ်ပေါ်၌ ကြယ်တစ်ပွင့်ထား ထူးထူးခြားခြားတောက်ပပြီး တိမ်မည်းညိုခိုလျှားကြားမှ တစ်ခါတစ်ရံ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။

ကျောက်ဂူထဲ၌ မီးပုံတစ်ပုံရှိထားပါသည်။ မီးပုံတွင် မီးများ ထောက်လောင်နေပါသည်။ မီးတောက်များကြောင့် ကျောက်ဂူထဲတွင် အပိုင်းတို့နေပါသည်။ အပိုင်းများကယိမ်းကနေကြပါသည်။

မီးပုံအနီးတွင် ချီကွမ်းရှိသည်။ သူသည် တင်ယွင်ခွေတိုင်ရင်း ညစာစားသောက်နေသည်။ ညစာဆို၍ အထင်ကြီးရန်မရှိလှပါ။ တွေ့ရာမြင်ရာဟင်းကိုသာ ဟင်းလုပ်နေကြပါသည်။

သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် စန်ချီယာကလေးတိုင်နေသည်။ အထူးလွတ်လပ်ခွင့်ကား လက်တစ်ဖက်နှင့် မြေတစ်ဖက်ကိုသာ သံကြိုးဖြင့် ချည်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်စားသောက်ခွင့်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ချီကွမ်းသည်တူခြင်းမရှိပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတူးဖော်ရရှိသည့်ကျောက်စိမ်းများထဲမှ အရည်ကောင်းလှသည့် ကျောက်စိမ်းတုံး သုံးတုံးကို ထပ်မံရရှိခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

နေ့လယ်က ကျောက်စိမ်းတုံးများကို သူ မြန်လည်စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ထိုအထဲမှ အရည်ကောင်းသည့်ကျောက်စိမ်းတုံးများကို တွေ့ရှိခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ရော့- မင်းစားမို့”

ချီကွမ်းက စန်ချီယာစားဖို့ ငှက်ကင်တောင်ပံလေးတစ်ခုစားကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ငှက်တစ်ကောင်ကို မီးကင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ချီကွမ်းသည် ငှက်ထောင်ရာတွင်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။

ဤလျှိုမြောင်ထဲ၌ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ငှက်ထောင်၍စားသောက်လာခဲ့ပေသည်။

သူကတော့ ရင်အုံသားကို အားရပေးရစားသောက်နေ၏။ သူသည် ငှက်သားကိုစားရင်း ပြုလုပ်ရမည့်အစီအစဉ်ကို ငြင်းစားနေသည်။

သူ့ဆယ်နှစ်နေ့ထိုင်စဉ်တတွင်း ကျောက်မြို့နယ်များကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကျောက်စိမ်းကို မတွေ့ရချေ။ ယခု ကျွန်းဒီးမုံနှင့်တွေ့မှသာ ကျောက်စိမ်းကိုတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် နေ့လည်ခင်းက အရည်အသွေးမီ ကျောက်စိမ်းနုစပ်လုံး သုံးလုံးကိုတွေ့ရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုကျောက်စိမ်းတုံးများကိုသယ်ယူကာ မြို့သို့ပြန်နိုင်တော့မည်။

သုဌေးကျောက်စိမ်းချီကွင်း၊ သုဌေးဘွဲ့ကို သူ ခံနိုင်တော့မည်။ ကျောက်စိမ်းချီကွင်းကို မည်သူမျှ မလေးမစားပြုလုပ်၍မရတော့ပေ။

ထိုသို့ပြန်ရာတွင် စန်ချီယာကလေးအားခေါ်သွား၍ မမြဲမ၊ စန်ချီယာကို မည်သို့လုပ်မည်နည်း။

မြို့ကိုခေါ်သွားလျှင် စန်ချီယာ နှုတ်မလုပ်က ကျောက်စိမ်းသိုက်အကြောင်း အားလုံးက သိရှိသွားတော့မည်။

စန်ချီယာ မိမိလက်သို့ရောက်မှီလာသည်ကို မည်သူမျှမသိရှိချေ။ ကျွန်းဒီးမုံ လာရောက်စုံစမ်းသည်မှာစဉ်းပြုဖွယ်ကောင်း၏။ ဤသို့ လူသူမနီးသောခရီးကို တစ်ယောက်တည်းလာရောက်စုံစမ်းခြင်းမှာ အလွန်ထူးဆန်းစွာပြုဖွယ်ရာပင်။

သည်အကောင် နောက်ထပ်မရောက်လာဟု မပြောနိုင်ချေ။ ထို့ပြင် စန်ချီယာသည် မိမိ၏ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကို ထုတ်ပြောနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် စန်ချီယာကိုသုတ်သင်မစ်လျှင်

အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ မိမိအလိုပြည့်မီပြီးလျှင် ဤကလေးမှာ ဘာမျှတန်ဖိုးမရှိတော့ပေ။

ငဲ့တွက်ထောက်ထားရမည့်အကြောင်း တစ်ကြောင်းမျှမရှိချေ။ ငှက်ကင်စားနေသော ချီကွင်း၏မျက်နှာထားသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာဖြစ်လာသည်။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် အကြောင်းအရာများကို တွေးနေသဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့်အမူအရာများပေါ်လာသည်။

သူသည် ပင်ကိုယ်က ရက်စက်ဆိုးသွမ်းလို့သူဖြစ်သည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတို့ဖြင့် ဖေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ဂြိုဟ်ဆိုးသွားသည်။ သူသည် စန်ချီယာကလေးကို သုတ်သင်ရန် စဉ်းစားနေလေပြီ။

“ဟေ့ကောင်လေး”

သွားအတွေးရပ်ပြီး စန်ချီယာကလေးကိုခေါ်လိုက်သည်။ မည်သည့်အခါမျှ နားမည်မခေါ်ချေ။ ဟေ့ကောင်လေး ဇွေးကောင်လေးဟုသာခေါ်သည်။

“ဇာ...”

စန်ချီယာခေါင်းထောင်ထလာသည်။ စန်ချီယာ ငှက်တောင်ပံနီကလေးကိုသာ ကိုက်နေရာရာ အလွန်ဆာလောက်လျက်ရှိသည်။ မည်မျှဆာလောက်လျက်ရှိသည်ဆိုသော် တွေ့ကရာ မြို့မှာ ရာကိုပင် ကိုက်ခဲ့စားသောက်ချင်စိတ်ပေါက်နေသည်။

ချီကွင်းသည် စန်ချီယာကလေးကို မသေခင်ပဲ ကျွေးထား

သည်။ မသေခံကွေ့ထားမှ ပုံသွင်းစုလွယ်သည်ဟု ချီးကျမ်းယူဆသည်။ စန်ချီယာမှာ တစ်နေ့ကုန် အလုပ်လုပ်ရသည်။ နားရသည်မရှိ၊ မနက်မိုးလင်းလျှင် ကျောက်တုံးထွက်ရသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် တူးပြီးသားကျောက်များကို သယ်ရသည်။

ညနေပိုင်းတွင် ဓာတ်ရက်စွဲများကိုပြုလုပ်ရသည်။ တစ်နေ့ကုန် အားလပ်ရသည်မရှိချေ။

“မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”

မေးပြီး၊ ချီးကျမ်းမေးပြီး၊

စန်ချီယာ၏နာမည်ကိုမေးပြီး၊ လွန်ခဲ့သည်သုံးနှစ်အတွင်း စန်ချီယာကလေးကို နာမည် လုံးဝမမေးခဲ့ချေ။ ယခုမှသာ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် မိန်ကျားပါ”

ကျန်းစီးမုံက သူ့အား မိန်ကျားဟုပြောခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ‘မိန်ကျား’ ဟုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချီးကျမ်း ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်သည်။ ကျန်းစီးမုံပြောခဲ့သော နာမည်နှင့်ကိုက်နေပြီ။ ဤသူငယ်သည် မိန်ကျားအစစ်ဖြစ်သည်ဟု သိလိုက်ပြီ။ သို့ရာတွင် အကုန်အစင်မေးမှ သူ့ဘဝကိုသိလိမ့်မည်။

“မင်းအမေကော”

“ကျွန်တော့်အမေ ပါကွင်ပါ”

ဟုတ်သည်။ ခါလည်းကွက်သည်။

“မင်းအမေ ဘာလုပ်သလဲ”

“ကုန်သည်ပါ”

“ဘာကုန်သည်လဲ”

“ပိုးကုန်သည်ပါ”

“ပိုးချည်တွေကိုရောင်းတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုးထည်တွေကိုရောင်းတာပါ။ ပိုးထည်တွေတင်ပြီးရောင်းတာပါ”

ချီးကျမ်းသည် မေးရန်မေးခွန်းကို စဉ်းစားသည်။ သူသည် ဆတ်ခနဲခေါင်းထောင်လာပြီး..

“မင်းအမေ သိုင်းပညာတတ်သလားကွ”

မျှော်လင့်မထားသည့်မေးခွန်းဖြစ်သည်။ အလစ်မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းဖြစ်သဖြင့် စန်ချီယာကလေးကြောင်ငေးငေးဖြစ်သွားသည်။ ချီးကျမ်းက ဤမေးခွန်းကိုမေးလိုက်ခြင်းမှာအကြောင်းရှိ၏။ ကျန်းစီးမုံသည် ဘေးကိုင်ပြီး ကျောက်ဂူထဲဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ကျောက်တုံးနှင့်ပစ်လိုက်သောအခါ ဘေးနှင့်ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးသည် နှစ်ခြမ်းကွဲ၍ သူ့ဆီသို့ပြန်လာသည်။ ဤသည်ကို သံသယရှိ၍မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်းစီးမုံသည် ဤနေရာသို့ ပြန်မလာဟုမပြောနိုင်။ သူ့အတွင်းစိတ်ကို မည်သူမျှမပြောနိုင်။ ပြန်မလာမီ ဤကောင်လေးကို အမြတ်သုတ်သင်စဉ်းလင်းပစ်ရမည်။

“ဗျာ..”

စန်ချီယာကလေးမှာ မျှော်လင့်မထားသည့်မေးခွန်းကို အ

မေးခိုလိုက်ရသဖြင့် ခုတ်တခုရက်တာပြေရမှန်းမသိဘဲဖြစ်သွားသည်။
 နီကွမ်းက ပြောပြီးမေးလိုက်သည်။

“ငါမေးတာ စဉ်းစဉ်းလေးပါ။ မင်းအဖေ သိုင်းမညာတက်
 သလားလို့မေးနေတာကွ”

“သိုင်းဆိုတာ ဘာလဲဗျ”

ခန့်ဒီယာကလေးက အကြောင်စိုက်၍ ပြန်မေးလိုက်သည်။
 သူကပင် ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

နီကွမ်းက ဝန်းခနဲထလိုက်သည်။ သူ့စိတ်အပြောင်းအလဲ
 သည်ပြန်သည်။ ခန့်ဒီယာကလေး မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်ကို ခေါ်သ
 ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် လက်ထဲမှကျောပွတ်ကိုငုယမ်းရင်း..

“မင်းက သိုင်းဆိုတာနားမလည်ဘူးမဟုတ်လား။ အေး
 သိုင်းဆိုတာ ဝါပဲကွ။ မှတ်ထား။ မင်းက ငါ့ကိုနောက်ပြောင်ပြီး ပြန်
 မေးတာမဟုတ်လား။ သိုင်းဆိုတာ ဘာလဲဗျာတဲ့။ မှတ်ထား- ဝါဟာ
 သိုင်းပဲ”

သူသည် ကျောပွတ်နှင့်ဆင်ဖိုက်လိုက်သည်။

“ခွမ်း..”

“ပြောင်း..”

“အေး..”

ကျောပွတ်ဖိုက်ချက်များသည် တကြိမ်ကူးလာသည်။

“ကျွန်တော်.. ကျွန်တော် မသိလို့ မသိကြောင်းပြောတာပါ။

တခြားဘာရည်ခွယ်ချက်မှမရှိ.. မရှိပါဘူး”

ခန့်ဒီယာကလေးက သနားစရာကောင်းပန်လိုက်သည်။

“မင်းမသိလို့ သိအောင် လက်တွေ့လုပ်ပြနေတာကွ။ ဟော
 ဒီမှာ သိုင်း။ ဟောဒီမှာသိုင်း။ သိုင်းဆိုတာဝါပဲကွ”

“ခွမ်း..”

“အေး.. အေး”

နီကွမ်းမှာ ပြောရင်းခေါ်သထွက်လာသဖြင့် ဆက်ဖိုက်၏။

“နောက်ထပ်စဉ်းပြခေါ်မလား.. ကဲကွာ- ကဲကွာ”

သူက အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်မေးရင်း ကျောပွတ်ဖြင့် တ
 ခွမ်းခွမ်းဖိုက်သည်။

“ခွမ်း..”

“ခွမ်း..”

“ဝန်း..”

ခန့်ဒီယာကလေးမှာ ပြေပေါ်၍လူးလိမ့်နေစရာသည်။

နီကွမ်းသည် စိတ္တဓမ္မိသုပြင်သည်။ သွေးမြင်လွှင့် ဂိုဏ်းရက်
 နက်သုပြင်သည်။ ရက်ရက်နက်နက်ဖိုက်နက်နေရာမှ ခေါ်သထွက်
 လာပြီး ဖိုက်နက်မသိဖြစ်စေတော့သည်။ ဆင်ခြင်တုံတရားကုန်ခမ်း
 သွားသည်။

“ကဲကွာ.. ကဲကွာ”

နီကွမ်းသည် အကြောင်းမဲ့ ဆက်၍ဖိုက်နက်နေသည်။
 ထိုအခိုက်မှာပင်..

၂၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

“ခေါ..”

“ဦး.. ဦး.. ဦး”

တောတောင်တစ်ခုလုံး သိမ်သိမ်တုန်သွားသည်။ တော်လဲသံကြီးထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံကြီးသည် တော်တော်နှင့်မစပ်ပေ။ အတန်ကြာ မြည်တည်းနေသည်။

“ဝုန်း..”

“ဦးမီး.. ဂျလိမီး.. ဂျလိမီး..”

မြေကြီးသွက်သွက်ခါသွားသည်။ ငလျင်လှုပ်ပေပြီ။

ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ယိမ်းလှုပ်ခါနေသည်။ ကျောက်ဂူမှ မခိုင်သောအပိုင်းများ ပြိုကျလာသည်။

“ဝုန်း.. ဝုန်း.. ဝုန်း”

ကျောက်ဂူပေါက်တော့ ပိတ်မသွားပေ။ ကျာပွတ်ဖိုက်ဖိုက်နှင့် ငလျင်လှုပ်ချိန် တိုက်ဆိုင်သွားခြင်းပေတည်း။

အပြင်တွင် တော်လဲသံအသံသည် မစဲနိုင်အောင်မြစ်နေသည်။ ကျောက်စိမ်းရရှိတစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါအောင်လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်သည်။ သွက်သွက်ခါယမ်းနေသဖြင့် ချိကွမ်းပင် ရပ်တည်၍ မရအောင်မြစ်နေသည်။

ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များမှာလည်း လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်ပြီး ပုံသန်းပြေးကြသဖြင့် တောတစ်တောလုံးဆူညံနေတော့သည်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်များကလည်း လန့်ဖျပ်ပြေးကြသည်။

တော်လဲသံကို တိရစ္ဆာန်များ၏အသံက မပုံးအုပ်နိုင်ချေ။

သိုင်းကေရုတ်အိမ်ပုံလွှာ(၄) ❀ ၂၂၉

တော်လဲသံလည်း မစဲဘဲမြည်တည်းနေသည်။

သဘာဝတရား၏လှုပ်ရှားမှုကို သတ္တဝါတိုင်း ကြောက်ကြရွံ့ကြပေသည်။ ကျေးငှက်သာရကာနှင့် တိရစ္ဆာန်များသာ ကြောက်ရွံ့သည်မဟုတ်။ ချိကွမ်းလည်းကြောက်ရွံ့သွားပေသည်။

သူရိုက်နေရာမှ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရှားသွားသည်။ ကျောက်ဂူကြီး၏အစိတ်အပိုင်းအချို့ တဝုန်းဝုန်းပြိုကျလာသည်။

အလွန်ခိုင်ခံ့သောကျောက်ဂူကြီးဖြစ်၍သာ အားလုံး ပြိုမကျခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်ဂူအတွင်းဝိုင်းသည် သက်ရင့်ကျောက်သားများ ဖြင့်ဖွဲ့စည်းထားပြီး အခုအခါများကလည်း အားကောင်း၍မြစ်ပေသည်။

ကျောက်ဂူကြီးက မည်မျှတောင့်ခံနိုင်သော်လည်း ချိကွမ်းမှာမူ တောင့်မခံနိုင်ချေ။

ပြိုလဲသွားခဲ့ရပေသည်။

❀

BURMESE
CLASSIC

လှံပုံစံပြာ ချီကွမ်း

ချီကွမ်းမှာ ကာပွတ်ကိုလျက်သားနှင့် မြေပေါ်သို့ပြုလဲကျသွားသည်။ လျှင်လှုပ်သည်မှာ ကြမ်းသပြေ၌ ဤသို့ ပြုလဲသွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူသည် လေးဖက်ထောက်လျက် ပြွေကျယ်သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ အထက်အောက်ပတ်ပတ်လည်သို့ မျက်လုံးပြွေကြည့်နေသည်မှာ သူ့ကြောက်လန့်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ခေါ်ပြုလျက်ရှိပေသည်။

သူ့ကြောက်လန့်လောက်အောင် မြေလျှင်ကလည်း လှုပ်ပေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကောင်းကင်ယံတွင် မိုးသားတိမ်လိပ်ကင်းစင်ပြီး တစ်ပွင့်တည်းသောကြယ်ကြီးသည် အလင်းတန်းများတဖျက်ဖျက်ထွက်လျက်ရှိနေပေသည်။

ထိုကြယ်ကြီး၏ပတ်လည်တွင် အခြားကြယ်စုစုလုံးခန့် တန်းလျက်ရှိနေသည်။

ဤသည်မှာ ထူးခြားသည်မဟုတ်ပါလော။

ကြယ်စုစုလုံးသည် ကြယ်ကြီးတစ်ပွင့်၏နောက်တက်၌ အပြီးတန်းလိုက်နေသည်မှာ ထူးခြားချက်ပင်မဟုတ်ပါလော။

တောင်းကင်ရှိ နက္ခတ်တာရာများသည် သူ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း သူ့သွားနေရာမှ တစ်ခါတစ်ရံထူးထူးခြားခြားပြန်လျက်တတ်သည်မဟုတ်ပါလော။

ဤကြယ်ကြီးသည် စန်ဒီယာအား မွေ့မွှားခဲ့စဉ်က ကောင်းကင်တွင်ပေါ်ထွန်းခဲ့ဖူးသည့် နက္ခတ်ကြီးပေတည်း။

ထိုအတိုင်း နက္ခတ်စုစုလုံးသည် ကြယ်ကြီးနောက်၌ အပြီးတန်းနေခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတစ်ခန့် တစ်ပတ်ပြန်၍ပြန်ပေါ်လာခဲ့သဖြင့် ဖြစ်သည်။

ကြယ်ကြီးသည် တဝင်းဝင်းတလက်လက်၌ အောက်ပနေသည်။ စန်ဒီယာကလေးသည် ထိုနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်၍မွေ့မွှားခဲ့သည်။

ယခုတဖန် ထိုနက္ခတ်တာရာများပြန်ပေါ်လာသည်နှင့်ပြုကြိုက်ပြန်ရာ သူ၏မွေ့ရာပါဇာတိစွမ်းရည်များ ပြန်လည်နိုးထလာတော့မည်ပင်ပေတည်း။

သူ့မွေ့မွှားခဲ့စဉ်က သူသည် ကလေးမျှသာရှိသေးအထူးအထွေဇာတိစွမ်းရည်မပြနိုင်ပေ။ ယခု အယုတ်သုံးအရွယ်တွင်မူ ဇာတိစွမ်းရည်ပြနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းပေါ်လာပြီ။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် ထူးထူးခြားခြား မြေလျှင်ကလည်း လွှပ်
ခါနေခဲ့ပြန်ပါသည်။ မြေကြီးစာတ်၏လှုပ်ဆွပေးခြင်းကြောင့် သူ၏
ဓာတ်စွမ်းရည်များ နှိုးဆွခံရတော့သည်။

စန်ဒီယာသည် သာမန်ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ပေ။
သူသည် မွေးရာပါသိုင်းစွမ်းစားနှင့်ပြည့်စုံသည့် ပါရမီရှင်တစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ နက္ခတ်ကြုံကြိုက်နှိုးဆွခံရသောအခါ တစ်ကိုယ်
လုံးသည် တဖြည်းဖြည်းပူနွေးလာလေတော့သည်။

စောစောက ချီကွမ်းက ပညာမတော့မှိုက်နက်နေခဲ့သည်။
မြေပြင်ပေါ်တွင် လှိမ့်နေခဲ့သည်။

ယခု နက္ခတ်ကာရာတိုင်းဆိုင်ရာလောကအခါ တဖြည်းဖြည်း
သွေးလှည့်ပတ်မှုလျင်မြန်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လည်း ပေါ့ပါးသွက်
လက်လာသည်။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါများလည်း သန်စွမ်းလာလေသည်။
အထူးသဖြင့် စိတ်ဓာတ်မြောင်းလဲလာသည်။

စောစောက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသောစိတ်ဓာတ်သည် ယခု
မာကျောလာပေပြီ။

ပျော့လျှင်မယောင်း၊ မာလျှင်သံချောင်းဟူသော စိတ်ဓာတ်
သည် စန်ဒီယာကလေး၌ ကိန်းအောင်းလာခဲ့ပေပြီ။

“ဂုန်း..”

စန်ဒီယာကလေးသည် လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်ထလိုက်သည်။
ထိုအခါ-

ခြေထောက်၌ချည်ထားသော သံကြိုးသည် ထောင်းခနဲ
ပြတ်သွားတော့သည်။ ခြေထောက်၌ချည်ထားသော သံကြိုးမှာ
သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်ပေ။

ထိုမျှကြီးမားသောသံကြိုးကြီးပင်လျှင် ထောင်းခနဲပြတ်
သွားသည်မှာ အံ့ဩစရာဖြစ်နေတော့သည်။

ချီကွမ်းထိတ်လန့်သွားသည်။
သူသည် အလန့်တကြားနောက်ဆုတ်သွားသည်။ သူ့

မြင်ကွင်းမှာ အံ့ဩထိတ်လန့်စရာ မြင်ကွင်းပင်မဟုတ်ပါလား။

စန်ဒီယာကလေး၏အင်အားမှာ အံ့မခန်းတိုးတက်သွား
သည်။ ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းလန့်သွားရာမှ ကျွန်ုပ်တို့မြန်ဆန်သည်။
မြေကြီးလည်း ငြိမ်သက်သွားလေပြီ။ ထိုအခါ ရွှေသို့တက်
ပြီး ကုဗပွတ်ကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဂိုး.. ဂိုး.. ဂိုး”
ဝှေ့ယမ်းပြီးသည်နှင့် စန်ဒီယာကလေးကိုမြတ်မှိုက်လိုက်

သည်။
“စွမ်း..”

စန်ဒီယာကလေးက သံကြိုးချည်ထားသည့်လက်ဖြင့်
မြှောက်ကာလိုက်သည်။

“ထောင်း”

“ဂုန်း..”

ထိုသို့မြှောက်ကာလိုက်သောအခါ သံကြိုးသည်ထောင်းခနဲ

မြတ်သွားတော့သည်။ ဒီကွမ်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူသည် ချွေ့သို့ ဆက်မတိုးနိုင်တော့ဘဲ ခုန်ဆုတ်ရလေတော့သည်။

သူသည် ဤသူငယ်ကို နိုင်နေကျကဲ့သို့ မနိုင်တော့မှန်း သိလိုက်လေပြီ။ ထိုသူငယ်၏အင်အားများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတိုးတက်နေကြောင်း သိရှိရလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဤသူငယ်အား လူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရတော့မည်။

ဒီကွမ်းသည် ခါး၌ထိုးထားသောပုဆိန်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ့ချွေ့၌ ဓနိဒီယာကလေးသည် သံကြိုးပြတ်ကိုရေယမ်းလွှက်ရှိသည်။ ယခင်မြင်တွေ့နေကျ ဓနိဒီယာမဟုတ်။ မျက်နှာထားတင်းမာနေသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အပူအရာနှင့်ဖြစ်နေသည်။ ဒီကွမ်းသည် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်၏။ ဓနိဒီယာက သံကြိုးဖြင့် ချိတ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့...”

“ဝုန်း...”

ပုဆိန်သွားနှင့်သံကြိုးတို့ ထိလိုက်မီက ဖိပွင့်ဖျားပြာထွက်သွားသည်။

ဒီကွမ်းသည် ဒေါသထွက်လာလေပြီ။ ဒေါသထွက်လာခြင်းမှာ မိမိ၏ငယ်ချွေ့မြဲပေါက်ပမာ သုံးနှစ်လုံးလုံး စိတ်တိုင်းကျစေနိုင်နိုင်ခဲ့သည့်ကလေးငယ်က ယခုကဲ့သို့ တန်ပြန်တိုက်ခိုက်နေ

သောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

သူ့အား အဘယ့်ကြောင့် တန်ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်သနည်း။

ထိုအချက်ကို ဒီကွမ်း မစဉ်းစားနိုင်ပေ။

သူ့အားတိုက်ခိုက်ခွင့်မရှိဘဲ ဒေါသမီးဟုန်းဟုန်းထနေသည်။ သူသည် မစဉ်းစားဘဲ ဓနိဒီယာကလေးကို အမြတ်စွမ်းရန်သာ စိတ်စောနေသည်။

ထို့ကြောင့် ပုဆိန်ဖြင့် တကြမ်းဝင်တိုက်တော့သည်။

“ရှမ်း”

“မြောင်း”

တိုက်ခိုက်သံများက ဆူညံနေသည်။ အသံများထွက်နေသည်။

သို့သော် ဒီကွမ်း၏ ပုဆိန်ချက်များသည် အချည်းအနှီး အလဟဿဖြစ်နေသည်။ ဓနိဒီယာကလေးအား တစ်ချက်မျှ မထိချေ။ ဓနိဒီယာကလေးတွင် လက်နက်ရှိနေသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ချည်ထားသည့်သံကြိုးသည် သူ့လက်နက်ပင်တည်း။

သူ့လက်နက်သည် အရာရောက်သည်။ ဒီကွမ်း၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ အဖျားဝတ်ကျနေလေသည်။

“ဝုန်း...”

“အင့်...”

ဒီကွမ်းမှာ လန့်သွားသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဓနိဒီယာကလေး၏ချက်တွင် ပြင်း

၂၃၆ ❀ တစ္ဆေသိုက်လေးကောင်

ထန်သောအတွင်းအားများ ပါရှိနေသောကြောင့်တည်း။

သူသည် အဖူးခတ်ထိသွားရာ၌ အထိနာသွားသည်။ ထူးခြားသော အတွင်းအားများပါနေသဖြင့် အထိနာသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ထိပင်ထိခြားသော်လည်း တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ ဖုန်ထွက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စန်ချီယာကလေးအား မျက်လုံးအပြွေသားဖြင့် အကဲခတ်ရတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့်သုံးနှစ်လုံးလုံး ဝိမိခိုင်းခွင်သလို ခိုင်း၍ရခဲ့သော ကလေးငယ်သည် အဘယ်သို့သောနည်းဖြင့် ကြီးမားသောအတွင်းအားကို ရရှိခဲ့ပါသနည်း။

ဤကလေးငယ်သည် ပညာလျှို့ဝှက်သော အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ထူးချွန်ထက်မြက်သည့်သိုင်းပညာရှင်လော။

စန်ချီယာသည် သိကြီးကိုဝေဖန်နေသည်။ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်နေသည်။

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း အံ့ဩသွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စန်ချီယာကလေး၏လွှမ်းမိုးမှုဟန်ပန်များသည် သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်၏ဟန်ပန်မျိုးမဟုတ်သောကြောင့်တည်း။

ဤကလေးငယ်သည် သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းသူမဖြစ်နိုင်ပေ။ ဝှင်း၏တိုက်ခိုက်မှုများသည် ငလောချီတိုက်သည့် တိုက်ခိုက်မှုမျိုးဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်...

လုံးဝစဉ်းစားမထားသော အချက်တစ်ချက်သည် ချီကွမ်း၏ခေါင်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်မိလာလေ၏။ ထိုအချက်ကို သူမမှထားခဲ့သည်။

မေ့လျော့နေခဲ့သည်မို့။ နှစ်ကာလကလည်း ကြာပြီမဟုတ်လား။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းဆယ်သုံးနှစ်ခန့်က သိုင်းလောကတွင် ကြားခဲ့ဖူးသည့်သတင်းစကားတစ်ခု...။

သိုင်းလောကစကရစ်...။

သိုင်းစကရစ်လာမည်...။

ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာ မွေးဖွားလာမည့်ပါရမီရှင်...။

မွေးရာပါပင်ကိုယ်စွမ်းရည်များဖြင့် ပြည့်စုံနေမည့်ကလေးငယ်...။

သခင်ကြီး တာဝင်ကူ...။

ဗြိုင်ဘက် နဂါးတီးကောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျီတောင်...။

တာဝင်ကူ၏လူယုံတော်ကျန်းမာမှုနှင့်အတူ သိုင်းလောကမှ ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံးသွားသည့်ကလေးငယ်။

သူသိခဲ့သည်။ ထိုသတင်းများကိုသိခဲ့၏။ မသိ၍လည်းမရချေ။ သိုင်းလောက၌ ကောလဟာလများက များပြားလှစွာရှိသည်။

စန်ချီယာ...။

ချီကွမ်းသည် ကလေးငယ်၏နာမည်ကို အပြေးအလွှားစားသည်။ စဉ်းစား၍မရချေ။ မစဉ်းစားဘဲ အတွေးကိုမျှော်လင့်ချက်မှ ကလေးငယ်၏နာမည် ပေါ်ထွက်လာသည်။

စန်ဒီယာ..

လျှင်တစ်ပြက်အတွင်း ချီကွမ်းသည် အဖြေတစ်ခုကိုထုတ်ပေါ်ရရှိသွားသည်။ သူသည် အားရပန်းရွှေလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်းနာမည် စန်ဒီယာမဟုတ်လား”

ချီကွမ်းသည် ကောက်ကာငင်ကာမေးလိုက်သည်။ ဤသို့ အသစ်မေးမှသာ အဖြေရရှိပေမည်။

“ဟေ့..”

စန်ဒီယာ မျက်နှာဖျက်သွားလေသည်။ သူ မျက်နှာဖျက်ရမည်ပေါ့။ ထိုလူသည် သုံးနှစ်သုံးလုံးလုံး သူ့အား ကေ့ကွန်သမ္ဘယ်ရက်ရက်စက်စက်စေခိုင်းခဲ့သည်။

ရိုက်နှက်ခဲ့သည်။ မည်သည့်အခါကမျှ နာမည်မမေးခဲ့။ ယနေ့ပထမဆုံးအကြိမ် နာမည်မေးသည်။ မိမိမြေသည်များကို ဟန်ဟန်ပန်ပန်နားထောင်နေသည်။

ယခု မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။ မိမိ၏နာမည်ကို ထုတ်ပေါ်မေးနေချေပြီ။

“ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ သေချာသွားပါပြီ”

ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း တဟဲဟဲရယ်လိုက်သည်။

“မင်းမျက်နှာဖျက်သွားတာပဲ။ ငါအသေအချာအကဲခတ်နေတာက”

စန်ဒီယာ ဘာမျှမပြောနိုင်ပါ။

“ဟဲ- ဟဲ လက်ဝေတ်တော့ ကျောက်စိမ်းထက်အဖိုးတန်

တဲ့ရတနာတုံးကြီးက ငါ့ကျောက်ဂွယ်ရောက်နေတာကိုး၊ ငါဟာ ဘုန်းရှင်ကံရှင် သမ္ဘာရှင်ပဲကွ၊ ရတနာတုံးကြီးဟာ ငါ့လက်ထဲကို အလိုအလျောက်ရောက်လာခဲ့တယ်၊ ငါ့ကိုက ညှဉ်းညှပ်ထားလို့ကွ၊ အကတည်းက ဒီအချက်ကို စဉ်းစားဖို့ကောင်းတယ်၊ ဟဲ.. အကမစဉ်းစားမိရင်တောင်မှ ဒီနေ့ ဟိုကောင်လားနုစမ်းတော့ ဆက်စပ်စဉ်းစားမိဖို့ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

သူသည် အားရကျေနပ်စွာပြောနေလေသည်။ သူသည် နံနံတွင် အသင့်ချိတ်ထားသည့်လုံတံရှည်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ လုံတံရှည်က အသွားထက်လှသည်။

ဤလက်နက်ကား ချီကွမ်း အားအထားရဆုံးလက်နက်တည်း။ သူအပိုင်နိုင်ဆုံး အကွမ်းကွင်းဆုံး လက်နက်သည်ကား ဤလက်နက်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

လုံဖျံကြောချီကွမ်း...

တစ်ချိန်ကကျော်ကြားခဲ့သော နာမည်တစ်ခုပါ။ ကျောက်စိမ်းချီကွမ်း၏မြှုပ်ကွယ်ထားသော နာမည်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

လုံဖျံကြောချီကွမ်းဟု သိုင်းလောကသားတို့ကခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါလော့။

ဤနာမည်တစ်ခုနှင့်ပင် သူသည် မာပြိုက်တံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ မာပြိုက်တံသည် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ထိုလက်နက်ကို ချီကွမ်းသည် ကောက်နုစမ်းမှုကိုအတွက်အသုံးအဆောင်အဖြစ် အသက်လူရူးညှဉ်းအမေ့တွင်သာ ပုံသွင်းခဲ့

၂၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းသောင့်

ကိုသုံးသည်။

လုံပုံစံကြာကလည်း ထိုတိုက်ပွဲများတွင် အောင်မြင်အောင် အကူအညီပေးခဲ့သည်။

ယခု နန်ဒီယာကလေးကို လက်ရမ်းဆီးရပေတော့မည်။ ထိုသို့မင်းဆီးရာတွင် လုံပုံစံကြာကိုသာ အသုံးပြုရပေမည်။

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား မင်းကိုမင်းမယ်၊ အရှင်လတ်လတ် ကိုမင်းဆီးရမယ်၊ မင်းကိုရနေမှတော့ ဝီကျောက်စိမ်းတွေကို ဘာ မြစ်လို့ အပင်ပန်းခံပြီးတူးဖော် နေရတော့မှာလဲကွာ၊ ဒီကွမ်းတို့ ခု မှ တကယ်သူငွေမြစ်ပြိုကွ”

သူသည်ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် လုံကိုဝေယမ်းလေတော့၏။ လုံပုံစံကြာဆိုသည့်အတိုင်း တစ်ဦးလှည့်ပတ်ကာ ကြောပမာ လည်ပတ်နေတော့သည်။

စာစဉ်(၄)ပြီး၏။

စာစဉ်(၅)ဆက်လတ်ဖတ်စွဲပါရန်

